

העולם הזה

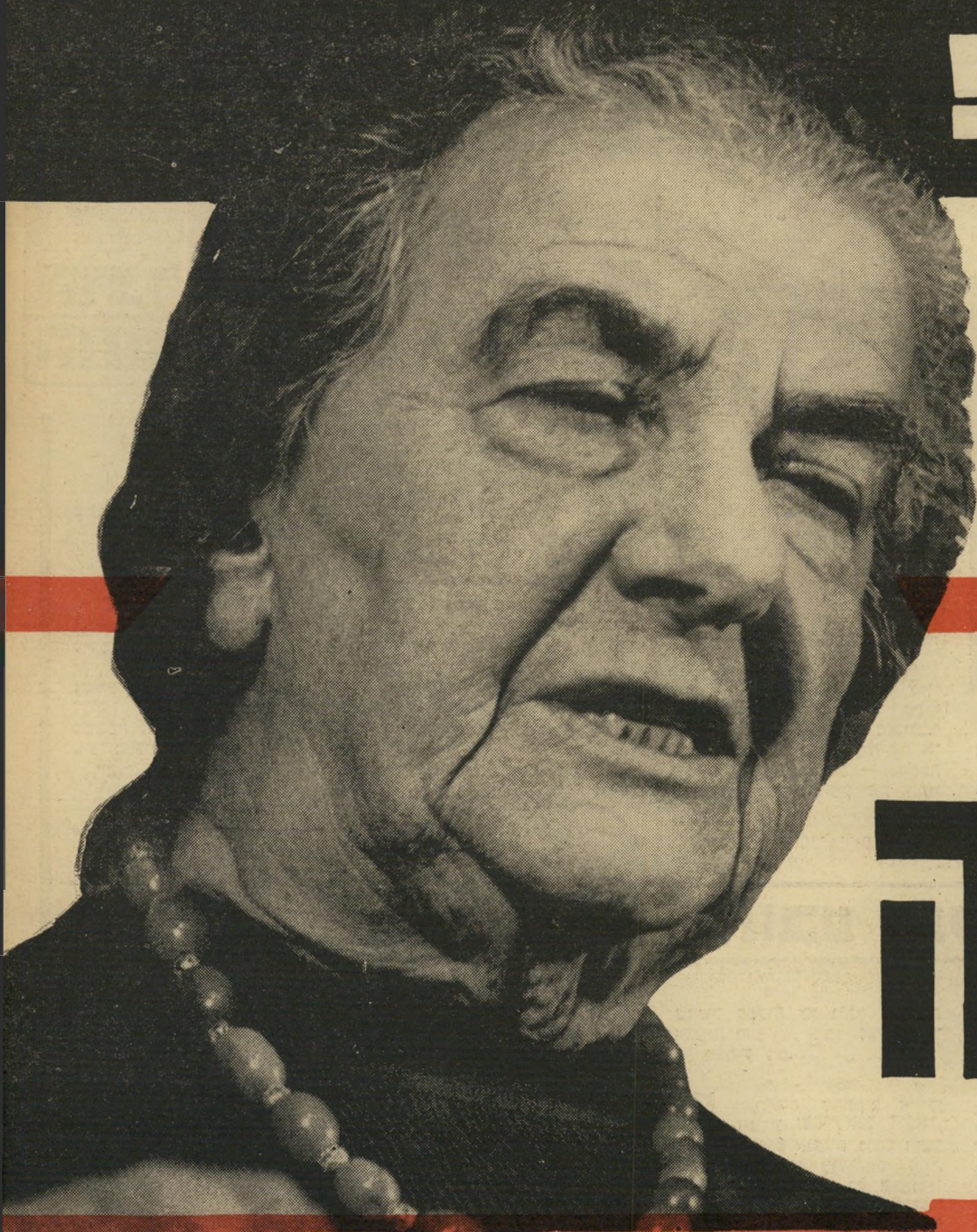
סוף-סוף!

שילטון

גולדה

מתפורר!

פירפורי הגסיסה של האחראים למחדל
תוך נסיון נואש להציל מעמדם

העיתון

קבל יקר

הנדון:

הכו. בתוף

האייב. אנשים זקנים לא מבינים זאת. אנשים צעירים מבינים כרגיל.

אשר ישבנו בכנסת. אמר לנו ח"כ צימבלברג: "למה אתם מתעקשים? מה עשינו לכם?" ענינו לו באימרתו המפורסמת של פליניוס: (מאה 2 לפנה"ס): "השיירה נובחת — הכלבים עובים". לאחר מכן, במזנון, לחץ הח"כ את ידי בחמימות. בחשאי, כרגיל.

אנו נרים קולנו. יירשם בהיסטוריה שהיה מי שהרים את קולו. הרמנו קולנו אז. נרים קולנו עתה. נרים קולנו גם בעתיד. נכה בתוף.

ח"כ מן הליכוד, שחקר ח' לוקי הדיעות שררו בינינו יחסים אישיים מצוינים. היסטוריון רומי. אבי האפור לוגטיקה המודרנית.

הכו בתוף. שתי המלים הן מסמלות תקופה.

הכו בתוף. שתי מלים רוויות דם וכאבו של התוף. דמו של המכה.

ידענו כבר אז.

אמרנו לא פעם שלהכות בתוף הוא נישקם של הפחדנים. של התבוסתנים האמיתיים. אך כרגיל אין נביא בעירו. אלה שישבו קרוב לצלחת אטמו אוזניהם והתמוגגו. השמש זרחה והתוף הזכה. כרגיל.

מר, בזמנו, המרשל פון קלאוזביץ: "המכה בתוף אינו שומע את הצוירות האייב". בשינוי קל תתלם האימרה את ה"מצב הפוליטי בישראל" — "המכה בחצוצרות אינו שומע את תופי האסטרטגיה".

מציא גרמני ידוע, ממציא האסטרטגיה.

גזיון 02-91592
אומץ מול ניוון

* קשר השתיקה

מובן כי איש לא הזכיר את העובדה כי היה זה הד"ר זוארץ והראשון שחשף ב"העולם הזה" את הפרשה — שכן קשר השתיקה עודנו בעיצומו. החילינו משיכים לקבל למוצבים את על-החשמוז והצופה. אך אנו התנחמנו במכתב שקיבלנו מחייל אלמוני, ואלה דבריו: "ד"ר זוארץ היקר, כמי שלחם תחת פיקודך (כיתה 2) בסיירת הנודעת זאבי דלילה בתקופת מלחמת הצפון הדרום, מלחמה בה נפצעת, אך המשכת להילחם, הריני מודיע כי אני קורא את עיתונך בעניין, ואף כי איני מסכים עם דיעותיך, אני איתך."

איתן זוארץ

הדג מילא

כ"ו מ'ס, אבל

אז נתגלה

הזכנית בסופרמרקט הגדול לא האמינה למראה עיניה, מנהל-המכירות, אמנון לוקוס (38), עמד במכנסיים מופשלות מאחורי שולחן העבודה שלו ובעל במרץ קרפיון צעיר, הובנית, דינה מושט (17) פרצה בצרחות.

* תביעת-

גירושין

ל העניין לא היה מתגלה כלל, שכן לוקוס השתיק את מרשם בהעלותו את משכורתה ב-50%. אולם כשהגיע באותו יום הביתה גילתה אשתו, דינה (29), קשקשים במכנסיו. בחקירה שערכה לו גישבר ה' בעל, גילה את האמת המרה. ה' אשה פתחה מייד בהליכי-גירושין וכך יצא המעשה לאוויר העולם.

* כוי הוא

הקרפיון?

מיכצע מיוחד עלה ביד צוות הסיקור שלנו למשור את הקרפיון שנאנס ממימי היר

התובע זעק "הצילו"

אמר וינאי, לקול צחוקם הרם של הבאנקומיט.

מי שלא שמע על ההעלאה האחרונה במחירי השמפו היה דוד קא ספר הצמרת הנשי ז'אק-איב ששון, ספרם ואיש-סודם של יפהי פיות דיזינגוף. הוא ניגש לקנות שמפו-ביצים בחנות בתל-אביב ו' כשהגיש למוכרת שטר של עשר ל"י פרצו כל הנוכחים בצחוק רם.

פגישה מרגשת היתה ה' שבע בין המושרר הבוהמי לוי לוי לבין הסופר הנודד כהן כהן שלא התראו מזמן. הנוכחים פרצו בצחוק רם.

צחוק, צחוק, חבל...

- שינוי ערכים — כאשר תוכניותיו הכלכליות של בר-לב הופכות לבר-דק.
- הפרייה מלאכותית — התיזמורת הפילהרמונית.
- ממשלת מיעוט — כאשר ח"כ אחד הולך פי-שען, הולכת כל הממשלה קאקעו.
- מדוע מחדל? — כי המח דל.

שחשב בטעות כי נכנס למערכת חדשות הספירט. עובדי הדפוס פרו צו בצחוק רם.

מאורעות מרתקים אירעו לפרשן הנודע שניקאל וינאי, שעה שנסע בלונדון 6000 החד"ש שלו לחפש בנקומאט פנוי. להפתעתו הרבה היו כל הבאנקו מטים בעיר מקולקלים. "אפשר לחשוב שספיר הגיע גם הנה."

רות' ברמשה חגגה את ברית המילה של בנה בכורה איתן (איננו בתמונה). ב' מסיבה העליזה השתתפו (מימין לי שמאל) התעשיינים דן ברוב ומשה (מויש) גנן הזמר-בדרן אבנר ברא' ש' וכן דוגמנית הצמרת לילה בן יוס והשחקן הידוע דן אלידן.

אנשים

■ כשגילה אבינועם גרמקס, מנכ"ל שיהוק ופיהוק, התול-סאמי בכוסית המרטיני שלו, לחש לאש"תו חירות: "אף פעם לא ידעתי שזית עושה מייא..."

■ בכנס קציני חינוך של פיקוד-המזרח שאל קצין המטה צבי (צביק) תופת: "מה ההבדל ומה המשותף בין ד"ר ל' לוינגסטון לבין המח"ט אברהם (אברהש)?". משלא נמצאה התשובה, סיפר צביק שהמשותף הוא ששניהם באפריקה וההבדל הוא ש-ד"ר לוינגסטון אמר "סטן-ל"י" המח"ט אברהם אמר "קלצניקוב-ל"י". המטובים פרצו בצחוק רם.

■ קורת-רוח נגרמה השבוע לצופים במישפט "המדינה נגד יוסקה" עת קם התובע וקרא ב'רגש רב: "הצילו נפש בישראל!". הנתבע, יוסקה אכריה, שהוא מציל במיקצועו פשט בגדיו וזינק למים הצלולים. אמר השופט נח' מן אונטערוולט בחיוך: "לא כל טובע הוא גם תובע". הצופים הגיבו בצחוק רם.

■ למערכת חדשות הספורט נכנס באחת הלילות השיכור ה'ידוע מוקס (אקסטרה) פיין וביקש כוסית קוניאק. לעורר-הלילה ה' מופת פזי שרשרער הסביר מסק

מכתבים

נראה

אותכם לאורי אבנרי הוד. אתה אפילו יותר גרוע מהער-בים ימ"ש. נצח ישראל לא ישקר, אבל אתה כן. העם היהודי גיצח דברים יותר גרועים ממך. צערא לפום אגרא מייא קיש' קיש בלגינא. תלך מפה! נראה אם יהיה לכם האומץ לפרסם את מכתבי זה. כורה, נס' ציונה

פקחתם את עיני

הפעם באמת התעליתם על עצמכם. פקחתם את עיני. תור דה. המשיכו.

בדינר

י. בדינר, רמת-פיזלון

להד"ם מעולם

בגילונכם מס' 1974 נמסר כאילו תפסה אותי אשתי עם המאהבת בדירת-גג בצפון תל-אביב, וכי אמה של חמתי תלשה את אחת מאוזניה של פילגשי הלסבית. דבר (המשך בעמוד 3 טור 3)

האחרות התיאשו -

והיא ציפתה וזכתה

לכל נערה: מה שחשוב בחיים זה האופי ולא השייכל. כך הגיעה לקרדה מאשפתות לגאולה ומשבת ליום-טוב.

א תמיד האירו החיים ללקרדה ויטגנשטיין. היום, שעה שיושבת היא בפתח חנותה, יכולה לקרדה להשקיף אל עברה ולחייך.

מקיוסקאית לחנווניית

לחייך ולזכור בתוגה את כל אותן שנים ארוכות ומרות שחלפו בלי שוב.

גורל איום

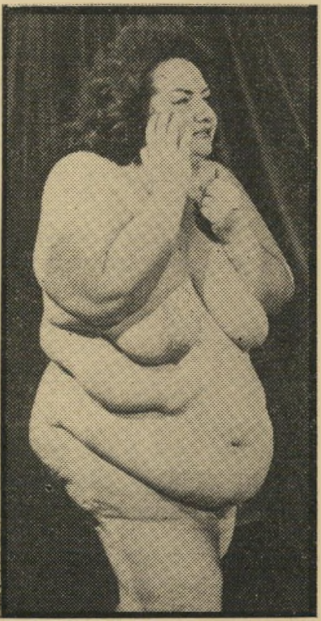
פגשתי לראשונה את הנרי (הרנציו גליקשטיין - יב"ר) הפלאטפוסים הידוע, כפי ש" לקרדה מכנה אותו היום בחיבה) ביום חורף. היה זה יום חורפי ורטוב במיוחד. ממש גשום. כל הזמן טיפטף וטיפטף, ואז קרה הדבר, מסבירה לקרדה בגילויי הר לב האופייני לה, "אז קיבלתי ויזה וזכיתי לעלות לארץ - אני ילידת עפולה, כפי שורדאי ידוע לך."

חלום ופישרו

ל מרות התנכלותם של הר שילטונות הבריטיים הצלחתי לקבל עבודה, הודות להשכלתי ולנימוסי הטובים. וכך החליתי לעבוד בתור פועלת בקיוסק. עבדתי קשה ומייגעת מאוד. מכרתי גוזז חמוץ וגוזז מתוק. באותה שנה זכיתי בפרס שלישי בהחלקה על הטוסיק, בתחרות שנערכה בפתח תקוה. כששבתי לתל-אביב, ניגש הנרי לקיוסק וביקש גוזז מתוק. מייד ידעתי שהוא מאהב בי."

המנוחה והנחלה

יום לקרדה היא אשת חברה ידועה ובעלת חנות מליחים משגשגת. הנרי קנה לי טבעת יהלום, וכתבו עלי בשני עיתור נים. אם תשאל אותי, אני אומר

שולה משלשלת על כל העולם

מי היפרה את ביצית הצמרת?

איד, איד, איד תיראה רוחקה בןדיקט, הדוגמנית הדקיקה, בי חליפת הריון? מתפלאים, אה? הרי רק לפני חודש סיפרנו לכם על החתול ה" שחור שעבר בין רוחקה ובעלה יוסקה קטרפילר, בעל רשת הבוטיקים לעבודות עפר, והיום בעל עו באמסטרדם. אז מה פתאום היא בהריון? אז הסיפור הוא כזה: רוחקה שנפלו פניה, כמו שאומרים, מצאה תנחומים ברועותיו של תעשיין ידוע מענף הנעליים, ומזה חודשים מיספר לא נראתה בבית המרקחת הסמוך לדירתה. גניקולוג ידוע דבר לחש לנו באוזן שמחזור

הצמרת של דוגמנית הצמרת מבר שש לבוא. אז מה עוד צריך בין אדם בשביל להתחיל לחשוד ב" משהו? מה עוד שהבחורה העלי זה גם החלה לעיין בזמן האחרון בספרות מיקצועית, ואף הזניחה את טיולי הצהריים עם כלבתה ה" אהובה וימפי. ועל זה כבר נאמר: צוחק מי שצוחק אחרון.

המשולש

הניצחי

בחי שזהו הסיפור הרומנטי ביותר ששמעתי עד היום ועד בכלל. זה משהו מאוד משולשי ומאוד מאוהב. וככה הוא הולך: צלע (A) במשולש הניצחי היא צלע של שחקן ידוע (B), אשר נראה לאחרונה מסתובב עם אשתו (D) של חברו הטוב ביותר (F). אם ניקח בחשבון את היחסים ה" מעוררים בין פילגשו הקבועה

קון, הקרפיון שלמה, בן למשפ" זה דתית אמידה, אינו כה תמים כמו שניתן היה לחשוב. חקירה מיוחדת שלנו העלתה ש" הקרפיון התמים למראה נהג מזה

בגלל היותו קטין - השם בדוי.

למה?

(המשך מעמוד 2, טור 1) שהביא לגירושי ולמסירת ילדי לי מיסיון. ובכן, לתשומת ליבכם: מזה שנתיים אני נמצא בריו דה'ז'נירו בשליחות קופת-חולים. מעולם לא הייתי נשוי, והנני יתום וחשוך ילדים. אימה של חמתי נפטרה בשנתה כתוצאה מחלום-בלויה. אבקשכם לפרסם התנצלות מיידית. פאבלו דליפלאטה, כף התיקווה הטובה.

העובדות המופיעות בכתבה נבדקו בקפדנות, ואנו חוזרים ואומרים: למרות אידיוקים בלתי משמעותיים אלה, שיקפה הכתבה את רוח המציאות.

תמרורים

ניפטר. מאשתו. לאחר מחלה ממושכת, ד"ר עמנואל שפיץ (קורקוד). ממקמי הר תלפ"ב בתקופת הבריטים. נותר עירי ועשיר.

נישא. להתאבד. איש הר חברה האיטלקי ויטוריו דה' שמונצם (47). לאחר כישלון גיר רושיו עם הרונת דונה-דיפניצטה (234).

התאבדו. בשנית, רומיאו ויוליה קאפולט (קפלון) - לאחר ביקור בהבימה.

הקיא. ברכבת, בדרכו מחיפה לנהריה, ליד קיבוץ כברי (מאחד) כלבו האציל של זלמן קצלנבווגרבורגר, מראשוני מבקרי הכרטיסים בקו חיפה נהר ריה. קיאו כלל חתיכות תירס, קליפות עגבניות וריקקי בוגוז.

חלה. מתוקה עם צימוקים וסומסום הרבה יותר טעימה מסתם חלה.

קשקש

בחד'כנס

י שקורא את "דברי ימי אנגליה" לצ'רציל, חש בנימת הספ" קנות המפעמת בין דפיו. כמוהו כמוני חש האיש הזה כיצד עם כפוי-טובה וקצר-זיכרון פונה לו עורף. כמוני כמוהו שואלים אנו למה? (ראה תמונה). כשנכנסנו לכנסת ידענו כי תקום מולנו קואליציה אדירה שתבקש את דמנו. רבים מבין חברי הכנסת ראו בדמיונם מעין מפלצת אשר תחדור אל מתחת למסווה השקר והצביעות ותחשוף את ריקנותם. שלוות-רוחם נהרסה, אך לא על ידי מפלצת, ותעדנה החברויות הרבות שנקמו בינינו ובין ח"כים אחרים. הרסנו את שלוות רוחם משום שהיינו חייבים להרוס זאת. כמי שהרובה אינו זר לו וכמי שלחם כנגד האויב המצרי במשלטי הדרום, היינו מחוסנים בפני מלל ריקני וקונויות שפלות. אני זוכר שברגוריון הסב אלי את מבטו, הרים גבותיו ותהה. חייכתי לעומתו (המשך בעמוד 336)

תשקיף

בעבודת הוועדה ויוצרים אווירה לא נוחה סביבה.

צפויה פרישת מפ"ם

מהמערך בהסתדרות

ראשי הגוש בהסתדרות עורכים עתה התייעצויות קדחתניות כיצד לשמור על עמדותיהם בהסתדרות. תוצאות הבחירות נתנו 58 אחוזים למערך העבודה—מפ"ם כשגם לרפ"י וגם למפ"ם יש 12 אחוזים שלמים בתוך המערך. פרישתה האפשרית של אחת מסיעות אלה מן הקואליציה הממשלתית, משמעותה המיידית היא נקיטת עמדה אופוזיציונית גם בהסתדרות.

למפא"י ואחדות העבודה ישארו רק 46 אחוזים אם תפרוש אחת מהסיעות. יחד עם העובד הדתי והליבראליים העצמאיים וכלו אמנם להחזיק ברוב מיספרי, אך לא לזמן רב.

החזק העצום של ועדי העובדים הגדליים, הנמצאים תחת שליטת רפ"י בסך טור של התעשייה הצבאית, האווירית ומישרד הכימיה ושל מפ"ם בגוש דן ובר"מ כווי התעשייה הגדולים — עלולים למוטט את הוועדה המרכזת ואת הרוב הזעום עליה היא נשענת.

מקור סכנה נוסף לרוב זה נשקף מחוגי האיגוד המיקצועי המושפעים ע"י אחדות העבודה והנאמנים עדיין ליצחק בן-אהרן.

ייתכן מאוד, כתוצאה מתחזיות אלה, שירוחם משל ינסה לשכנע את הכוסים במיפגגתו לצרף לוועדה המרכזת את הליי כור הימני והאגף ע"י כך את רפ"י, שתאזין אף היא להישאר בוועדה.

התוצאה הבטוחה ממזהלך זה: מפ"ם תפרוש מן המערך בהסתדרות והאופוזיציה השמאלית והרדיקלית תהווה כ־20 אחוזים מול ריכוז ימני-סוציאלי-דמוקראטי דתי של כ־80 אחוזים מסיעות ההסתדרות.

התרבו

גניבות הדלק

מאז העלאת מחירי הדלק, התרבו התלונות של בעלי מכוניות על גניבת דלק ממכלי מכוניותיהם. המתלוננים הם בעיקר בעלי מכוניות גדולות שמכלי מכוניותיהם מכילים דלק בשווי של מאה לירות ומעלה.

גנבי הדלק שהסיכון הפך להיות להם כדאי, עוברים כון חניוני המכוניות, גם לאור היום, ומרוקנים בעזרת צינור ומכלי דלק ממכוניות שמכסי מכליהם הדלק שלהם הם ללא מנועולים.

40 אלף ל"י -

משכורת ממוצעת

בבל"ל

צפה לסערת רוחות כאשר יתברר בימים הקרובים, עם פירסום מאזן בנק לאומי לישראל, כי המשכורת השנתית הממוצעת לעובד בבנק מסתכמת בשיעור של כ־40 אלף ל"י — פי שניים יותר מאשר משכורת ממוצעת ב"בנק הפועלים" למשל, שהוא השני בגודלו במדינה אחרי "בנק לאומי".

היהלומים מאיימים

בביטול תרומות

למילוה המילחמה

אנשי ענף היהלומים בישראל הודיעו לאוצר, כי יבטלו את התחייבותם לתרום סכום של כ־50 מיליון ל"י למילוה המילחמה מרצון. נוכח הפרת הסכם מצד האוצר.

למענת היהלומנים הובטח להם, כי אם יתרמו סכום זה למילוה, לא יערכו להם שומות חדשות של מסי הכנסה לשנת המס 1974.

עתה, כשאנשי מס והכנסה הודיעו להם על כוונתם להגדיל את שומותיהם, הם רואים בכך הפרת הסכם.

הבנקים יעלו האשראי

לקניית דלק

בקרב יוכזו בעתיד רכב לקנות דלק ב"תחנות הדלק תמורת המחאות בנקאיות עד לסכומים של 70 ל"י.

עד כה נהנו הבנקים לכבד המחאות שניתנו לבעלי תחנות הדלק עד לסכומים של 40 ל"י, אפילו אם החשבונו של בעלי המחאות היו ביתרת חובה. מאז העלאת מחירי הדלק, טענו בעלי התחנות, כי הסכום אינו מספיק לבעלי הרכב, תבעו להכפילו. הבנקים הסכימו להסתכן ולהתחייב לכבד המחאות עד לסכום של 70 ל"י בלבד.

שבוי שחזר

מהשבי

והרג בתאונה

אחת התאונות הטראגיות שזו מיזמת יוסי הכיפורים אירעה לפני שבוע בתאונה קטלנית בה ניספו ארבעה חיילים.

בין הניספים גם חייל בדרגת קצין, שנפל כשבי המצרים במידת חמה האחרונה, שוחרר עם שאר שבויי צה"ל מהשבי וחזר לשירות פעיל.

מיכרז למוהל

התאחדות לכדורגל

ההתאחדות לכדורגל בישראל עומדת לפרסם בימים הקרובים מיכרז חיצוני (בניגוד למיכרזים הקודמים שהיו פנימיים) למישרה של מנהל ההתאחדות לכדורגל אשר יבוא במקום תפקיד מזכיר ההתאחדות. את המיכרז תפרסם ועדת המיכרזים אשר היו"ר שלה עתה הוא אלי דקל.

כמועמד רציני למישרה מוזכר שמו של יוסי דגן, המזכיר הנוכחי של ההתאחדות.

מאמני הכדורגל

תובעים הכרה

נציגי מאמני הכדורגל פנו להתאחדות לכדורגל בתביעה להכיר בהם סאיגוד מוכר לכל דבר, כמו איגוד השופטים. הפנייה נעשתה כדי להבטיח למאמני גנים ייצוג הולם, סעד מישפטי וקביעת תקנון-שכר בהתאם למעמד הזוהק של המאמן. ההתאחדות טרם דנה בפנייה.

מסלול

למירוצי אופניים

בדרום תל-אביב?

מסלול מיוחד למירוצי אופניים, ראשון מסוגו בארץ, עשוי להיבנות בדרום תל-אביב על-פי יוזמתם של אנשי אגודת "מכבי" יפו.

לשם ביצוע תוכניתם כבר גיפשו הוגי הרעיון עם מנהל מחלקת הנוער והספורט החדש בעיריית תל-אביב, יצחק ארצי, תוך ניסיון להשיג את תמיכת העירייה בהקמת המיתקן, או שילובו במיסגרת מרכז ספורט קהילתי שיוקם בדרום תל-אביב.

שבתון הרכב

יבוטל השבוע

שבתון הרכב שבשבוע שעבר הוגבל ל־12 שעות ליממה, יבוטל כליז החל מיום שישי השבוע, ה־18 בחודש. ההחלטה עליכך התקבלה בישיבת הממי שזה בראשית השבוע.

ועדת אגרנט -

לפחות עד אוגוסט

עבודתה של ועדת אגרנט לא תסתיים לפני חודש אוגוסט, לכל הפחות.

חמשת חברי הוועדה כבר הספיקו להתמחות בחור מר, בצורה המדהימה את אנשי-הצבא המיקצועיים המופיעים בפניהם. מאחר ישמנו וגמור עימם לרדת עד לעומק העניינים שנמסרו להם, כפי שנהוג במישר פטים, אין כל סיכוי שיסימו את עבודתם לפני מועד זה — וייתכן שעם התרחבות מעגל-התעניינותם יארך הזמן עוד יותר.

האם הוזהר

משה דיין?

שמועה עקשנית (אך בלתי-מאושרת) עשויה להטיל אור חדש על החלטתו ה"פיתאומית" של דיין לפרוש מתפקיד שרי הביטחון.

לפי חוק ועדות-החקירה, חייבת הוועדה להזהיר אדם המופיע בפניה, אם הגיעה למסקנה שעבודת הוועדה עלולה להטיל בו דופי חמור. במיקרה זה נאמר לאיש שהוא זכאי למנות לעצמו פרקליט, שישתתף בעבודת הוועדה כדי להגן על ענייניו, לחר קור עדים, וכו'.

השמועה אומרת שאוהרה כוז נמסרה למשה דיין.

חוגי אקדמאים

למען איחוד

לפחות כשתי אוניברסיטות התחילה פעילות של אנשי-סגל, במטרה להקים תנועה ציבורית שתלחץ על תנועות-השלום השונות להתאחד במיסגרת תנועה פוליטית משותפת.

כוונת אנשי-הרוח היא שגא להשאיר את היוזמה בידי מנהיגי המפלגות והתי נועות המאורגנות, אלא להפעיל את דעת הקהל לאיחודן.

תלונה נגד ראש

לשכחה של גולדה

מחוגי ועדת-אגרנט החוקרת את מחזלי מילחמת יום-הכיפורים, פנו אל ראש-הממשלה בתלונה חריפה על ראש לשכתה, אלי מזרחי.

נגד מזרחי הועלו טענות, כי הוא מפיץ שמועות, המוצגות כהודפות מדיוני ועדת אגרנט, אשר למענת המתלוננים פוגעים

נשק אישי...

השכונה עצרה את נשימתה...
הוא התקדם לבד
במעלה הרחוב...
הוא היה בטוח בעצמו
הוא סמך על נישקו האישי
שוקולד!

עלית

עילית השוקולד

טוהולטובטבילו

קיא יר

החייילים החלו חוזרים הביתה ובתוכם גם אנשי המערכות המגויסים. חלקם כבר קיבלו צווי-קריאה חדשים, ואת ההופשה בין שירות מילואים אחד למישנהו הם "מבילים" בעבודה במערכת. קשה לומר כי החיים חזרו למסלולם. עקבות המלחמה ושירות המילואים הממושך עדיין חרותים בהם, בדיוק כמו אצל חיילי המילואים האחרים. ההבדל הוא רק בכך שהם עיתונאים, ואצל עיתונאי כל חוויה היא סיפור.

בנימין זאב יפת, למשל — מחיילי החטיבה הירושלמית ששירתה עם יחידת הצנחנים בגדה המערבית מול איסמעליה — אף פעם לא ראה את עצמו חייל מקצועי, ועכשיו הוא כמעט בטוח שיהיה מועמד לפרס-ביטחון-ישראל.

יפת באפריקה
רעיון גאוני

מספר יפת: "בראשית חודש ינואר, ב' אמצע הלילה, צץ לפתע במוחי רעיון, שלא הבנתי איך לא חשבתי עליו קודם ואיך לא חשבו אודותיו אחרים. עם כל הצניעות אני חייב לומר שזה היה רעיון גאוני — מצאתי פתרון מצויין בתחום אמצעי הלחימה.

"למחרת התישבתי, העליתי את הרעיון על הכתב ושלחתי אותו למפקד הגדוד לעיון. כמה מחברי שראו אותי שקוע ב' פירוט פיתוח אמצעי הלחימה החדש של המצאתי, ביקשו לדעת מה הענין. כשהסברתי להם שאני רוצה המצאה צבאית הם פרצו בצחוק גדול. מסכן! אמרו עלי, תביטו מה המילואים עושים לבנאדם.

"המכתב הועבר למג"ד. הוא לא צחק, מעניין, מעניין, היממה. הוא העביר את הצעותי למחלקת המיצעים של הגדוד. שם התהשמו שיש משהו ברעיון והעבירו את ההמצאה למחלקת המיצעים של החטיבה.

"בביתיים השתחררתי. לפני שחרורי קיבלתי אישור שההצעה נמצאת בטיפול וכי יורוח לי בעתיד על המשך הטיפול בה. צחק, צחק, אבל בסופו של דבר אולי יצא מזה משהו.

ביקשנו מיפת לפרט את פרטי ההמצאה המהפכנית שהמצאנו, כדי שיהיה לנו "סקופ". הוא סירב. אפילו לא ברמז. העיתונאי שבו נקבר לגמרי מתחת להרגשת החובה הצבאית. עוד משהו שהמלחמה ושירות המילואים עושים לבנאדם.

חויה כותחת לג'יפ

"שכבתי מעוך כולי, כאשר מחוץ צלול ואני חושב משום מה על תמונות מספר של אליסטייר מקליין, הספינה יוליסס, המספרות על מלחים שנלכדו בספינות בוערות. מעלי רבץ ג'יפ הסיוור שהיה הפוך. לא יכולתי להזיז אף אבר, וגרוע מכל: לא יכולתי כמעט לנשום. חלק מן הג'יפ לחץ את ראשי כלפי הקרקע. כאשר בניין קולח על ראשי ממיכל הדלק של הג'יפ והחפץ של הג'יפ נעצם על עיני, אפי ופי, חדר לריאותי והכריחני לאטום את אפי וכמעט לא לנשום. שמעתי כיצד אבישי ואורי, שהיו עימי על הג'יפ לפני ההתהפכות, קוראים לי. אולם כאשר ניסיתי לפתוח את פי לענות, חדר הבניין לגרוני השיר תיקני. כך שכבתי ללא יכולת להניע עבר שסאני מונה את השניות וממתין להתפר צצות הג'יפ המוצף כולו בניין, ומדמה לי עצמי מה יתרחש לגופי בהתפוצצות זו. לא חשתי כל כאב, אבל חוסר יכולתי להזיז אפילו אבר כדי לנסות לצאת מה מלכודת גרם לי לחשוב כי נפגעי.

תיאור דרמתי זה היה קטע הפתיחה של סיפור מתח שהביא למערכת יגאל לביב, ביום בו שוחרר משירות המילואים שלו. יגאל הוא הכתב לענייני כלכלה של העיתון, המלחמה הפכה אותו בעל כורו חן לכתב צבאי. אבל למרות זאת זה נראה קצת משונה שיגאל יביא סיפור רגשני, מפורט לפרטי פרטים, על תאונת דרכים שאירעה ממערב לתעלה, ימים מס' פה לפני שצה"ל נסוג משם.

הסיפור עסק בג'יפ סיוור שנתקע בעת עליה למצוק, התדרדר לאחור, התהפך ורנגו נקבר תחתיו. המשכנו לקרוא כיצד חולץ הנגה בשלום וכיצד סיפר בהתרגשות:

"...המתחנתי להתפוצצות או התלקחות הג'יפ, כאשר אני מנסה בכל כוחי להיחלץ מהמלכודת, לשוא. איזה מוות נורא! התרחתי להיות לכוד ככה בלי יכולת לעשות כלום. כאשר טונה של ברזל לוחצת אותי והבניין מצטבר ומצטבר לשלולית בה קבור פי ועוד מעט ואיחנק אם לא אמות קודם מהדליקה הצריכה לפרוץ. במעומעם השמעתי קולות הקוראים לבוא מהר, להרים את הדופן כדי להוציאני. הבניין חלל לשורף ולצורב, ובאימה חשבתי על כאבי הכוויות שאסבול כאשר תפרוץ האש. פתאום הרגשתי כי המשקל מעלי מוקל, ואני יכול להרים את ראשי. מורתי להניפו למעלה כדי לנשום אוויר תלעתי תוך כדי כך הרבה חול ובניין שהיו בפי. שמעתי קריאות אלי למהר ולצאת. ניסיתי לצאת וראיתי כי מולי נוצר חלל כשהרימו את הג'יפ כמה עשרות סנטימטרים באוויר. מיהרתי לחול במהירות החוצה.

"התרחקתי מן הג'יפ כמה מטרים, וישבתי על תלולית לופת את פני בידי ומנסה למחות מהם את הבניין. מעיל הרוח שלי היה ספוג כולו בבניין וכן חולצתי מצאתי מטפחת בכיסי התלחלתי לנגב בה את פני. משהו טפשי, שכן שערותי המשיכו להזרים בניין על פני מחש.

"פתאום נעצרה לידי זלדה. העלו אותי עליה ותוך דקה הייתי אצל הרופא אשר שטף את פני, טיהר את העיניים בעזרת טיפות ומצא כי יצאתי בשלום ללא כל פגע. שמעתי רעש ג'יפ. הסתבר כי אבישי ואורי הגיעו עם הג'יפ, וסיפרו כי ניצלתי אחרי שההגה המיקלע בלמו את המכה: ההגה נשבר ובנת-המיקלע המוצקה התחפפה לחלוטין.

"סיפור לא רע, אמרנו ליגאל, אבל ממתי מפרסם העולם הזה סיפורים על תאונות דרכים. עוד כאלה שאינם קטלניות?"
מה זאת אומרת? נעלב יגאל, הרי הסיפור הזה אירע לי! אני הייתי נהג הג'יפ שניצל ממוות!
וזאת עוד דוגמה מה שהמלחמה עושה ל- עיתונאים.

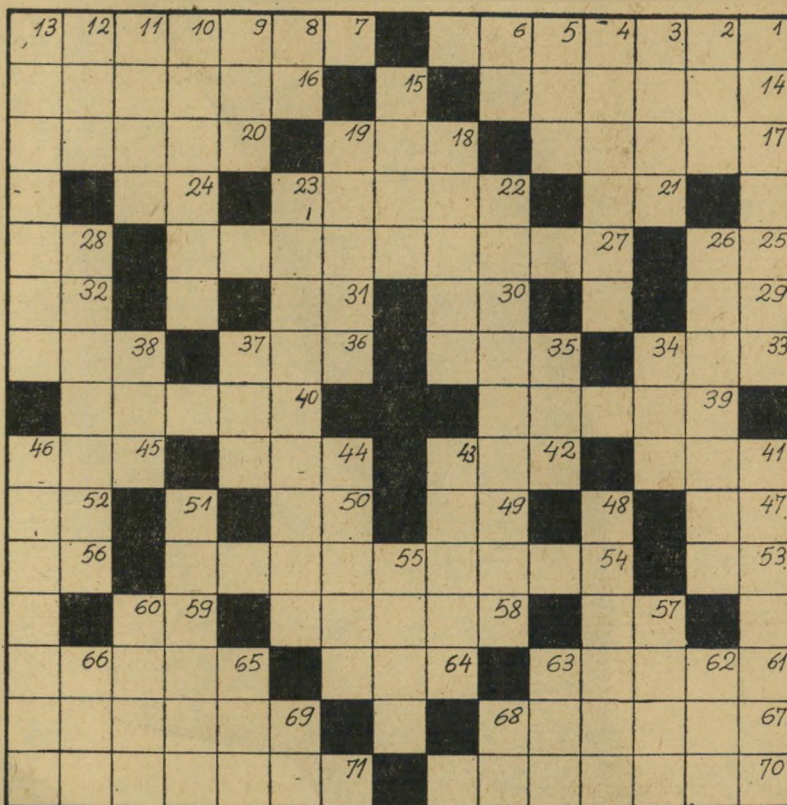

לביב עק הג'יפ
סיפור רגשני

1905

העולם הזה

חשבון

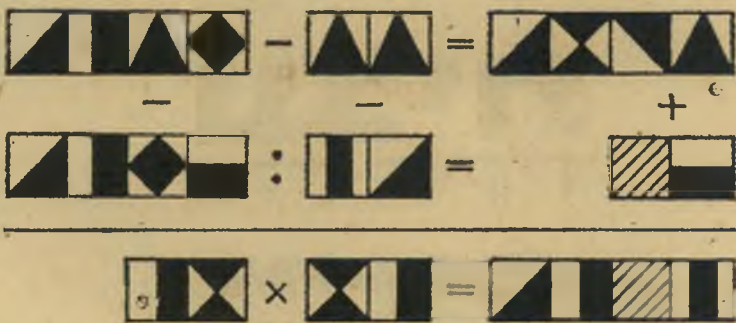
תם. 69. מנצח נודע (ש"פ). 70. עיר ביפן. 71. כסף קטן.

מאונך:
1. פלמונית. 2. בושם תנ"כי. 3. צלם חתיכות ישראלי. 4. זוג גפיים. 5. רצון בלי ראש. 6. מטבע יפני. 8. עיר עתיקה במצרים. 9. הסחובב. 10. מנביא התנ"ך. 11. קיבוץ בנגב. 12. מין ציפור. 13. בירת איסלנד. 15. עובד-אדמה. 18. הופך רכוש המדינה. 19. מלכת-היופי של ישראל (ש"פ). 22. סופר רוסי, גורש מארצו. 23. עבודת יתי-יוערי. 26. סוג חדש של סר-טימין. 28. ממצאית הברומטר. 34. עובר שיצא לאוויר העולם. 35. בן-שפה. 37. ציפור-שיר קטנה. 38. נתח, חלק. 41. ציר פור המבשרת את החורף. 43. היפופוטם. 44. מצילים, גואלים. 46. ארץ הגמדים. 48. התכעסו מאד. 51. בלוי, מהרה. 55. חיל ורעד. 57. אדם פנים. 60. מקיץ משנתו. 62. הרגישו. 63. נפטר. 65. רדו דבש. 66. הפעילו את כלי-הנישקם. 68. האות ה"ג באלף-בית העברי. 69. מידת שטח.

מאונך:
1. שאיפה. 7. יונת השלום. האמריקאית. 14. בירת אנגליה. 16. בן המערב הבינוני. 17. שמו הפרטי של כור כב. שנגו אחרון בפרס. 18. נגד, נוכח. 20. קנים המשמשים לתעשיית רהיטים. 21. ואדון. 22. מינים. 24. כינוי לשם. 25. חומת מים. 27. ההיפך מ-גדול בתור רהי. 28. .. בשבט. 29. בהמת עבודה. 30. לאור. 31. מחצית אשתו הראשונה של אחשוורוש. 32. קריאת כאב. 33. בהמה גסה. 35. תכשיט חוטם. 36. שוקת. 38. מאכל נוצלי. 39. הופך לבן. 40. בעל אופי מתקומם. 41. בושם תנ"כי. 42. תעלת שופכין. 44. דרגה במשטרת ישראל. 45. הסתיר מפני השמש. 47. חסי-חלילה (ר"ת). 49. שמו הפרטי של מנהיג-מורדים קובני. 50. נהר באפריקה. 52. מטבע ישראלי. 53. בילה את הלילה. 54. שרונים בהסכמה מלאה. 56. מנעול פטנט. 57. ניגש אל. 58. פרח-בר, דומה לפרג. 59. תואר הולנדי. 61. בת של הוריהם. 64. התאים, הלם. 65. אצניק בנדיבות, אשפיע. 67. לעליצור

חשבון 1905

זהו חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאוחן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק, יש למצוא אילו סיפורה מציין כל סמל של ריבוע.

יהודי צריך להיות קודם כל: בן-אדם.
ב. ברנר, טבריה

לאידיוטיזם!

"העולם הזה" 1903, "הנדון — האידיוטיזם משתולל", על-העיר סוק העיקרי של מרכיבי הקואליציה הממשלתית.

המאמר הוא נכון ולעניין. הכפייה הדתית היא אחד הכתמים המכוערים בנוף הדימוקראטיה הישראלית.

כיוון שאני סבור שיש לעשות צעד דרסטי בכיוון של שבירת המוסכמות הללו, אשמח לשמוע מכל בחורה המוכנה לעשות צעד נועז ומהפכני בכיוון של הנהגת צורת נישואין חדשה בישראל.

כל מה שעליה לעשות, זה להתקשר ל-אקדמאי בן 36, ת.ד. 4569, חיפה. מ. פ., חיפה

מצורפת מודעה שהתפרסמה בעיתונים:

**קהילה גדולה
בדרום אמריקה
מעוניינת בדין**
בעל הסמכה מטעם הרבנות
הראשית לישראל.

יש לו כבר ג'וב, לבחור.
ר. צ., גבעתיים

אנטיינצוריים

לנושאת דגל המימסד הדתי בישראל, גולדה מאיר, ולסחרי הדת ורהפטיג, יוסף בורג, יצחק רפאל ולאחרים ממינם, האחריות לאקלים של פוגרומים אנטי-נוצריים במדינת-ישראל.

מאיר זלמן פרייז, נתניה

אובייקטיבי

כחילוני וכופר גמור, שהתיימש סופית ממדינה זו עד כדי התרמת הבחירות, אני יכול לשפוט אובייקטיבית בוויכוח מיהו יהודי? כמובן שהדתיים צודקים, ור לא לחילוניים! כי התואר "יהודי" זכרית הברית עם אלוהים, הנחתמת עליידי חי תוך העזרה — מחייבים להיות על-פי חוקי התורה. כל סטייה מהכתוב בתורה מש, היא מעשה בגידה, זיוף ושקר. הישראלים קצו בתורתם, וזוהי זכותם — בתנאי שיהיו להעמיד פני יהודים. שי ימחוק את התואר "יהודי" בתעודותיהם ושיפסיקו לחתוך עורלות ולהתחתן אצל רב! א-יאו. אי-אפשר לרקוד בשתי חתונות.

חנן גולדברג, חולון

אין זה סוד יותר. נאצר רצה להיפגש עם ד"ר נחום גולדמן, לשם מציאת הסדר מדיני עם מדינת-ישראל.

הציבור רוצה לדעת מי עיכב את הפגישה.

מאיר בזומברג, ראשון-לציון

השתקה

הרעומת

מדברים רבות על התדמית של יגאל אלון, כדבר החורג לעיתים מן העובש הכלי לי שדבק בכל מוסדות המערך. עתה דור מה כי אף מן התדמית לא נשארה אלא

הדואר הצבאי של

העולם הזה

עצור את המדינה.

אני רוצה לרדת!

אני מאוכזב! אני ממורמר! אני מדוסכל!

אם כל אלוף בצבא, הינו שר ב-ממשלה, למה שגולדה לא תהיה רמטכ"ל?

אני שונא את אלה שחוליו אותי שולל בקשר להבטחות שנתנו לחיילים משוחררים. למה מרמים אותי?

אני שונא את אלה שהתעשרו על חשבונאי, בזמן שהותי במילואים!

אני שונא לשלם מילווה-מילחמה מ"רצון"!

אני שונא את המיספר הלבן שלא עצר לי טרמפ!

אני שונא לראות את עשרות כל-הרכב המגויסים, בשירותם של רס"רים וקציני שירותים!

אני שונא את האפסנאי, עובדי רס"ר ושאר אנשי השירות, שלקחו חבילות-שי הביתה!

אני שונא לראות אזרחים עם דובר-נים בחותמת צה"ל!

אני שונא את זה שתפס את מקומי בעבודה, בזמן שהותי במילואים!

קראתי את המחזק וראיתי אותו, ואני עדיין שונא לומר, "טוב למות בעד ארצנו"!

דין חייב להתפטר! עצור את המדינה, אני רוצה לרדת!

חייל מאוכזב, צה"ל

ביזבוז

כחיל המשרת בסיני ונוזק להסעות של שירותי האוטובוסים, ראיתי כי יש ביזבוז רב בניצול האוטובוסים.

לעיתים יוצא אוטובוס מהיחידה או ל-היפק, עם שלושה חיילים בלבד. וזאת ל-נטיעה של מאות קילומטרים.

יקותיאיר ולינגר, צה"ל

שלוש וקודות

לחילת התמודדה שלקחתי טרמפ ל-ירושלים, ובכלל לכל חילת משועממת (למה דווקא "חיי" לים משועממת) —

מחכה שתתקשרו אלי, אני כליכך בור דד!

מדוע אנחנו, אני וחברי ברמה, עדיין לא קיבלנו דובונים? רק לחיי לים המצולמים ב-עיתונים מגיע? אז הנח גם תמונתי.

בקשר לאורי גלר — הריני לה עיד שהוא כופף את טבעתי (הווללה) בעודנה בידי ממש.

דני שניאור, צה"ל

חן טרמפ לחייל

אני רוצה להגיב על הכתבה חן טרמפ לחתיכה (העולם הזה 1901):

אני גר באשקלון. בעירנו קיים מועדון רוטרי, רוב חברי מועדון זה בעלי מכוניות. הם עושים תורנות של כל אחד פעם בלילה, עומדים בכניסה לעיר, לוקחים כל חייל עד לביתו.

זה בניגוד, כמובן, לנהגים אשר לא לוקחים חיילים כטרמפיסטים.

סמ"ר אריה מוסקוביץ, ד"צ 2579

תודה

ובכן, סוף-סוף משתחררים, לאחר ארבעה

המיסגרת המוזהבת החותמת את הריקנות וההתבטלות העצמית של השר.

מדוע שותק יגאל אלון? מדוע אין שומע עם את דעתו המוסמכת בפרשת מחדלי שרי-הביטחון? מדוע הוא — שהתחנך וחונך את פיקודו לאור מופת היחיד הנור טל אחריות אישית למעשיו — אינו משמיע קול?

ערן רוזנברג, באר-שבע

הודשים ויותר של סיוט. אולם אי-אפשר להשתחרר בלי להגיד לכם תודה רבה. תודה רבה עבור כל הגיליונות שהגיעו אלינו בנאמנות מדי שבוע בשבוע, ועזרו בהעלאת המורל.

אתם הייתם העיתון היחיד אשר שיקף את הלך הרוחות ביחידה, ומתוך כך העי-

מיהו יהודי?

יהודי זו חיה המחווה כ-10% מעם ישראל, דוברת אידיש, המצריק את חיה בהתרפקות על העבר בלבד, ושולחת את אלה שאינם יהודים (90% הנוטרים) להילחם ולמות למענה ולמען תוכל להמשיך ולעסוק בשטויות ולהרבות במלל (ממשלת ליכוד לאומית).

אני כבר לא בטוח ברצוני להיות נכלל בקטגוריה זו.

אמנון תמרי, ד"צ 2340

תן היחיד שניתן להודות איתו. היחידים אשר לא כתבו על "חיילינו האמיצים בעלי מורל מרקיע שחקים" ועוד הרבה דוגמאות מציאותיות כאלה: הלוף, מנות הקרב, הטרמפים ועוד ועוד ועוד.

חיילי ד"צ 3339, צה"ל

סיפוק והערכה

לנוכח הגל הגואה של תלונות חיילים על הציוד והמוון, שצה"ל מספק להם, ברצוננו לציין כי אנו, חיילי יחידה קרבית ששירתה בקו הראשון מאז יום-הכיפורים ועד

גולדה אמנו, ירין אבינו, הלואי והיינו יתומים!
לכו להפגין עם מוטי אשכנזי.
מישה כישאלי, צה"ל

האיש גורדיש

הרשו לי לברך אותכם על היותכם היחידים שנחלצו לעזרתו של האלוף גורדיש — על העול שנגרם לו (עימות שרון-גונן, העולם הזה 1900).

כחייל שלו לשעבר, בזמן שהיה מ"פ שלי, הנני מביא לידיעתכם כי הסיבה היחידה שאני עדיין טנקיסט ומשרת בצד המערבי של התעלה היא — גורדיש. הוא האיש שהדביק בחייליו את אהבת הטנק, אמונתם בכוחם ובכלים שברשותם, ואת רוח הקרב.

לכל אלה הטוענים כי הוא "עריץ", אומר זאת: עם עריץ כזה אני מוכן ללכת באש ובמים.

יעקב בן-כפטי, צה"ל

אחד מ-42 אחוז

בהתייחס למכתבו של רב"ט אברהם מלר (מכתב גלוי לחברי החיילים, העולם הזה 1901), ברצוני לציין כי אני הייתי אחד מ-42 אחוז אשר לא הצביעו בעד המלחמה הבאה!

אני חייל בצה"ל (סדיר ומילואים) מאז שנת 1960. במשך 14 שנות שירותי, השתתפתי במיצע נוקבי, מלחמת-שתים הימים, מלחמת ההתשה וכמוכן במלחמת יום-הדין. איני טבח, אפסנאי, נהג או איש מפקדה (עם כי לעניות דעתי אין כל פסול בהם). בכל המיצעים והקרבות הייתי חייל קרבי. טעמתי אש ועופרת. כדי לא להילחם להבא, שמתי בקלפי חל-טע"מ.

אם חרצו - באגדות הרצל תספרו

הכל התחיל כשהרצל (שפיר) אמר לי שאני יושב על כסא. למה? מפני שיש כאלה שנפלו בין הכסאות. אחר-כך ניסיתי לספור את הנפלים, והתברר שבין הכסאות יש הרבה כאלה.

חוזי מזה, יש עוד בעייה להרצל. גם מי שנפל על הכיסא, לא נפל בדיוק על הכסא שלו.

לדוגמה: יצחק בטיטו, פרופיל 97, חוק, שריירי, יפה, נפל על כסא של הג"א.

למה? למה עשית לו את זה, הרצל? בטיטו לא ירדע למה והוא מוכן מחר ללכת לסיני.

אבל מי שנפל על כסא אצל הרצל, לא קם כל-כך מהר ממנו.

בטיטו ממש נעלב. הג"א? מה פתאום? אני זקן? אבל מה לעשות? ככה זה אצל הרצל.

או רב"ט כהן, תותחן סוג א', בן 28, שלחו אותו לקורס קשרים. למה עוד קורס? למה? הותחת של רב"ט כהן לא יצא מהחקן! אחרי הקורס שלחו אותו להיות קשר ביחידה של ג'ובניקים, ואחר-כך הרצל סיפר שחסרים תותחנים.

למה, הרצל? למה?

פעם הרצל אמר שהוא לא כל-כך אשם, אבל המחשב ההוא, הגולם ההוא, לפעמים טועה. אז אולי נזרק אותו לפח? או נעמיד אותו לדין וגוריד לו סרט אחד? או אולי סתם נעשה אצלו סדר, הרצל? מה דעתך?

ואתה, העולם הזה, למה פעם לא תעזור להרצל בצרות שלו? למה לא תיקח על עצמך פעם לבדוק את הבעיות אצל הרצל? תמצא שם המון אגדות, תאמין לי.

טוראי א.ש. קרן, מיקצוע אזרחי מהנדס מכונות, מיקצוע צבאי ש.ג., ד"צ 2704

לימים האחרונים, מלאים סיפוק והערכה על המאמצים הרבים שעשה צה"ל כדי לנסק לנו ציוד מתאים ומזון מגוון, משובח ובישע.

יוכב הרט, בשם היחידה, ד"צ 2131

להפגין עם מוטי

בקורא מתמיד של העולם הזה ושותף לתנועה מאז המלחמה המזורגת הזו, אני מאשים את ראשי השלטון ברצח המוני של חיילים.

רוטציה

בתפקידים

אני מציע את סרן (מיל.) מוטי אשכנזי לתפקיד שרי-הביטחון. סבורני שהוא ימלא את התפקיד בצורה הטובה ביותר, מעל ומעבר לאלה שמילאו אותו בעבר.

גם את שאר שרי הממשלה יש להחליף בהקדם בטובים מהם — והם ישנם. רבים מהחבריה הטובים שמילאו חובתם — יכולים גם ראויים לשמש שרים בישראל, במקום אלה שתמיד נכשלים ומחששים חיי רוצים אובייקטיביים כביכול.

עמי ליבנה, עין-חרוד מאוחד

(המשך בעמוד 10)

הצעה שאי-אפשר לסרב לה...

החודש חסכון 40% ויותר!

מתכשירי "דבלון" המבוקשים ביותר:

תכשירי טיפול בעור-הפנים

מערכת שלמה במחיר מיוחד של

36.- ל"י

(במקום מ-55 ל"י עד -57 ל"י)

בכל מערכת 3 תכשירים: לניקוי, לחروיה ולחזנה

1. לעור יבש ורגיל:

'MOON DROPS' MOISTURIZING CLEANSER 4 OZ.

'MOON DROPS' TONING LOTION 4 OZ.

'MOON DROPS' MOISTURE BALM 1 OZ.

2. לעור שנו:

'CLEAN & CLEAR' CLEANSING LOTION 4 OZ.

'MOON DROPS' LIQUID ASSET 4 OZ.

'MOON DROPS' U/M MOISTURE BASE 1 OZ.

3. לעור רגיל:

'MOON DROPS' MOISTURIZING CLEANSER 4 OZ.

'MOON DROPS' U/M MOISTURE BASE 1 OZ.

'MOON DROPS' NOURISHING NIGHT CREAM 1 OZ.

תכשירי טואלט ושיער

במחיר אחיד של

23.- ל"י

(במקום מ-31 ל"י עד -40 ל"י)

* INTIMATE SUPER MOISTURE LOTION 12 OZ.

תחליב-לחות מבושם בניחוח אינטימי - לכל הגוף.

* INTIMATE EAU DE TOILETTE SPRAY MIST 50 GR.

תרסיס אוידה-טואלט בניחוח אקסוטי - לכל אירוע.

* AQUAMARINE SUPER MOISTURE LOTION 12 OZ.

תחליב-לחות מבושם בניחוח עדין ומרענן - לכל הגוף.

* AQUAMARINE EAU DE TOILETTE SPRAY MIST 50 GR.

תרסיס אוידה-טואלט בניחוח עדין ומרענן - לכל היום.

* FLEX TREATMENT SHAMPOO 12 OZ.

שמפו טיפולי, לשיער בריא. מכיל פרוטאין ובאלום.

* FLEX INSTANT HAIR CONDITIONER 12 OZ.

מייצב טיפולי, עם פרוטאין ובאלום. משך הטיפול 1 דקה.

REVLON

אנו מזמינים אותך לאית'שלוס - לצוות לימוד אשר בו תנתן הדרכה אישית כיצד לטפל בעורך ולטפח את יופיך - בביתך. כמורכב תנתנה דוגמאות תכשירים חינם. ההוצאות תמשכנה 3 שעות ותתקיימנה: - בתל-אביב, ב"בית דבלון", רח' חובבי ציון 65, בימים - ראשון ושלישי מ-9.00 עד 12.00 לפנה"צ. בחיפה, ב"בית ויצו", שד' מוריה 50, בכל יום רביעי מ-9.00 עד 12.00 לפנה"צ.

ח"כ לשעבר יהונתן יפרח אוסף הרצלים וביאליקים

אנושים

נים רבים. פורצים שחדרו לי-
דירתו דרך מירפסת ביתו, וכי-
נסו לחדר עבודתו, נתקלו בתיק
שהיה מונח על השולחן, פתחו
אותו, גילו מי הקליינט שלהם,
החזירו את כל מה שאספו,
עזבו את הדירה בלי לקחת
דבר, פרצו לדירה שכנה ו-
הריקו אותה.

יש הסבר: כנראה בגלל הו-
דתו עם דרכו של מנהיג ה-
מפד"ל המנוח **משה חיים**
שפירא שהיה משופם, היא שי-
הביאה אותו לכך.
עם סגירתו של מלון
עדן הירושלמי, העלה מנהל ה-
מלון **פאול נדאי**, זכורונות.
אחד האורחים החשובים במסי-

להקת הגדנ"ע שהוקמה אז.
ח"כ התנועה לזכויות האזרח,
בועז מואב, עבר גילגולים
רבים בגדנ"ע. תחילה הצטרף
לקורס טכנאי-אוויר, אחר ל-
קורס קשר ולבסוף לגדנ"ע-
סיירים. לח"כ הליכוד **אהוד**
אולמרט (28), זכורים בעיקר
שיעורי הקפא"פ, ואילו ח"כ ה-

מיספר ח"כים צעירים שהספיקו
להיות בגדנ"ע. כתב במחנה
גדנ"ע **יגאל רמון**, הלך אצלם
כדי לשמוע איך זה היה בזמנם.
אז התברר לו כי ח"כ המפד"ל
אהרון אבוהצירה (35), שי-
הוא גם ראש עיריית רמלה, התי-
חיל את קאריירת המנהיגות שלו
ב-1953, בגדנ"ע. הוא עבר שם

יום השישי שעבר.
שעה תשע וחצי בערב, קפה
אקסודוס בצפון תל-אביב. בפי-
נים חם ונעים. בחוץ קר ורוח.
הדלת נפתחה. השר **ישראל**
גלילי וח"כ **אהרון יריב**
נכנסים. מבט מסביב מגלה לי-
שניים כי נותרו עדיין מיספר
מקומות פנויים. אך לא מספיק

לאה, ירדנה ורות'

כל חג הן מתאימות עצמן. עתה הן מתכוננות לפורים, הצטלמו בסידרת תמונות כשהן מחופשות כנשים בתקופות שונות: פרוצות של הימים הטובים החם (מימי), זקנות חביבות במושבי-זקנים (במרכז) ושומרות חלוצות מתחילת המאה בארץ-ישראל.

חברות שלישיית שוקולד, מנטה, מסטיק, לאה לופסין-נהוראי, ירדנה ארזי ורות' הולצמן (לפי הסדר בתמונה הימנית מימין לשמאל), מדבות להופיע בפני ילדים. לקראת

גם למפקד מישטרת באר-שבע, רבי-פקד **בצלאל לינהרד**, יש בעיות עם עבריי-נים. היה זה ביום החמישי שי-עבר, מטוס סילון שעבר את מהירות הקול והשמיים בוט על-קול, הרעיד את בניין ה-תחנה, גרם לשבירת חלון מעל לשולחנו של מפקד התחנה, ה-זכוכית פגעה בשולחנו של לי-נהרד, שיצא אותו רגע מתהדר וניצל. התלוצץ הרבי-פקד: "פושעי באר-שבע מנסים לי-התנקש בחיי".

עדת המלון היה שר-האוצר **פינחס ספיר**, לו נשמר שול-חן קבוע. ספיר, הידוע בתאווה אכילה שלו, למרות הדיאטה שהוא חייב לשמור, היה נוהג להזמין עוף בגריל עם הרבה בצל ושום. אך נדאי, שדאג לב-ריאותו של השר, היה נוהג ל-הגיש לו, במקום העוף, דג מבושל, המכיל פחות קלוריות.

אחד הדברים המקוריים בסיפור החדש של **דן כ"ן** **אמון**, יופי של מילחמה, טמון בדפי הספר. לראשונה בארץ הוצא לאור ספר כשדפיו מחו-ברים, כפי שנהגים השבוע-נים בישראל. זאת כדי שקונים פוטנציאליים לא יוכלו לקרוא את הספר ואחר כך להחזירו לחנות. הדבר נהוג בצרפת.

לכוכבת האיטלקית **סר' פיה לורן**, היה מה לגלות השבוע. הפעם הגילוי קשור ב-סקס-אפיל: "האמת היא" אמ-רה לורן, "שיש בנו רק 50 אחוז מזה, בעוד ש-50 האחוזים הנותרים זה מה שהקהל מדי-מה שיש לנו".

פרקליט פילי - זה עיסוק משתלם. בואת, על כל פנים, נוכח השבוע עורר-הדין **משה אלדנ**, המייצג עבריי-

מערך, **יוסי שריד** (33), זוכר את התחלת שירותו הצבאי כי כתב במחנה גדנ"ע, עת נחשב ל"מותחן של העיתון".

"פושע! רוצח! רצחת אותם! שלחת את הילדים לי-מות!" אפילו שר-הביטחון **משה דיין**, שהכריזמה שלו נותצה מאז מילחמת יום-הכי-פורים, אינו רגיל לשמוע קרי-אות כאלה המופנות אליו. אך בטקס האזכרה לנופלים שמי-קום קבורתם לא נודע, שבערך ביום החמישי האחרון בהר-הרצל, לא יכול היה אחד ה-אבות השכולים להתאפק, התי-פרץ בצעקות באמצע דבריו של השר, שהתאמץ להמשיך בדברים למרות הקריאות הכר-אבות.

ח"כ הליכוד **אליעזר שושטק** מצא מכנה משותף לבעיות שיש למפד"ל ולרפ"י בעניין ההצטרפות לממשלה ה-חדשה. "אצל אלה זה בגלל ר.ב. ואצל אלה זה בגלל דיין".

ואילו ח"כ **ל"ע יהודה** **שערי** שאל מה ההבדל בין **הנרי קיסנינג'ר** והרב **יוסף בר סולובייצ'יק**, קובע ש-רי: "שניהם מתערבים בענייני המדינה - אבל קיסנינג'ר בא לעיתים יותר קרובות".

ואת פעולת הכנסת ה-שמינית עד כה סיכם ח"כ ה-מערך (רפ"י) **דויד קורן**: "היא עושה שמיניות באוויר".

תופעה בלתי-רגילה לי-גילו, אך בכל זאת מציאות: שר-הסעד **מיכאל חזני** תחל מגדל בשבועיים האחרונים שפס. למקורביו, שנחלמו מצעדו זה,

קורס מפקדי-כיתות. ואילו ח"כ המערך **מיכאל חריש** פיתח שם את החוש המוסיקלי שלו: הוא ניגן בכינור ובוויולה בתיזמורת הגדנ"ע. לח"כ הליכוד **עקיבא נאף** (38), זכורים בעיקר אי-מוני הנשק: "היינו מתכנסים ב-שייך-מוניס. מובן, שלא ירינו ממש. היינו אווזים בחרדת-קור דש את הצ'כר, ולומדים לפרק אותם. הסיפוק מעצם אחיות ה-נשק היה עצום. והשיא היה כשי-החזקנו את הברירה, שהיה קודש הקודשים". אחרי שעסק במלא-כת הקודש, הצטרף נוף לי-

כנראה להסתודדות. הם יוצאים החוצה, מתיישבים ליד שולחן ומנהלים שם את ענייניהם.

ראש מועצת שדרות לשעבר, **יהונתן יפרח**, מת-גאה בכך שהוא האיש היחידי במדינה שיש לו שלושה "מיל": ח"כ (מיל), ראש מועצה (מיל) וסרן (מיל). כאשר נשאל כמה הוא עוסק עכשיו, השיב: "ב-ציונות ובשירה. אני אוסף הר-צלים וביאליקים".

בכנסת השמינית ישנם

טוויגי (24) הדוגמנית האנגליה המפורסמת, המציאה יחד עם הארוס לשעבר והמנהל שלה **יוספין דהוילנד** (35) מתכון חדש: פודינג של מילון שאפשר ללבוש אותו ככובע.

פסוקי השבוע

ח"כ **מופ"ם יעקב חזן**: "המערך הוא כמו מיש-פחת היונקים, שיש בה מהעכ-בר ועד הפיל".

ראש הממשלה **גורי דה מאיר**, על רשימתה של שולמית אלזני: "רשימה שזוכה בפנים, עדיין איננה תנועה".

סגן שריהת-חבורה **גר יעקבי**: "דיין הוא כמו צוללת: איפה שהוא לא יעלה, תמיד ייתלו עליו כולם".

מנהיג הליכוד **ח"כ מנחם בגין**, על דרך הרכבת הקואליציה: "כך מרקבים ממ-שלה".

יגאל קס צחוק, צחוק, אבל...

- ליבנו הולך שבי אחרי קיסנינג'ר.
- דתות, סעד, פנים: מישרדים סגורים, תיקים פתוחים.
- התשובה לרבנות: ממשלת מיעוט-יהודי.
- המישטר בישראל: דימוקרייזי.
- גישת ישראל לאינפורמציה: הס-ברה.

קנה, קנה, ישראל!

אניניטעם רבים הפוקדים את חנויות המעדנים בצפון תל-אביב, אינם מעלים כלל בדעתם כי הם משלמים מאות אחוזים יותר, תמורת מיצרכים שניתן להשיגם באיכות דומה או אף משופרת, מתוצרת הארץ.

קחו למשל את הצלף, תכלין הכרחי להכנת סטייק טארטאר. חפיסה של צלף יבוא עולה 8 לירות. צלף ישראלי בעל איכות זהה, מחירו לירה אחת. או למשל, גבינות. היבואנים מוכרים כאן גבינות צרפתיות העולות בחנות בצרפת 2 פרנק, במחיר של 15-18 לירות! ואמנם נכון כי גבינות רבות מתוצרת הארץ אינן משתוות בטיבן לתוצרת הצרפתית, אך כמה סוגי גבינות של חנוכה ושראוס (כמו קממבר ולימבורג) — משתוות בהחלט לרמה הצרפתית ועלותן עשרה אחוזים בלבד ממחיר הגבינה המיובאת.

בירה חבבי הישראלית נחשבת כבירה טובה בהחלט. נכון כי למי שרוצה לשותות את הגינס השחור, אין ברירה והוא נאלץ לקנות יבוא. אבל מדוע לשלם 3 לירות תמורת בקבוק של בירה רגילה מיובאת, שמחבר משתווה לה בטיב ומחירה מחצית? כך גם בשניקן. קונים משלמים פיישלושה תמורת שניקן מיובא בקופסאות, כאשר השניקן הישראלי משתווה לו והאף עולה בטיב על היבוא — ומחירו כשליש ממחיר השניקן המיובא.

יין, למשל. אם דורשים 40 לירות לבקבוק מוטון רוטשילד, אפשר להבין, אבל בירה חבבי ישראלים משלמים מחיר כזה עבור יין רוזה איטלקי פשוט, אשר איכותו נופלת בהרבה מאיכות הגראנאש, או שושנת הכרמל, העולים כ-6 לירות הבקבוק — זאת איאפשר להבין! כך גם לגבי השוקולד. נכון כי השוקולד השוויצרי המעולה עולה על הישראלי, אבל לרוב קונה הישראלי שוקולד אנגלי או גרמני, במחיר של 4.5 לירות התפיסה, במקום מכסימום של 2 לירות, לתוצרת עלית הטובה יותר. ואולי השיא הוא כאשר הישראלים קונים חסילונים (שרימפס) יבוא, בעוד שהחסיי לונים הישראליים מבקשים בעולם כולו, בקצרה, לא כל המיובא טוב יותר — אך ודאי שהוא יקר יותר.

האחים מנדלבוים

לגביהם, נוצר כאשר באנו אנו והכינו כאן שורשים קבועים. כאשר שימחה אומר אנו, הוא מתכוון לחברה שהקים, בשם אחינא, אשר, לדבריו "זוכה לאימון מצד הפקידות הממשלתית".

ובכן, כאשר יש למשקיעים מנהל עם "אמון מצד הפקידות הממשלתית", הם משקיעים בכל מה שקשור בתחומים עליהם משניה בעל האמון בהם. כמו, למשל, מגר דניית עוגות ומינימאפה בירושלים בשם אורה. או קריה תעשייתית בירושלים, בה שוכנו 50 מפעלים שונים. הייפאל, איפוא, כי חוך שנים ספורות הגיע מחזור של החברה ל-30 מיליון לירות?

מושה מנדלבוים מיועד למנהל כללי

שימחה מנדלבוים זוכה לאמון

מנדלבוים — תוכית. שניהם דוקטורים. שניהם מוכשרים. שניהם מתקדמים ב"תפקידים. האחד בממשלה, השני בסקטור הפרטי.

האח החשוב והבולט מביניהם הוא, כמו בן, ד"ר משה מנדלבוים. המישה למנכ"ל משרד המיסחור והתעשייה והמיועד להיות מנהל כללי. עד לפני שנים אחדות היה רק מנהל חטיבת המזון, אולם לאחרונה התמנה כמישה למנכ"ל, מפקח על המהיר נקודת-מבטו של הצרכן, אבל מנקודת המבט של התעשיינים, משה מנדלבוים הוא דווקא בסדר גמור. הוא מבין אותם היטב. וכיצד לא יבין, כאשר יש לו אח תעשיין במשפחה?

האח אף הוא דוקטור, שימחה שמו. כל זמן שאחיו היה פקיד לא גבוה, שהה שימחה בארה"ב. והנה, בדרכו עם עלייתו של תאח משה לגדולה, חזר שימחה לארץ. ומי פונה אליו אם למשקיעים זרים שהשקיעו בארץ כמה מיליוני דולרים? ומדוע פנו אליו?

כפי שסיפר בשעתו שימחה עצמו: "ב"מיקרים רבים הם נחלו אכזבה ורשמו תפסידים. מסתבר כי בעוררות היתה שיי טת-קשר שלא ענתה על הצרכים... המישה.

עסקי גולן

מעולם לא היה מצבו של מנחם גולן טוב יותר, טוענים נציגיו בישראל, המררים כי מאז המלחמה החזיר חובות ב"מיליון לירות, ועוד ידו נטויה. השמועות על ההתערערות-כביכול של עסקיו, טוענים אותם נציגים, נובעת מכך כי בעת המלחמה שהה גולן בארה"ב, שם עסק בהשלמת הגירסה האנגלית של קזבלן, ולא נמצא בארץ נציג ששייב לנושים. אך לם מאז השתלט על המצב, וההכנסות השוטפות והצפויות עתידות לעלות על ההתחייבויות. בין ההכנסות הצפויות: רבעי-מיליון לירות מהטלוויזיה הישראלית, ש"קנתה עשרה סרטים ישראליים שעשה; 100 אלף דולר הכנסות צפויות, המובטחות בחוזה ממפיצי הסרט מלכת הכביש; 175 אלף דולר צפויים ממכירת הסרט קזבלן, שזכויותיו נמכרו ב-350 אלף דולר. לפני פרוץ המלחמה השקיע גולן בסך

מפיק גולן סרטים על העולם התחתון

הכל כ-6 מיליון לירות. בקולנוע ידון 1.5 מיליון לירות (בשותפות עם האחים אלה), בקולנוע אודלי מיליון לירות, בקולנוע כלל בירושלים 150 אלף לירות מיפרעות על החשבון. כן עלתה הפקת קזבלן כ-2 מיליון לירות. עוד כמיליון ורבע לירות השקיע באבו אל-בנאת (ההפקה עלתה 700 אלף לירות, והצגת הסרט תחודש בחופש הגדול), ובחוזים בילעדיים להקרנת סרטים בקולנוע הוד או בטינרמה.

מול התחייבויות אלו מציג גולן את ההכנסות מקזבלן — 2.5 מיליון לירות ב"ארץ, 350 אלף דולר בסך-הכל מחו"ל, שהם כ-2 מיליון לירות, והכנסות מהפקת סרטים. גולן הוא המפיץ הבילעדי של סירטי מ.ג.מ., והוא משלם להם תמורת ההפקה 75% מההכנסות. בשנה הראשונה להפקה היו ההכנסות 1.5 מיליון לירות, וחלקן של גולן חצי מיליון לירות. השנה, ולמשך עוד שלוש שנים, עד תום החוזה, הוריד את חלקה של מ.ג.מ. ממיליון ל"ר חות מינימום לשנה ל-700 אלף לירות. הסיבה: מ.ג.מ. יצאה מעסקי הסרטים, ואינה שולחת ארצה סרטים קופתיים. מ.ג.מ. הבטיחה לגולן 25 סרטים לשנה, אך שלחה רק 20. כן מפיק גולן גם את סירטי הקונגולומראט נשיונאל ג'נרל, השרוי ב"קשיים. חברה זו, שבין ראשי בעלי-המ"ניות שלה מצויים פרנק סינאטרה ועוד אישים הקשורים קשר הדוק עם עולם ה"הימורים בארה"ב. ייתכן שבאמצעות קשר ריו אלה הגיע גולן לעיסוקו הנוכחי — הפקת שני סרטים על העולם התחתון ב"ארה"ב (ראה עמודים 34-35) האחד, לפקה, יושלם תוך שלושה השבועות הקרובים ויוצג בקאן, ובמקביל הוא מפיק עוד פיש"עון עם ג'ק פאלאנס וריצ'ארד נג'מין.

1973 לעומת 1972 מגלה כי ידיעות אח"רונות, החל מתקרב במידה מסוכנת ל"מעריב. בשנת 1973 פורסמו ידיעות אחרונות 960 אלף אינץ', לעומת 1.1 מיליון במעריב. ההכנסות ממודעות ב"שנת 1973 בידיעות אחרונות היו 31 מילי-יון לירות ובמעריב 40 מיליון. בשנת 1972 היו ההכנסות בידיעות אחרונות 21 מיליון לעומת 32 מיליון במעריב. הכנסות הארץ ממודעות בשנת 1973 היו 21 מיליון לירות, לעומת 15 מיליון לירות ב-1972. יש להביא בחשבון כי בשנת 1973 היו ארבעה חודשי שיתוק בגלל המלחמה. השוואת הכנסות הארץ בינואר 1974 ממודעות (1.65 מיליון ל"רות) לעומת ינואר 1973 (1.5 מיליון ל"רות), מראה כי הארץ חולק ומתאושש ממשבר המלחמה בתחום המודעות.

מכתבים

קארנבל

באפריקה

"העולם הזה" 1902, "קארנבל באפריקה", על סיורי נשות קצינים וחיללים בעבר השני של תעלת-סואץ.

בהקשר לכתבה על נשות הקצינים והחיללים שהוזמנו לסיורים מאורגנים ב"אפריקה, טוב היו עושים אילו היו מזמינים גם את בנות זוגם של חברי הנופלים והנעדרים.

אם הלוחמים אינם מוכנים לספר לנו איך יקרינו נפלו, לפחות היו מראים לנו על מה!

אסתר מ., תל-אביב

אחרי

חסינה

שמעתי כי בחוגי הליכוד גובר החשש שמא לאחר הנסיגה הבאה יהיה צורך להעלות את עצמות ב"גוריון ז"ל למדינת ישראל.

יעקב טימברג, תל-אביב

קישון

מגיב

"העולם הזה" 1903, "אתה וחלילה — סרטים 73: מי הרוויח, מי הפסיד", על מצב הסרטים הישראליים ב-1973.

בכתבה הופיעה הפסקה הבאה:

"כאשר, למשל, סרטו של אפרים קישון השומר אזולאי הוצג בניו-יורק, משך חמ"ש ש"ימים, היה זה מזל גדול ששלושה ימים היה הקולנוע סגור לרגל שיפוצים, ש"כן כמעט איש לא בא. יתר על כן: הביקורות היו קטליניות, ושאלו כיצד מעז משהו להביא דברים כאלו לפני אנשים תרבותיים."

קישון

קטע זה מהווה הוצאת-דיבה, שכן הוא מעמיד אותי ל"נגד עיני הציבור כי יצרן סרטים נכשל בעולם הן מבחינה תרבותית.

פיננסית והן מבחינה תרבותית.

להלן העובדות:

- 1) הסרט השומר אזולאי הוצג באחד מבתי-הקולנוע המוכרים בניו-יורק טינמה 11, במשך חמישה שבועות. בין 6.4.72 ו-9.5.72, ולא במשך 5 ימים.
- 2) הסרט הוצג כל יום, 5 הצגות ליום, בלי הפסד של יום אחד.
- 3) הביקורות באמריקה היו מצויינות. מצורפים העתקים.

- 4) הסרט הוצג ביותר ארצות בהצלחה גדולה מאשר כל סרט ישראלי אחר עד היום, וזכה במספר הפרסים הבינלאומיים הגדול ביותר בין כל הסרטים הישראליים.

אפרים קישון, תל-אביב

טעות

לעולם צורקת

"רשימת המיצרכים שחקורא מונה מספקת 140% מכמות החלבון המומלצת למשפחה. לכן ניתן להפחית בצריכת הזונות כמו בשר, עוף ודגים, שהם אשר מייקרים את התפריט." (מערב, 24.2.74).

מנחם בקר, גבעתיים

קוראים השוחחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות ניתנת למצרכים המר נות למכתבים.

רעידת האדמה
בוששה לבוא -
אך הגיעה באיחור
של
חמישה חודשים

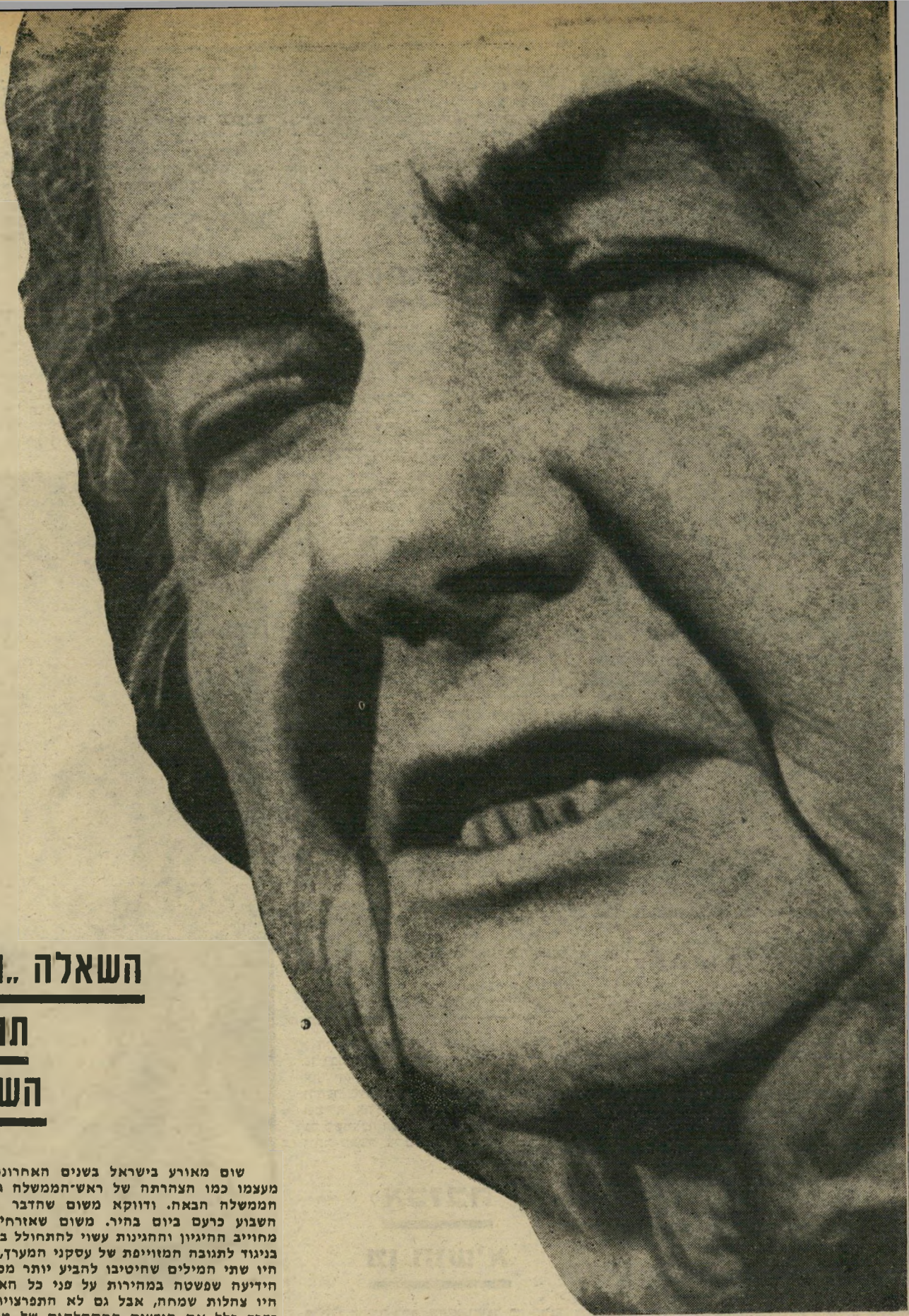

„מה אתם
רוצים מאשה
זקנה וחולה,
התלוננה גולדה
אחרי שמקורביה
נעצו סכין בגבה

השאלה „מיהו שר הביטחון?”
תפסה את מקומה של
השאלה „מיהו יהודי?”

שום מאורע בישראל בשנים האחרונות לא היה טבעי, מובן מאליו ומתבקש מעצמו כמו הצהרתה של ראש-הממשלה גולדה מאיר, על אי נכונותה להרכיב את הממשלה הבאה. ודווקא משום שהדבר היה כה מיוחל, הוא נפל ביום הראשון השבוע כרעם ביום בחור. משום שאזרחי ישראל לא העזו להאמין שדבר שהוא מחוייב החיגיון וההגינות עשוי להתחולל בצמרת ההנהגה המדינית. התגובה הכללית, בניגוד לתגובה המזוייפת של עסקני המערך, היתה תגובה של רוח וחקלה. „סוף-סוף” היו שתי המילים שחיטיבו להביע יותר מכל תיאור את תחושתם של אזרחי ישראל. הידיעה שמשטת במהירות על פני כל הארץ גרמה להתגודדויות והתקהלויות. לא היו צהלות שמחה, אבל גם לא התפרצויות כאב. הרגשת האכזבה והצער, המלווה בדרך כלל את חודעות ההסתלקות של מנהיגים גדולים, לא איפיינה את התגובות על הסתלקותה של גולדה מתפקיד מרכיבת הממשלה. ואולי לא יכול היה להיות עלבון ועונש צורב מזה, מאשר הרגשת החקלה הכללית כמעט שליוותה את המיועדת להרכיב את הממשלה הבאה גולדה מאיר, במה שנראה כימי שילטונה האחרונים.

הנפילה

„מישחק פורים” של גולדה - או התמוטטות סופית?

גולדה... גולדה... אל תלכי! גולדה! גולדה השארי! גולדה חזרי! הידיד קולו הנואש של מוכ"ל מיפלגת העבור דה, אהרון ידלין, באולם הישיבות של מישכן הכנסת שם התכנסה צמרת המערך.

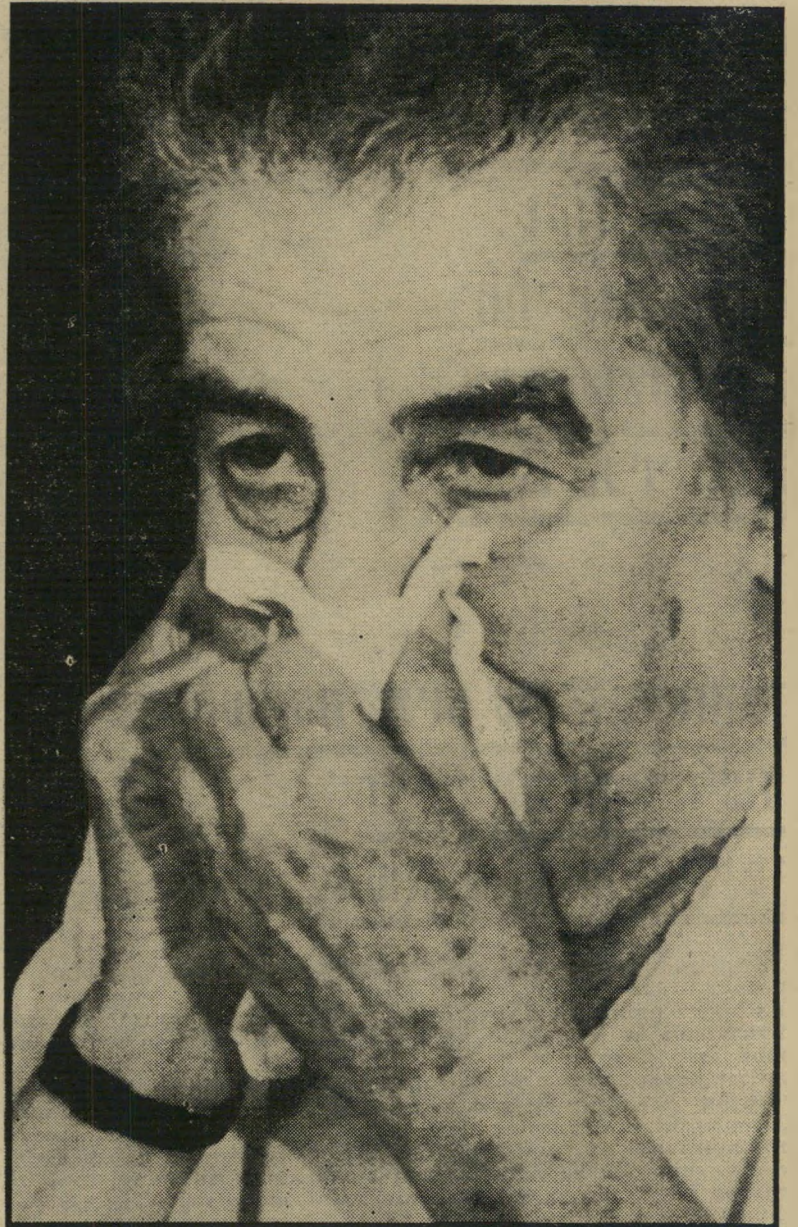
אבל גולדה אפילו לא הסבה את ראשה לעבר כשישים חברי צמרת מיפלגתה, שר התכנסו שם ביום הראשון השבוע, כדי לשמוע מפיה את הרכב ממשלת-המיעוט שהחליטה להקים. בפנים מכווצים מועם, כשהיא כפופה ושחוחה יצאה לבדה מהי אולם, בהותירה מאחוריה את חבריה המור מים ופעורייפה נוכח הודעתה הבלתי צפויה כי היא עומדת להחזיר לנשיא עוד באותו לילה את המנדט להרכבת הממשלה.

ואם היה תהליך הרכבת הממשלה החדשה בישראל בחודשיים האחרונים אחד המחזות המבישים, הנקלים ומעוררי הסלידה שהוצגו אי פעם על הבמה הפוליטית בארץ, הרי למה שהתחולל מרגע זה אי אפשר למצוא כינוי אחר מאשר "קארקו!"

נדמה היה כי מה שמתרחש אינו מתחולל

רק שלושה ימים קודם לכן ניתנה לה הזדמנות בלתי חוזרת לבוא במגע ישיר עם רחשי הלב של העם עצמו. היה זה בטכס האזכרה לחללי צה"ל שמקום קבורתם לא נודע. כשתי רכבות אני שים כאן לטכס. גולדה יכלה שם לחוש בצורה בלתי אמצעית את האכזבה הכללית ומכאן האשמה שנעצו בה. היא יכלה לשמוע את קריאות הגנאי והכזו שהטיחו בפניה הורים שכולים ככאכם.

אלא שגם מחזות מזעזעים אלה לא הצליחו לשבור את חומת האטימות שלה ואת ניתוקה מהמציאות. מוקפת בחבר יועצים מתרפסים וחנפנים, עדיין האמינה גולדה כי התמונה המלאכותית שאלה מוסיפים לצייר בפניה היא תמונת המציאות. גם כשבאה לסכם את מפעלה עד להצגת הממר שלה החדשה בפני צמרת הרטומה, הוכיחה כי הצביעות וההתחסדות לא נטשו אותה עד הסוף. ואז קרה מה שהמלכה לא היתה רגילה לו. חבר יועציה אומנם לא התייצב

נגדה, אבל היא יכלה לשמוע מהם נימה של אי-הסכמה וביקורת.

"אנחנו אומנם נגד ממשלת מיעוט, אבל נצביע בעדה." אמרו לה אנשי רפ"י.

"אנחנו איננו נגד ההרכב האישי של הממשלה שבחרת, אבל בגללך, באופן אישי, נצביע בעדה." אמרו לה היונים במפלגתה.

וזה הבהיר סוף־סוף לגולדה שלמרות מחזה ההתרפסות והחנפנות, אין עונים עוד אמן אחריה בצורה עיוורת. המלכה הוועמת הענישה את יועציה בעוגש החמור ביותר: היא איימה להשאיר אותם לנפשם.

מרגע זה החל מסע שידולים ועלייה לרגל, שאפילו הכס הקדוש ברומא לא היה מתבייש בו. אפילו מתנגדיה הקשים ביותר בתוך מפלגתה, אפילו אלה שהשמיצוה מאחורי גבה והעזו לטעון בפומבי כי הגיעה שעתה ללכת, נרתמו למסע ההפצרות שנועד להשפיע על המלכה לחזור בה מחרון אפה ולרחם על נתיניה.

אי אפשר היה שלא לראות את הבעות

האימה והפחד על פני כל הטוענים לכתר המנהיגות. בכולם אחז הפחד הנורא פן חס וחלילה תלך גולדה. והיו להם סיבות טובות לפחד. משום שרבים ידעו כי אחרי גולדה — יישטף המכול את מפלגת העבור דה ועלול לסחוף גם אותם ולטאטא אותם מעל הבמה הציבורית.

מתח וחרדה

במשך עשרים וארבע שעות החזיר קה גולדה את חצר המלכות שלה בר מתח ובחרדה. עד לכתה אל נשיא-המדינה, שם הודיעה כי נרתצתה ונעתרה להפצרות העם לנסות ולהרכיב ממשלה תוך יומיים, לא ידע איש, אפילו מאלה המכונים מקורי בית, לאיזה צד תיטה המלכה.

אנשי חצרה יצאו מביתה, כמו סינאטורים רומאיים מחדר השינה של קיסר רומי הגווע, כשהם ממלאים פיהם מים, והמדינה כולה מנסה לנחש את צו המלכה לפי הבעות פניהם. פנים קודרות עם ניצנוץ של אושר, די היה בהם כדי להיות חדשה מרעישה לאמצעי התיקשורת.

אם היה צורך נוסף בהוכחה לאיזה שפל מדרגה וטימטום הגיע המימסד השילטוני במדינה — סיפקו אותה מחזות הימים האחרונים.

מודע עשתה גולדה מה שעשתה?

היו לכך ללא ספק סיבות מצטברות רבות, שנערמו זו על גבי זו מאז מילחמת יום־הכיפורים. אם הסכימה גולדה בכלל ליטול על עצמה את תפקיד הרכבת הממשלה אחרי התבוסה שנחלה מפלגתה בבחירות האחרונות בתנהגתה, היה זה רק משום שלא רצתה להסתלק מעל הבמה הפוליטית, כמי שביזבזה את פירות ניצחון מילחמת ששת־הימים, גרמה למילחמה כושלת מרובת קורבנות, וקיטבה את מיטעני השינאה בתוך העם.

גולדה קיוותה שניתן יהיה לה לשפץ את תדמיתה ההיסטורית באמצעות שיחות שלום בזנבה לפחות כמי שתרמה לקירוב השלום בין ישראל ומדינות־ערב. עד כמה קובע שיקול זה בחישוביה של גולדה, ניתן היה להיווכח השבוע, כאשר בהופעתה בפני צמרת מפלגתה, ייסרה גולדה את עצמה על שלא החליטה להתפטר עוד בחור דש אוגוסט אשתקד, "במצב יותר טוב מ־ בחינה אישית וגם מבחינת תדמיתי".

הדחף, הבלתי מודע לפעמים, שלא להיזכר בהיסטוריה כמי שהביאה על המדינה את חקופת כישלונותיה הגדולים ביותר ודחפה אותה כימעת אל סף שואה, הוא שמילא את מצברי העקשנות של גולדה, גם כשמצבה הפיזי והנפשי הפך להיות קשה יותר מאשר אי פעם.

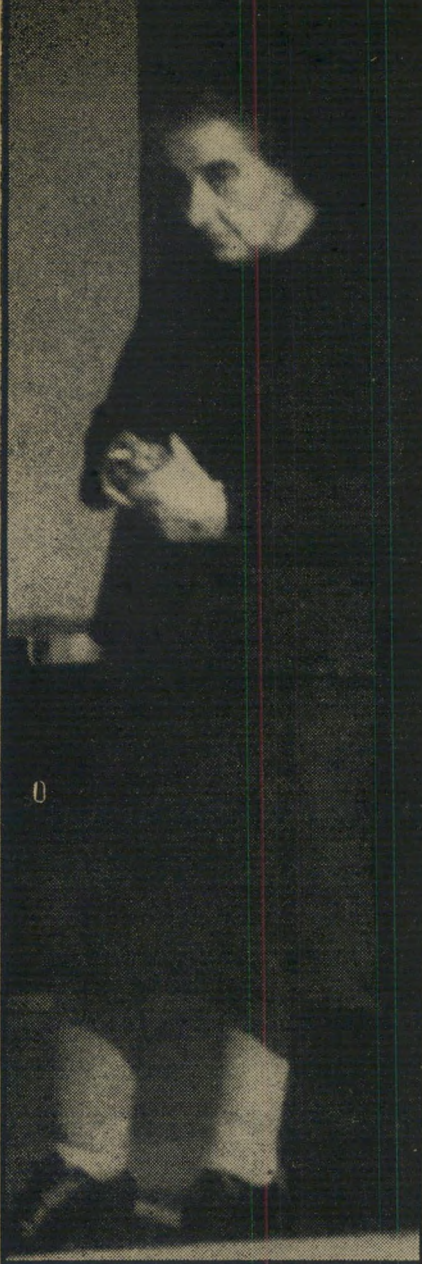
אכזבה

מן הנשיא

יאת הסיבה לכך, שהיא נסוגה בה בשבועות האחרונים פעם אחר פעם מהצהרות אולטימטיביות שלה, עד שהסכימה לבסוף אפילו מבלי שחברי חטיבת רפ"י במפלגתה ישתתפו בה.

אלא שביומיים האחרונים, לפני שזרקה את הודעת הסתלקותה בפני חבריה, אירעו כמה דברים. הסתבר לגולדה בכמה מישורים שחבריה הקרובים ביותר בגדו בה ונעצו סכין בגבה.

ראשון המאכזבים היה הווקא נשיא המדינה אפרים קציר, האיש שלא יכול היה להניע לתפי קידו הרם הזה ללא הסכמתה של גולדה. והנה הסתבר לה כי בפניו שתו עם קבוצת פרופסורים שכאו לתכנן ממנו פעודה למען ממשלת חירום לאומית, וכן בשיחה שקיים עם שרי־הביטחון משה דיין, חביע לציר את תמיכתו הגלויה בחקמת ממשלה כזו, שהיא עובר גולדה מאיר בבחינת טאבו מוחלט. בערי ני גולדה נראה הדבר לא רק כי חריגה מסמכויות הנשיא ששום

נשיא לא הירשה אותה לעצמו עד כה, אלא ככפיות טובה אישית לעצמה.

● התנהגותם של משה דיין ושמעון פרס בכנס רפ"י שנערך במוצאי־שבת, שר התפרשה בעיניה כי הם מתנגדים לכל מה שהיא עושה, אולם יתמכו בה בכנסת רק כטובה אישית שהם עושים לה.

● תמיכתם הגלויה והנסתרת של אנשי שים מרכזיים בצמרת המערך בהקמת ממשלת־חירום לאומית, דבר שהיה בעיני גולדה כמו ניפנוף מטלית אדומה בעיני שור.

● שתיקתם של חבריה הטובים בעת ההתקפות האישיות שנערכו עליה בישיבת צמרת מיפלגתה אחרי שהציגה את ההרכב המוצע של הממשלה החדשה.

לפי כל הסימנים הגיעה גולדה אל ישיבת הצמרת בבנין הכנסת כשבליבה כבר החלטה נחושה להתפטר. מה שאירע בישיבת הסיעה וחלישכה רק חיזק את החלטתה. שכן עוד בבוקר אותו יום אמרה לקבוצת הפרופסורים שבאו להפציר גם בה להרכיב ממשלת־חירום רהבה: "עזבו אותי... מה אתם רוצים מאשה זקנה וחולה?"

הקרב על

מישרד־הביטחון

המחריר בכך המחזה הדוחה הזה היתה העובדה שכמעט כל גורמי הי־משבר היו סיבות אישיות ואינטרסים פרטי־נאליים. כשבשום תשוב לא לוקחים בחשיבון את טובת המדינה או את העניין הי־ציבורי.

מה שאירע במדינה במשך חמשת החודשים האחרונים, לא שינה דבר ולא הונו דבר לחבורת הגבאים, שהוסיפה לראות בשילטון מכשיר לחלוקת טובות הנאה וכיבוד, במקום אמצעי לקידום החברה והי־מדינה.

הם הבינו שענייני הביטחון בימים אלה זקוקים לשר מלא שיוכל להתמסר למשרד כולו ולהכריע בעניינים גורליים.

נוכח עמדה זו העלו אנשי דיון הצעות אחרות. הם היו מוכנים שמישרד הביטחון יופקד בידיהם של אנשים חלשים, שאין סיכוי כמעט שיצליחו בתפקיד ושסילוקם במקרה שדין ירצה לחזור למישרד לא יהיה בבחינת עלבון. דיון עצמו תמך במי נויים של אישים כמו חיים בר-לב או יוסף אלמוגי לתפקיד.

הצלת היוקרה

הצעת אדה לא נראו לגולדה. חיים בר-לב, הרמטכ"ל לשעבר של צה"ל הוא אומנם אישיות המשרה ביטחון ורגיעה, אבל הוא מעורב יותר מדי בוויכוחים על מה שאירע בצה"ל בשנים האחרונות ועל חלקו למחדלי מלחמת יום הכיפורים.

אלמוגי אומנם יכול להיות מקובל הן על אנשי דיון והן על צמרת המערך, אבל במדינה כישראל כבר נקבעה הלכה ששרי הביטחון חייב להיות מומחה לענייני צבא, וזאת בשעה שאיש אינו מעלה על דעתו, למשל, ששרי-בריאות חייב להיות רופא.

גולדה הבינה שכדי להציל במעט את יוקרת ממשלת המיעוט שהיא עומדת לה קים, היא חייבת למנות לפחות שר-ביטחון שיהיה מקובל הן על הצבא, הן על העם ושיוכל לחדש את אימון העם בצבאו.

יצחק רבין היה המועמד האידיאלי לתפקיד זה. נכון שבעבר הסתכסכה גולדה עם רבין בצורה חריפה שאיימה על המשך הקאריירה שלו. אולם בתנאים הנוכחיים

עצם העובדה, שהשינוי הראדיקלי הר יחיד שחוללה גולדה מאיר בממשלה החדשה שבחרה, היה הצבתם של אישים כמו יהושע רבינוביץ', אהרון און, או שלמה רוזן בתפקידי מפתח המיועדים לפתור בעיות בווערות של המדינה, היתה טטירת לחי מצלצלת לאינטליגנציה של כל אורח במדינה.

אולם כסופו של דבר התמקד המשרד החדש סביב איש תיק אחד עיקרי: תיק מישרד הביטחון. הקרב סביב איש תפקיד זה הוא שהיה כסופו של דבר הקש ששבר את גב הגמל. וגם כאן הסתכר כי הנושא הרגיש והחיוני ביותר כמדינה משמש אף הוא כסחורה בשוק התכנים והקנוניות המיפי הגתי.

לפני שבועיים, כאשר הרגיש משה דיין כי חרב דמוקלס של ועדת-אגרנט מרחפת מעל לראשו, הוא הודיע במפתיע כי לא יכהן עוד כשר-ביטחון בממשלה הבאה. החשבון מאחורי הודעה זו היה חשבון פשוט: אם ועדת-אגרנט תבקר אותו על אחריותו למחדלי מלחמת יום הכיפורים, לא יהיה עליו להסיק את המסקנות ולהתפטר מתפקיד שר-הביטחון, כיוון שלא יהיה שר-הביטחון. אם תנקה אותו הוועדה מכל אשמה, הוא יוכל תמיד לחזור ולקבל את התפקיד חזרה לידיו.

כל שאר הנימוקים שהעלה דיין לפרישתו, מטיעונים על „איכות החיים" במפלגה ועד החתירה נגדו, לא היו אלא תירוצים לאחר מעשה שנועדו להסוות את הנימוק האמיתי שלו.

היה זה משחק מחושב. אבל בחשבונות של דיין, שאילץ את חבריו ברפ"י להמציא אידיאולוגיה לפרישתו, נכלל חישוב אחד שהיה תנאי יסודי לכל המהלך: שמשרד הביטחון יישאר כפיקדון שמור עבורו עד שיחליט כי השעה כשרה לקבלו חזרה.

הוא היה המוצא הטוב ביותר עבורה. לרבין יש עד היום אוטוריטה רבה בצה"ל. הוא מקובל בקרב כל שכבות הפיקוד בצבא כאדם רציני בעל כושר ניתוח מבריק. נעדר שיקולים מפלגתיים, העשוי לשקם מחדש את צה"ל.

לרבין היו יתרונות נוספים: הוא לא היה מעורב בוויכוחים על מחדלי מלחמת

לשם כך היה צורך שלא יתמנה יורש לדיין בתפקיד שר-הביטחון. המוצא האידיאלי עבור דיין היה שגולדה עצמה תיקח לידיה את מישרד-הביטחון. תמנה אדם כמו האלוף (מיל.) אהרון יריב כסגן-שר, כך שתוכל להתיר לדיין את הפיקדון בבוא העת.

אלא שפיתרון זה לא נראה לא לגולדה ולא לאף אחד אחר מאנשי המערך. אפילו

כשר-הביטחון. הועלו שתי הצעות אלטרנטיביות:

● ששמעון פרס ימונה כשר-הביטחון במקומו של דיין, ועלידי כך יובטח גם ייצוגם של אנשי רפ"י בממשלה.

● ששמה דיין יתמנה בממשלה כשר לענייני שטחים. במקרה כזה לא יהיה עליו להתפטר במקרה של מימצאים שליליים של ועדת-אגרנט ולמעשה הוא ירוקן גם את תפקיד שר-הביטחון מחלק ניכר מתוכנו ומסמכויותיו.

פיתרון זמני

לדדה דחתה שתי הצעות אלה, עמדה על מינויו של רבין כשר-הביטחון, כי שהיא מקבלת בעניין זה גיבוי מוחלט מחבריה במערך. שכן, מינויו של פרס כשר הביטחון עלול היה לבשר טרגדיה לאפשרות שיקומו של צה"ל. פרס, שכשר-החבורה התגלה ככישלון, חסר את הכישורים הדרושים כיום לתפקיד. הוא יכול להצליח כי סוחר-נשק, אך לא כמי שצריך לבנות מחדש את צה"ל ואת המוראל של חייליו ומפקדיו.

על רקע זה הבהירו דיין ופרס לגולדה שהם יכולים בכל רגע לטרפד את ממשלת המיעוט שהיא עומדת להקים. הם היו מוכים גים לקבל הכל, מלבד את מינויו של רבין כשר-הביטחון. גולדה לא יכלה לוותר בניקודה זו, ולמעשה היה זה הגורם העיקרי להחלטה להודיע על החזרת המנדט להריכת הממשלה לנשיא.

גם אם בשלב הנוכחי יצליחו אנשי החצר של גולדה להתגבר על הסבך, לישר את ההדורים, ולהבטיח תמיכה של דיין בממשלת מיעוט של גולדה, יהיה זה פיתרון זמני ורעוע. גולדה תהיה תמיד תלויה בהסדיו של דיין, שיוכל לטרפד את ממשלתה בכל שעה שתיראה לו.

יוס-הכיפורים ודיעותיו הפוליטיות אינן ברורות די הצורך, כך שגם היונים וגם הניצים במפלגה יכולים לתמוך בו בשקט. מינויו של רבין כשר-הביטחון היה עשוי לזכות גם בתמיכת האופוזיציה, שכן האלוף אריק שרון הביע כבר בגלוי את תמיכתו במינויו של רבין כשר-הביטחון.

רק

לא רבין!

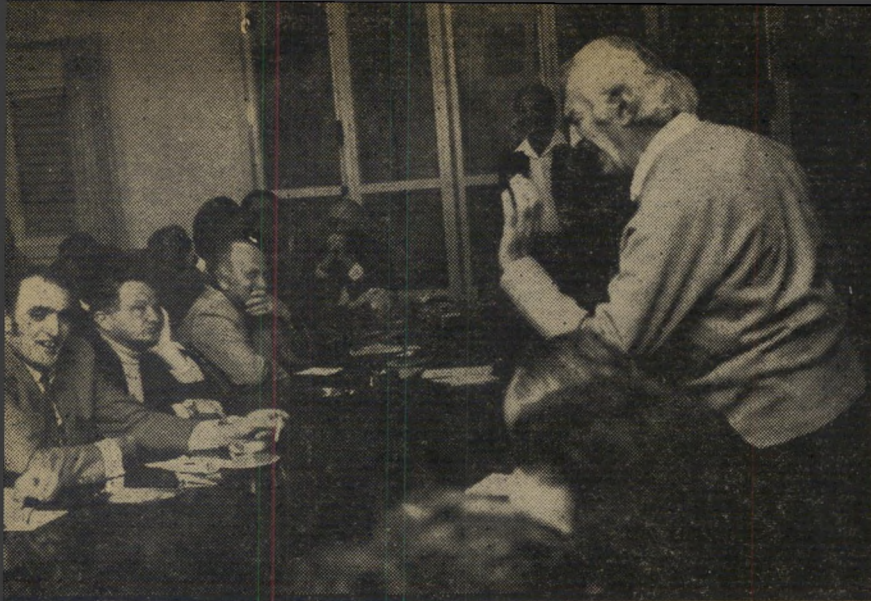
אין ספק שעבור צה"ל יכול רבין להיות שר-הביטחון הטוב ביותר. כל הקצונה הבינונית היתה מקבלת אותו כאיש שניתן לבצע חזת פיקודו את שיקומו של הצבא, תוך הפיכת יסודית בסדריו, טיהורי האווירה והחזרת יסוד החשיבה הצבאית המקורית.

רק דאיש אחד היה מינויו אפי שרי של רבין לתפקיד שר-הביטחון טחון בבחינת אור אזעקה אדום למשה דיין. שכן היה ברור שאם ימונה איש כרבין לתפקיד, אי-אפשר יהיה לסקן בעוד חצי שנה או שנה כדי להחזיר את דיין. יש גם סכנה שתוך זמן קצר עשוי רבין להצליח בתפקידו עד כדי כך שיושבת בבית שדיין היה פעם שר-הביטחון.

וכך, מרגע שהתברר כי גולדה עשויה למנות את רבין כשר-הביטחון, הועיק דיין את צבא הרפאים שלו — רפ"י, כדי לערער את ממכותה של גולדה ולהבהיר לה כי שילטונה יהיה מבוסס על רצונו הטוב.

לשם כך כונסו כינוסי אנשי רפ"י לשיעור, בהם הועלו אפשרויות הפילוג. כשדיין עצמו משהק את „הילד טוב", שנאמנותו האישית לגולדה אינה מוטלת בספק, ורק חבריו דוחפים אותו, כביכול, לצעדים דראסטיים.

ברגע האחרון ניסו אנשי רפ"י לעשות מאמץ כדי למנוע את בחירתו של רבין

אי'ש המצבון

עובדיה פורת, מ"אנשי המצפון" הוותיקים של מפ"י ההיסטורית, מדבר בלהט נגד הפרשה מממשלת מיעוט, את ההבטחות החייכניות. מימין עומד משה נצר.

כשחבריו מנסים לעצור

ניסיון לשכנע! דוב תיאודוריס, מזכיר מועצת פועלי באר"שבע, ניסה לשכנע את חבריו כי אין טעם להצביע נגד ממשלת מיעוט אחרי שכבר הוחלט על הקמתה. "אנחנו נהיה בדיוק כמו ליובה אליאב ובן-אהרון!"

צבאו הפורעי

פרטית שלו לזירה הפוליטית, כשהוא מכ"ריו שלא יכהן יותר בממשלה הבאה, נזעקו פתאום כולם ורוח הרפאים של רפ"י, ה"מהדהדת כמקהלה מדברת מאחורי דיון, הפכה שוב למציאות.

היו אלה חייילי הצבא הפוליטי של משה דיין, שתחושת הכוח שלהם נבעה תמיד מהסתופפות בצל הכאריזמה של המנהיג הנערץ. צריך היה לשמוע איך הם בכנס זה, ובכנסים שקדמו לו בשבועות האחרונים, כדי להאמין שתופעה מסוג זה עדיין אפשרית.

חרדת הקודש שאחזה בהם מעצם ה"ישיבה בצוותא במחיצה אחת עם דיין, שכאילו כינס אותם כדי להחליט בהם ולשמור בקולם: ההתרגשות בכל פעם שניתן להם לקרוא לדיין בשם "מושה" וליפרס בשם "שמעון", עד שהם עצמם לא הרגישו כי הם הופכים את עצמם לבדיחה, במהלך הוויכוח, למשל, התלהב אחד ה"נאמים עד כדי כך שאמר: "ואני רוצה

זה רגע האמת, כשאלקנה גלי, עיי תונאי לשעבר וכיום דובר התעשייה האווירית, קם לשאת את דבריו בכנס חברי רפ"י במרכז מפלגת העבודה. בפאתוס רב, כשהוא בורר את המילים הראויות למעמד היסטורי, אמר גלי: "מאז קום מדינת-ישראל לא חיכו רבים כל כך למר"צא פיהם של מעטים כל-כך..."

כתשעים חבריו, שנאספו במוצאי-שבת בקומה השלישית של בנין מפלגת העבודה ברחוב הירקון בתל-אביב, אחרי ש"נאלצו לספס לשם ברגל ("המפא"יניקים חיבלו במעלית" העירו כשהתברר שהמעי"לית התקלקלה), הרחיבו את חזיתם מרוב גאווה. כולם חשו שהנה סוף-סוף הם הפכו לחשובים ועיני המדינה כולה נשואות אליהם. שכן בידם לקבוע ברגעים אלה את גורלה של מדינת-ישראל לשבט או לחסד: אם תמשיך להתקיים עם דיין ב"שילטון או בלעדיו.

והיה זה דווקא משה דיין שרוקן בבת אחת את האוויר מהבלון שניסה אלקנה גלי לנפח, כשהעיר: "אולי אפשר לסדר שמוצא הפה לא יהיה של מעטים כל כך?" ואף על פי כן, יכולים איתם עשרות מעטות של עסקנים אפורים, רובם בלתי ידועים, להתנאות בעיכודה אחת: הם הצ"ליחו לעשות מה שלא הצליח עד כה שום כוח ציבורי אחר בישראל — לגרום להת"מוטטותה של גולדה מאיר.

היה זה מחזה שנראה כאילו שלא מה"עולם הזה, אולם במחזה האבסורד הסור"יאליסטי המתחולל מזה חודשיים לעיניהם של אזרחי ישראל בידי אלה שנועדו כאי"לו בצו ההשגחה העליונה להנהיג את העם, היתה זו סצינה שהשתלבה כראוי בחיזיון התעתועים הכללי.

בעד ונגד

פילוג

כ"א שאינו קיים. צץ לפתע מתוך קב"ר ותויו הפוליטיים לתקיעת החצוצרה של המנהיג, וכמו הג'ין מתוך הבקבוק של הגנב מבגדאד, החל להתנפח ולהלך אי"מים. ממש חזון העצמות היבשות, העיר אחד העיתונאים למראה רוח ההתלהבות המהפכנית שאחזה בעסקנים הקטנים, מנ"סחי החשיבות העצמית, שנקראו לפתע לחרוץ משפט היסטורי.

עד לפני שבועיים הם לא היו קיימים בכלל. איש לא שאל אותם לדעתם על ממשלת מיעוט או ממשלת חירום לאוי"מית. איש מהם גם לא העלה בדעתו לערער או לספקק בהמשך כהונתם של משה דיין ושמעון פרס בממשלה שתקים גולדה מאיר. אבל רק זרק משה דיין את הכפפה ה-

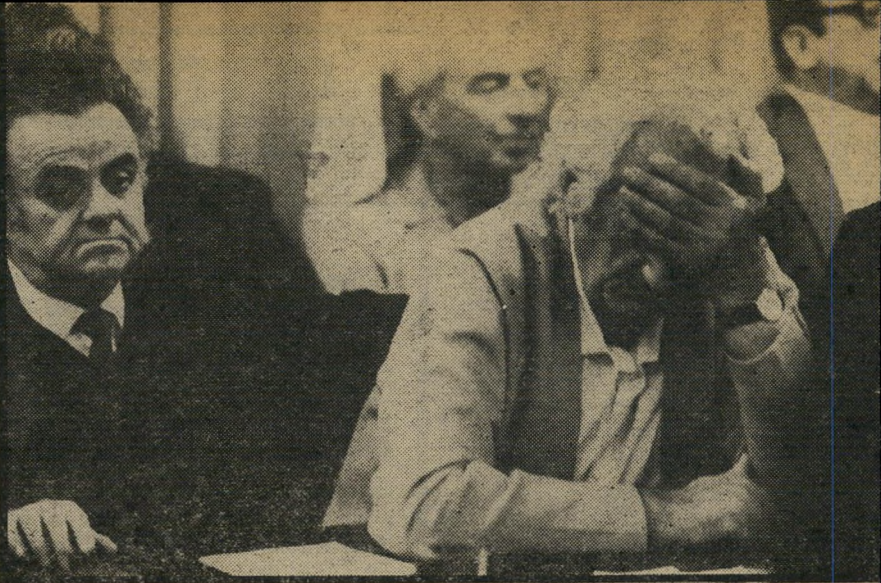
תראו מי מדבר!

משה דיין מופיע בפני פיקודיו בנאום מבולבל ונרגש, בו טען בין השאר, כי הוא חרד מהסיכונים לפיהם יש הירחקות בנוער ובקרב החיילים המשוחזרים מפני המילהמה הבאה. כאילו אין לו חלק ביצירת תופעות אלה. מימין נראית ח"כ מתילדה גז, ואילו משמאל יושבת בטי, מזכירתו של משה נצר, סגן מזכ"ל מפלגת העבודה מטעם רפ"י.

מצע רק"ח

מוחק בידיו של סופר ספרי הרי"גול, הד"ר מיקי בר-יוהר, במהלך ישיבת חברי רפ"י, כשמאחוריו מציץ אהרון הראל.

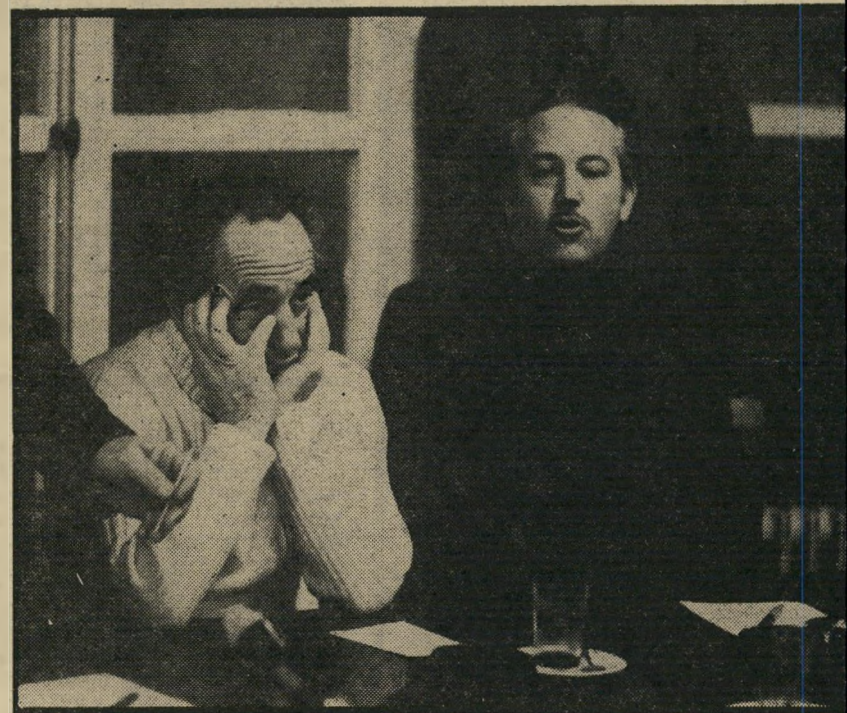
מזכירו של ביג'י
אלחנן ישי, מי שהיה מזכירו של דוד בן-גוריון עד יומו האחרון, ולשעבר ראש אגף הנוער והנח"ל במשרד הביטחון, תובע לקבל רצון הרוב במפלגה וללכת לממשלת מיעוט.

אוי לעיניים!
עובדיה פורת מסתיר את עיניו בייאוש לשמע דבריהם של חבריו בחטיבת רפ"י התובעים ללכת עד הסוף, אפילו עד כדי פילוג. לידו יושב נציג רפ"י בדבר, העיתונאי מאיר ("מוריק") בראלי.

שעל דיין

פלג, ולעומת זאת רוצה שכולם ידעו ש-אפשר שיהיה פילוג.
ואי-אפשר היה לדעת אם דיין מהתלבט או מנסה להביכם כאשר דיבר, בטון של נביא-זעם כמעט על "מה שקורה לנו פה במדינה?" הוא סיפר על אובדן האמונה העצמית אצל הנוער, על כך ש"גילה תופעות בקרב החיילים המשוחררים המעידות על הירדת מהמילחמה הבאה ו"יש מקום לחרדה מפני הירדת זו". אבל חס וחלילה, הוא לא היכה על חטא. לא היה בליבו צל של ספק שהוא נקי מהחטא שגרם לנוער הישראלי לסלוד ול-הירתע מהמילחמה הבאה.
זאת יכולה היתה להיות פארוודיה נהדרת, לולא היה המתח עצוב כל כך. ולי-רגעים, בתוך המהומה הגדולה, נדמה היה שרק איש אחד נהנה באמת מכל ההמולה ותוצאותיה: משה דיין, שבין נימוס, פירוק, הערה סארקסטית ובדיחה, לא לקח כל כך ברצינות את עדר החסידים השורטים, שאיש מהם לא העז להעלות אפילו מילה אחת של ביקורת או ספקנות נגדו, גם לא כשהציע לכוון ממשלת-חירום לאור מית בה יהיה רוב למערך. איך אפשר להקים ממשלה כזו, כשלפי כל חישוב אריתמטי יהיה המערך במיעוט בממשלה כזו, לדין פיתרונם. אבל לגבי איש כמו דיין, נראה שאפילו חוקי המתימטיקה אינם תופסים.

האלו, רוחלה!
דיין שבמשך כל מהלך הישיבה התנדנד בין מצב-רוח של שיעמום ושעשוע, ניצל הפסקה קצרה בדיון כדי לטלפן לאשתו, רחל.

ההצבעה
אנשי צבאו הפרטי של הגנרל דיין מרימים את ידיהם בתום דיונים מייגעים שנמשכו יותר מארבע שעות, כשהם מצביעים בעד החלטה בנוסח "חצי תה וחצי קפה", הקוראת לחקיקת ממשלת חירום לאומית, אך לא לחצביע נגד ממשלת מיעוט, אם גולדה-מאיר תקים ממשלה כזו.

הדפוק הנצחי
שר-התחבורה שמעון פרס, כשהבעת ייאוש על פניו מקשיב לנאומו של משה דיין, בכנס ניסה פרס לטעון כאילו אינו גרור של דיין וכי הוא המתייצב מול דיין ומנסה למנוע ממנו פרישה מאחריות. לידו יושב סגנו, גד יעקבי, הנראה כמי שנהנה מהמצב אליו נקלע פרס.

לומר למשה ולדיין שהם לא צריכים לעזוב" קרא לעומתו דיין בשמץ של לעג שרק הוא הבינו: "גם שמעון ופרס לא צריכים לעזוב!"
או כשהד"ר מיכאל ("מיקי") בריזוהר העלה בסוף הדיונים הצעה להצבעה, דיבר ודיבר ונימק את הצעתו, עד שדיין קרא לפתע לעברו: "מה שאתה מציע זה בדיוק ההיפך מההחלטה הקודמת שכבר קיבלנו. כמה שאני מנומנם אני עוד תופס מה שקורה!" בריזוהר, נעלב עד עומק נשמתו מהנזיפה הפומבית שקיבל מרבו, ניסה להתגונן: "אבל משה... הרי אתה בעצמך אמרת את זה..."
אולם זה לא עוזר לו. ישכן בסופו של דבר ברור שלא חשוב מה יגידו כל אנשי צבאו הפרטי של הגנרל דיין, חשוב מה שהוא ירצה ויחליט. הם לא יקבלו שום הצעה בניגוד לדעתו. וגם אלה שניסו להסיב בר ולשכנע את דיין לחזור בו מהחלטת הארשישה שלו ולהמשיך לכתו כשר-הביטחון, ידעו שהם יצביעו בסופו של דבר

עיוניו של טאנטאלוס

האגדתו היו כאין ומאפט

דעומת סיבובם שי כמה עסקנים

לפי האגדה היוונית, העניש האל צאוס את טאנטאלוס, מלך לוד, על עוונותיו בצורה אכזרית במיוחד.

טאנטאלוס נאלץ לעמוד בנחל, שמימי הגיעו עד צווארו. מעל לראשו היו תלויים הפירות האסיסיים ביותר, אך בכל פעם שהתכופף כדי לשתות, נסוגו המימים. וכל פעם שהרים את ידו כדי לקטוף פרי, התרומם הפרי אל מחוץ לטווח זרועו.

כמה אנשים בישראל דמו השבוע למלך מעונה זה.

שולי הפיסגה. עלה על כולם, בלי ספק, ח"כ יצחק רפאל.

כמה פעמים בחייו הגיע רפאל עד לשולי הפיסגה, שאליה הוא שואף להיות שר בישראל. ובכל פעם, ברגע האחרון ממש, נשמטה רגלו, והוא התגלגל במידרון.

כאשר היה עסקן מצליח, באו הפירסומים על חייו ומעשיו, קילקלו את הסיכויים. דויד בן-גוריון לא הסכים לכלול כשר בממשלתו.

לאחר מכן הגיע לדרגת סגן שר-הבריאות, והיה לכל הדעות שר-בפועל מצויין.

באה פרשת-השוחד של בית-החולים תל-גיבורים, והרסה את סיכוייו להיות לשר.

השבוע הגיע, סוף-סוף, רגלו האחת כבר דרכה בפיסגה, ואז נשמט שוב.

רוח רפאים. יום לפני המינוי הצפוי התעוררה רוח-רפאים מעברו. יהודה שפי

גל, נאשם תל-גיבורים, שיגר מיכתב ל-גולדה, תבע ממנה לבל למנותו לשר. ה-

אם אתה דוגל בשיוני שיטת הבחירות:

ע"ן בתוצאות הבחירות בבריטניה!

בדיחה אנגלית

● שערורייה זו נראית חמורה עוד יותר, אם משווים את הישגי הליברלים עם הישגי המפלגות הקטנות האחרות. מפלגות אלה זכו רק ב-1.5 מיליון קולות, לעומת 6 מיליוני הקולות הליברליים. אולם הם זכו ב-24 מנדטים.

הנתי העבודה. אולם השמרנים זכו רק ב-296 מנדטים, לעומת 301 מנדטים של מפלגת-העבודה! המצב נראה אבסורדי עוד יותר אם משווים את אחוזי הקולות עם חלוקת האחוזים בפרלמנט החדש. השמרנים, ש-

זשנות את שיטת-הבחירות ומייד! השיטה הקיימת היא בלי תירמוקרטית ובת-ינסכת! שיי טתי-הבחירות הקיימת עושה את רצון-הבחור פסתר! שיטת-הבחירות הקיימת אינה מאפשרת שיתון יציב!

מזה שנים נשמעה קריאה זו בישראל, מפי עסקנים ואנשי-רוח, שמאסו בשיטת-הבחירות היחסית הקיימת בישראל. הם הציעו לע"ן מתה את השיטה האיראית: הברטית.

השבוע נשמעה אותה קריאה עצמה מפי כל — אנשי ימין, שמאח ומרכו — כבריטניה עצמה.

בדיחה

של בחירות

א ידו רצה במאי בעל חושי-הומור להציג פארסה. תחשוף בתמונה אחת את כל האבסורד שבשיטה הבריטית, לא יכול היה לארגן בחירות אחרות מאלה שהתקיימו השבוע באיים הבריטיים.

השיטה הבריטית היתה תמיד מסלפת. אך הפעם הגיע הסילוף לשיא.

בריטניה היא מולדת שיטת-הבחירות האישית-האזורית, ללא פשרה. בכל אזור בחירה נבחר איש אחד — המועמד הווי

בה בקולות הרבים ביותר. לא דרוש לו רוב. בכל אזור אובדים כל הקולות הנ

תנים לכל המועמדים האחרים — אף אם אלה מהווים את רוב הקולות באזור.

לכן קורא לעיתים קרובות בבריטניה שמיפלגה אחת זוכה במיעוט הקולות, אך ברוב המנדטים ובשילטון — ואילו ירי

בתה, שקיבלה את רוב הקולות, זוכה

אנאטומיה של סילוף

המפלגה	קולות בקדמי (מיליונים)	מנדאטים בפרלמנט	אחוז בקדמי	אחוז בפרלמנט
שמרנים	11.9	296	38.3	46.6
עבודה	11.6	301	37.5	47.4
ליברלים	6	14	19.3	2.2
אחרים	1.5	24	4.9	3.8

לעומת 14 מנדאטים של הליברלים! מרוע? מיפלגות קטנות אלה הן בעלות אופי מחזוי מובהק — לאי מנים סקוטיים, וולשיים וצפון-איריים. ריכוז הקולות באיזורים כז

חרים נתן להם ייצוג מעבר לכי חם של הליברלים. אולם גם הם קופחו: לעומת 5% של הקולות, הם זכו רק ב-3.8% של הכסאות.

האליל

שהכזיב

ייעצק הטמון בעצם מהותה של שיטת הבחירות האישית-אזורית אינו בגדר חידוש, אם כי תוצאות אלה מבלי

טות אותו באור חזק במיוחד. אולם מצדיקי השיטה הביאו, כנגדו, ני

מוק אחר: השיטה הזאת מאפשרת שילטון יציב, ומונעת פיצול הכוחות. הצדק

מוקרב על מיתב היציבות, הדרוש לשילטון דמוקרטי.

טענה זו הופרכה פעמים ללא-ספור בי ארצות אחרות. למשל: בצרפת ובאיטליה

קיימים, זה בצד זה, שיטת-בחירות אישית-אזורית וריכוזי מפלגות, שאינם נר

פל מזה הקיים בישראל. עכשיו היפרכה הטענה כברי

טניה עצמה. למרות העיוות הגמור המתבטא בחלו

קת המנדאטים בפרלמנט בעל 635 החב

רים. לא השיגה אף מפלגה אחת את הרוב הדרוש של 318 מנדאטים!

אך לא די בכך. הבוחרים הצליחו להקים פרלמנט כזה, שגם שתיים מבין שלוש

המפלגות העיקריות אינן יכולות להקים ממשלה. גם אם יצטרפו הליברלים לקוא

ליציה עם הלייבור (315 קולות) או אם השמרנים (310) — אז לא ייווצר רוב.

לשון-המאזניים הוא בידי מפלגות קטני טנות וח"כים בודדים — לאומנים הרר

צים בפרישה של סקוטלנד או וילס מן הממלכה, או בשילטון-בית איוורי, או ב

שילטון-דיכוי פרוטסטנטי בצפון אירלנד. כה בשעה שישראל אחוזה בידי

משבר ממשלתי הגובל בנחור, נר צר אותו המצב עצמו בבריטניה.

שתי שיטות בחירות — והתוצאה היא אותה התוצאה בדיוק.

יש רק הבדל אחד: בישראל לפחות ניתן ייצוג שווה לכל הבוחרים (מילבד

אלה שרשימותיהם לא עברו את אחוז החסימה). בבריטניה חוגגות האיגדרלמוס יה ואי-היציבות את ניצחונן על ערימה ענקית של מיליוני קולות אבודים.

הצדק חוקרב על מיתב שז אידי שהכזיב.

זכו ב-38.3% של הקולות, זכו ב-46.6% של הכסאות בפרלמנט. מיפלגת-העבודה, שזכתה ב-37.5% של הקולות, זכתה ב-47.4% של הכסאות בפרלמנט!

● הקורבן העיקרי של השיטה הוא הגוף ושוכה בבחירות אלה בהישג המרשים ביותר. הליברלים זכו ב-19.3% מן הקולות, עלייה של פי שניים וחצי. אולם הם זכו רק ב-2.2% מן הכסאות בפרלמנט — 14 מנדאטים. כלומר: למעלה מחמישה מיליון קולות ליברליים אבדו!

מה קרה לקולות הליברליים? כעשרות איזורי-בחירה, הגיעו ה

נציגים הליברליים למקום השני —

הנורים הבריטים שגדמו לבחירות המגוחכות

כשהם דוחקים הצידה את המועמד של אחת משתי המפלגות הגדולות. אך רק ב-14 איזורים הגיעו

הליברלים למקום הראשון. במיספר הקולות, הגיעו הליברלים ל-

מחצית קולות מיפלגת-העבודה. אך כי מיספר המנדאטים, הגיעו רק ל-14. לעומת

301 של מיפלגת-העבודה!

במיעוט של מנדאטים. לא כל כך חשוב כמה קולות קיבלה מיפלגה, אלא איך מפוזרים הקולות האלה.

השבוע הודגמה תופעה זו בצורה חותכת: מיפלגתו השמרנית של

ראשי-הממשלה היוצא, ארוארד הית, קיבלה 11.9 מיליון קולות, לעומת 11.6 מיליון קולות של מיפ

א הצטרפתי אף לאחת העצמות, המישלחות ושיבות-התחנונים, שגור עד לשלל את הגברת גולדה מאיר לחזור בה מהחלטתה לפרוש מן השלטון. איני יודע מה היו מניעיה הרגישים, המוסריים והמצפוניים — אם היו. די לי במניעים הפוליטיים: **הכנסת השמינית, שקמה בזיוי הפולכסטר, אינה מאפשרת שילי טון תקין.**

א ל נשכח איך נבחרה כנסת זו. חודשים אחרי מלחמה, שהיתה רעיו דת-אדמה לעם כולו. הדיעות על המחללים הומטרו או על ראש הציבור, כאבני-לסטראות, מבלי שהיתה לו היכולת לבחון ולשקול את הדברים בקור-רוח. לא רק האמון בהנהגה הפיסית נת ערער. מושגייסוד נישברו והתנפצו תחת מטר הפגנים של יום-הכיפורים. הציבור היה אחוזה-לם. הוא סבל מדיס-אוריינטציה גמורה — אייחולות לבנות לעצמו ביוזייה לה תמונה ברורה של המציאות החדשה.

הרשימות שהתייצבו לפניו בקלפי היו מלפני-מבול — צירופי כוחות ואישים שהיו מיהושם כבר ערב יום-הכיפורים. הבחור הלך אל הקלפי, ובחר כפי שבי-חר. אנשי-שמאל שוחררי-שלום הצביעו בר-עד הליכוד, כדי להעניש את המערך על מחללים, שהליכוד אחראי להם לא פחות. שונאי-דיין הצביעו בעד דיין, בהשלוחם את עצמם שהם מחזקים את ליובה אלי-אב. מיואשים הצביעו על פי קפריזה של רגע. מוסלמים אדוקים הצביעו בהמוניהם בעד המפד"ל, ונתנו את ידם להגדרה ה-אורתודוכסית של "מיהו יהודי", 75 אח-קולות — שישה מנדאטים חשובים — אברו בגלל אחוזה-הסתימה. מאות אלפים שאזו את עצמם ב-1 בינואר, בתמיחה: "מה עשינו?"

כ תוצאה מכך קמה כנסת שהיא, מי כמה בחינות, קוריוז מדיני. אין בה רוב ברור לשום מדי-

ומהצד השני — רסיסי כוחות, מפוצ-לים, חלופים. ללא יכולת להשפיע, ולא-כל-שכן להכריע. ממשלת המיעוט שהוצעה — אף היא תהיה קטנה מדי, רופפת מדי, פתוחה מדי לסחטנות, מופקרת לחסדי דיין ושות', מכדי שתוכל לנהל ברצינות מדיניות לאומית. **בכל הגן הזואולוגי הזה, אי-אפי שר למצוא צוות של בעלי-חיים שיסחבו את העגלה הלאומית כי כיוון כדשהו.**

מ שום כך צץ הרעיון לקשור את כל החיות האלה יחד, בממשלת-חירום. זהו רעיון מפתה, מפני שהוא מחפז את הבעיות הפנימיות, ומי יעז להתנגד לאחדות לאומית? אולם כל הדוגלים ברעיון זה מופעי-לים על-ידי שיקולים כיתתיים. (בכלל, תחת דגל האיחוד נוח מאוד לספח איני טרסים אנוכיים.) הליכוד הימני רוצה בממשלת-חירום, מפני שהוא תפרם את ה-דין-לממשלת הימין. היום גולדה-דיין-בנין, מחר דיין-בנין-אריק, מחר-רתיים בנין-אריק-מושביץ.

הדתיים מעוניינים בממשלה כזאת, מפני שהיא תהיה דומה לשלושת האנשים ה-שוככים מתחת לשמיכה צרה. הדתיים ישי-כבו באמצע, והם יהיו מכוסים תמיד. אנשי רפי מעוניינים בה בגלל אותה סיבה.

כמה מפלגות אחרות חרדות מפני בחי-

אסור שטייט-ההסדר תבוא מבחון. עדיה להתגבש במאמץ רצונה של הירבחות, עימות, התמדי דדות, וחייפוי-זמנה — ולצורך זה דרושה ממשלה פעילה, יעיל-הה, בעלת תנופה וקו ברור. בממשלת-חירום לא תוכל לעשות דבר. כל מרכיביה ינטרלו זה את זה. ההאר-מוניה היחידה שתיתכן בה היא ההארמו-ניה של חוסר-המעש, חוסר-המחשבה. היא תהיה ממשלת-חוסר. חוסר-ממשלה באצטלות אחדות לאומית.

ר וא הדין לגבי המשך כהונת ממשלת-המעבר במשך תקופה ממושכת. כאשר הסברתי במדור זה, לפני כמה שבועות, שעל-פי חוקי ישראל יכולה ממשלת-המעבר להמשיך בכהונתה עד-אין-סוף, לשביעת-רצונם של כל חבריה, התכוונתי לכתוב סאטירה.

עתה מתברר שכמה מראשי המדינה קיבלו את הבדיחה כפיתרון אידיאלי. יש להזהיר בפני פיתרון-מדומה זה. ממשלת-המעבר פירושה — ממשלה ללא סמכות, ללא אוטוריטה רוחנית, ללא מנהיגות, ללא קו. כל חבר בה יעשה ככל העולה על רוחו. כל אחד מרכיביה ישחק בה מישחק פרטי, כשעיניו נשואות אל הבחירות הבאות.

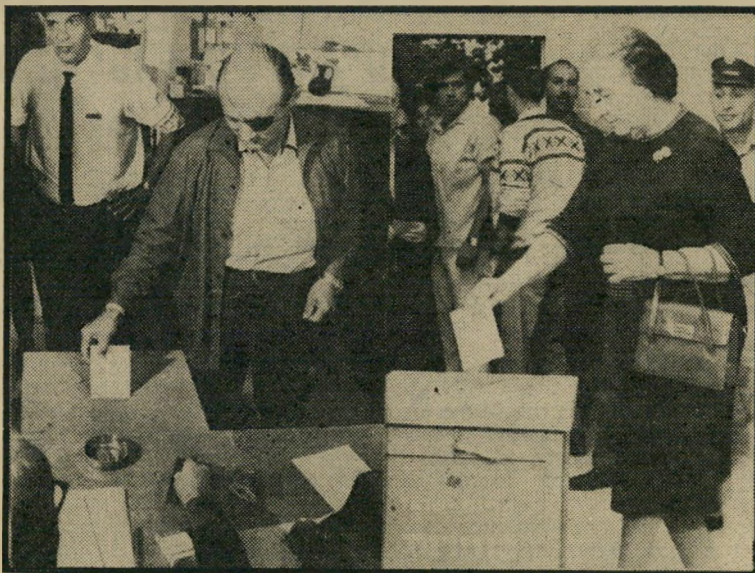
לא זו בלבד שממשלה כזאת לא תוכל לנהל מדיניות יעילה כלשהי — תהיה לה השפעה הרסנית על המוראל הלאומי. שר-

המערך מוכרח להתפרק. פשוט אי-אפשר יהיה ללכת אל הבחור ברשימה שיהיו בה חסידי-שלום ושוחרי-סיפוח, מחייבי סובסידיות לעניים ומעניקי סובסידיות ל-מולטי-מיליונרים, כולם בכפיפה אחת. המערך יצטרך להחליט היכן הוא עומד. ייתכן שאנשי דיין יתפלגו ויצטרפו ללי-כוד, יחד עם צעירי המפד"ל. וייתכן גם ההיפך — שדיין יכרות ברית עם ראשי המערך, שוחרי השררה-כלכלית, ויכ-רית את היונים לפרוש. כך או כך, תיווצר חלוקה סבי-רה, שתאפשר לבחור להכריע עדי-פי השקפתו ומצפונו.

א אסתר שהקריאה לעריכת בחי-רות חדשות קשורה בליבי בחינה שגם מחנה השלום והקידמה יתייצב בר-בחירות אלה בצורה חדשה. מחנה זה, על כל חלקיו, ניכש ב-בחירות האחרונות, מפני שלא מצא בתיכנו את הכוח הדרוש לרי-כוז משאביו ומאמציו.

אנשים רבים וטובים תמכו במערך, מ-תוך תיקווה שזה יחזק את היונים. כמה רשימות התייצבו לחוד. בצורה שלא נת-קבלה על דעת הציבור, מפני שהיה ברור שאף אחת מן הרשימות האלה לא תוכל להשפיע על מהלך הדברים באופן מש-מעותי.

כ תוצאה מכך חפר כנסת הי-שמונית מרכיב חיוני — מחנה ליברלי-סוציאלי מאוחד, שיש כי-

יכולתו להתייצב מול הליכוד הי-ימני ולדחוק על המערך המרכזי. הבחירות הבאות יכולות — ואכן, חיי-בות! — לשנות מצב זה.

ריכוז ליברלי-סוציאלי כזה, שיאגד בי-תוכו את כל התנועות, החוגים והאישים החותרים לשלום ולקידמה, יכול להיות בר-בחירות הבאות את המחנה השלישי, שיח-זיר לחיים המדיניים את שיווי-המשקל, ויאפשר מימשל תקין. מחנה פלוראליסטי כזה, שתהיה לו הקרנה ישירה על היסוד דות המתקדמים במפלגות האחרות, יר-סיף לתמונה את המימד החסר לה כעת. ריכוזו שלישו — מערך מוד מעי-רה, ליכוד מוד ליכוד.

א ני יודע שאני מציע שוב דבר שאינו פופולרי. לציבור נמאסו הבחירות. הלמי לא אכל הגוף הפוליטי חולה. איוה מין רופא הוא זה, הבחור בתרופה על פי מידת פופולריותה?

ב בחירות האחרונות בחרנו כי-כנסת שאינה יכולה לספק לנו מימשל תקין, דווקא בשעת-מיפ-נה בתודות עמנו, המחייבת מימי-של כזה יותר מתמיד. אין ברירה אלא לעבור מחשש התהליך הבלתי-ינעים, כדי להקטין כנסת אחרת. המיספר 9 הוא מיספר-זמון. תישעה חודשי הריץ. ארזי תלד הכנסת התשיעית את ישראל הי-אחרת.

ביסחון-בדימוס יגרום להעמקת כל התה-ליכים השליליים בצה"ל. הממשלה כולה תפיץ סביבה ריח של ריקבון והתפוררות. אווירה של תיסכול וייאוש. היא תהיה מונחת במרכז הכמה כמו פגז שנא נקבר — מוקד-לי-מגיפה של דפרסיה לאומית.

מ ול כל פיתרונות-הכזב האלה, מודקר הפיתרון היחידי שהוא ממשי: בחירות חדשות. בהקדם האפי-שרי.

כ יצד יועילו בחירות חדשות? במה ישנו את המצב, לעומת הבחירות הי-קודמות?

על כך יש כמה תשובות. ראשית, הבחירות החדשות תתי-נהלם באווירה שונה מהקודמות. ההלם הראשון של המלחמה עבר. יש מרחק מן המאורעות. הדברים נראים בר-פרספקטיבה, והבחור יכול לשקול אותם בכובד-ראש. במקום אירועי האתמול, ששלטו בבחי-רות האחרונות, ישלטו בבחירות הבאות סיכויי המחר. שנית, הבחירות הבאות ימריצי את כל התהליכים המדיניים, הי-דרושים עתה.

אני משוכנע שלא יתייצבו בהן אותם הכוחות, ובאותו הרכב, כמו בבחירות הי-אחרונות. כך או אחרת, הסופרמארקט הגדול של

רות חדשות, ומוכנות לכל מעשה-אונס, ובליבד שלא להסתכן בהן. מפא"י מתנגדת לה, מפני שהיא ובנותי-בריתה יהיו בה, בפעם הראשונה מאז קום המדינה, במיעוט. יהיה זה הצעד הראשון-לירידתה מבמת השלטון. כל הנימוקים האלה הם הגיו-ניים — אך אין להם ולא כלום עם עתידה ושלומה של מדינת-ישראל.

ה נימוק הלאומי נגד ממשלת-חירום הוא, שהיא תהווה מוקש בדרך לשלום. הפוליטיקאים, שעניין זה מטריד אותם פחות מאשר שלומם הפרטי והמפלגתי, מצאו, כביכול, קפנדריה לעקירת מוקש זה. ממשלת-החירום — כך הם מספרים לציבור — תנהל רק את המשא-ומתן לי-הסדר. כאשר תהיה מונחת טיוטא של ה-כס על השולחן, יילכו אל העם. זוהי טעות גמורה. גרועה מכך — זוהי אחיזת-עיניים.

רק מי שרואה את הדרך אל השלום כסידרה של תכתיבים אמריקאיים, יכול לקבל תיאוריה זו. שהרי לפיה, אין ממשלת-ישראל אלא תיבת-דודא, שלתוכה משלשל הנרי קסינג'ר מדי פעם את הי-אולטימטום התורני שלו.

אך מי שסבור כי ממשלת-ישראל צרי-כה לנהל מדיניות, שעליה ליוזם מהלכים מדיניים ופסיכולוגיים, שעליה להיות גורם קובע בדרך אל השלום — אינו יכול אלא להתיתם בוילוז לגישה זו.

מעצבת מלכות ה'יופי' והכלות, בעלת ס

„כשאמא היתה צעירה היא היתה רגילה להיזוּר. לפי סיפורים מגברים היא היתה יפהפייה בלתי רגילה, והיתה לה הצלחה עצומה בשטח זה.”

אז, כפי שמעידה אנטה, על עצמה: „מהר יום שאני מכירה את עצמי, בלתי מכל הבנות. היה לי טוב בחיים.” אנטה נישאה לבריטי נוצרי, ילדה לו בן, הנכד הראשון למשפחת לייבוויץ. כשנפטר הבן, היתה זו טרגדיה איומה בשביל אנטה. לראשונה בחייה עמדה בפני עובדה שאין לרכנה. „היה לי אז משבר גדול”, היא מספרת, „והחיים שלי עם בעלי התערערו. כעבור שנתיים נולדה דפנה, ואחרי שהיא נולדה, החלטתי להתגרש מבעלי הראשון.”

אחר-כך נישאה אנטה למקס גויברט, כלי כל באוניות-נוסעים. שכיום, לאחר חיסול ענף אוניות הנוסעים, נותר מחוסר-עבודה. „היחסים בין אבא לבין מקס היו נהדרים”, נזכרת אנטה, „לא ייתכן שזו הסיבה שהוא נישל אותי מהירושה. תקופה קצרה לפני שאבא נפטר, חזר מקס מחו"ל והביא לו הרבה מתנות, ביניהן מכונת-רגילות, ואבא שמח עליהן כמו ילד קטן.”

כשנישאה אנטה למקס, נתן לה אביה דירה במתנה, והשקיע בה 5500 ל"י. „זו היתה המתנה הראשונה שקיבלתי מאבא”, היא אומרת. „המתנה השנייה היתה לפני 22 שנה. זה היה סכום של עשרת אלפים לירות כדי לפתוח בו את הסלון שלי. מאז לא קיבלתי כלום מאבא, וגם הילדים שלי, ואפילו דפנה, שהיתה אהובה עליו מכולם, לא קיבלו ממנו שום דבר.”

הכל

למען הבת

ב דפנה בתה, השקיעה אנטה את כל חלומותיה אשר לא התגשמו. היא הפך כה איתה לנערת-זוהר, נלחמה את מל"ח חתמה לכתר מלכת-היופי לפני כעשר שנים, ואף התעברה בפרשות אהבותיה של דפנה. טכס בחירת מלכת-היופי, בו השתתפה דפנה, הפך להיות האירוע החשוב ביותר לגבי אנטה. והיא השקיעה בו ממיטב אוזנה, והרבה מכספה. דפנה התחרתה אז על הכתר עם רונית רינת, יפהפייה חיפאית, אף היא בת עשירים ובת לאם יפהפייה.

המאבק בין שתי האמהות הפך את הטכס להרבה יותר מתחרות יופי רגילה. אנטה לא עסקה בשום דבר אחר באותה תקופה, לבד מניסיונות לרכוש עבור בתה את הכתר המיוחל. היא אפילו תרמה סכום ניכר של כסף לבית-כנסת, כדי שמתפללי תתפללו למען זכייתה של דפנה.

סיפורה או דפנה: „לתחרות הלכתי בגלל

התעשיין חיים לייבוויץ ז"ל, בעל בית החרושת עץ הזית. חילק את ירושתו בין שלושת בניו ובתו תיקווה, והותיר לבתו הזוהרת אנטה חלק קטן ביותר מירושתו. למרות שהיתה, לדבריה, בתו האהובה, מטסקי יעשרות המיליונים, קיבלה חצי מיליון.

המוריש שלא הוריש

הרות בת-ליאבי, למרות 51 שנותיה, ולמרות העובדה שהיא כבר סבתא לשני נכדים, נראית אנטה כך, שהיא מעוררת קינאת צעירות ממנה בהרבה.

כפית כסף

בפה

א נטח קשורה לעולם-הזוהר של ת"א אמה 30 שנה ברציפות. תחילה כצעירה יפהפייה ועשירה, אשר ידעה תמיד את מעלות יופיה ויחוסה. אחר-כך כאם, צעירה ויפהפייה, רעה כסבתא, זוהרת ויפהפייה.

כבת למישפחה עשירה, היה לאנטה תמיד כל מה שביקשה. עוד לה בכך גם יופיה הרב, או כפי שמעידה עליה בתה הבכירה, מי שהיתה נערת-זוהר תל-אביבית ידועה וסגנית מלכת היופי, דפנה גויברט:

א נטח, בעלת סלון-היופי הידוע הרקרוי על שמה, הוכחה בתדהמה. זה עתה נפתחה צוואתו של חיים לייבוויץ, מי שהיה אחד האנשים העשירים בארץ. מייסד בית-החרושת עץ הזית, לייבוויץ הזקן חילק את רכושו, הנאמד במיליונים רבים של לירות, בין שלושת בניו ובת אחת שלו, תיקווה מאירי, בעוד שלאנטה השאיר רק חלקים זעירים בי שלושה בתים להשכרה שהיו שייכים לו, בת-ליאבי.

„אני לא מבינה מדוע הוא עשה את זה”, אמרה השבוע אנטה לכתב העולם הזה, „הוא אהב אותי יותר מכל הבנים, אני נתתי לו כבוד יותר מכולם. את דפנה בתי הוא אהב יותר מכל הנכדים שלו, ודפנה היתה זו שהביאה לו את הגין הראשון, והוא תמיד הודה לה על כך. אני בשום אופן לא מבינה מדוע הוא עשה לי את זה.” אנטה היא אחת הנשים היפות והזור

בתה של אנטה, נערת הזוהר וסגנית מלכת-היופי לשעבר, דפנה גויברט, עת שני בניה, ניניו של חיים לייבוויץ, אלה חס הנינים שקופחו, לדעת סבתם הזוהרת אנטה, בצוואת המיליונר.

הנינים שקופחו

אבא לא

עשירה, עבדה קשה מאוד בסלון שלה, הקרוי על שמה, לעיתים אף עשר או שתיים עשרה שעות ביום. למרות שבסלון עובדות ספריות רבות, אין מוציאים ממנו אף כלה אחת מבלי שאנטה, הכוהנת הגדולה של כלות ישראל, תבחן אותה אישית, תעניק לה את געגוע-הקסם: הסירוק האחרון, נופך-הצבע האחרון, יישור ההיגומה. תעשיית היופי של אנטה התעצמה כל כלה שכיבדה את עצמה, ראתה לה כחובה להגיע לאולם החתונות היישר מסלון אנטה. אולם כאשר ראו אחרים כי טוב, צצו לפתע מכונים כלות ומספרות-פאר נוספים, מפור ארים יותר ובעלי תקציב-פירסום גדולים יותר. ואנטה חדלה להיות היחידה בתחומה. עסקיה אינם עוד כפי שהיו בעבר, אם כי גם כיום ניתן להבחין במספר רב של מכונות מקשטות בפרחים ובבלונים צב עוניים, החונות מידע-ערב ליד הסלון שלה, ברחוב מאפר בת-ליאבי.

הרמז הראשון לאנטה, על כך שהיא מועדמת „לעוף” מירושת המיליונים של אביה, ניתן מיספר חודשים קודם שחיים לייבוויץ נפטר. „הייתי זקוקה אז מאוד למאה חמישים אלף לירות, באופן דחוף”, מספרת אנטה, „פניתי לאבא, והוא חסכים לתת לי את הכסף, אבל פתאום

אמי, אמא רוצה שאהיה מפורסמת, ואני חייבת לה את זה. אמא רואה ביופי את הדבר החשוב ביותר בחיים. כשאמא הלי בישא אותי בשמלת התחרות, הרגשתי כי אילו היא מלבישה את עצמה, כאילו זו היא עומדת להשתתף בתחרות. ולא אני.” אולם אנטה הובסה. רונית, היא שזכתה בכתר המלכה, ודפנה — רק בתואר של סגנית ראשונה. חודשים אחדים אחר-כך חידשה אנטה, במרץ האופייני לה, את המלחמה, מלחמתה של בתה. דפנה הכירה רופאים אמריקאים בשם ג'קי. רונית חטפה לה אותו. המלחמה בין השתיים, או למען הדיוק בין שתי האמהות, היתה רצחנית ממש.

גם בתחרות זו זכתה רונית, וחתונתה עם ג'קי שנערכה בדן-כרמל בחיפה, היתה מפוארת ורב-משתתפים. בין הנוכחים היו גם אנטה ובתה דפנה. אמרה או אנטה המובסת: „אני שמחה שדפנה לא התחתנה עם ג'קי ראשית, אין לו דירה גדולה, כפי שאמא של רונית מספרת. יש לו דירה סיצפונת, וזה לא בשביל הבת שלי, ובכלל, רופא זה לא בשביל דפנה.”

לאחר מלחמות הבת, בהן שימשה דפנה כעצם כצופה בלבד, חזרה אנטה לחיי-העבודה שלה. למרות חיותה בת למשפחה

לון „אנטה“, הודחה מירושת אביה, בעל „עץ הזית“

מאירי, עובדים בבית"ר, ואבי הסיק מזה שלא מגיע לי שום דבר בבית"ר. שלושת האחים, והבעל של אחותי, כולם עובדים בבית-החרושת. הם בעצם ניהלו אותו. יצחק, הבכור, היה המנהל, יהושע עסק בייצור, וזלמן היה בצד הכימי. גם בעלה של תיקוה עבד בבית-החרושת.

אבא כנראה חשב בלבו, כי מאחר שאני לא קשורה לבית החרושת, או לא מגיע לי כלום בירושה, בכל מה שנוגע לבית-החרושת, את זה אני יכולה אולי להבין. את עץ-הזית העריכו ב-15 מיליון לירות. אבל לאבא היו גם אדמות בערך של 15 מיליון לירות. מדוע הוא לא השאיר לי את החלק שלי באדמות, שהן לא קשורות כלל לבית-החרושת? זה אני לא מבינה!

על כך טוענת המישפחה, כי „למעשה לא השאיר חיים לייבוניץ שום ירושה שהיא. מלבד בתים שהיו שייכים לו, ושאת ערכם חילק בירושה בין כל הבנים, שותה'שונה. כי, למעשה, את כל שאר רכושו העביר כבר מזמן לידי הבנים.“ לעומת זאת קיבלה אנטה בירושה 20% מבית-דירות ברחוב הירקון 92, רבע מ-מניות חברת ב"ג, חברה שהיא בעצם בית-דירות, ורבע מחברת ברכת יעקב, שאף היא בית בתל-אביב. אנטה מעריכה את שיעור חלקה בבתים אלה בכחצי-מיליון לירות, אולם גם כסף זה אין היא יכולה לממש ללא הסכמת אחיה, המחזיקים ב שאר המניות של חברות אלו.

לדברי המישפחה, יש הגיון בכל הפרשה. עץ הזית אמנם נשא את שמו של חיים לייבוניץ, משום כבוד אב, אך למעשה הוקם ונחלל כל השנים על-ידי האב והבנים ביחד. האב העביר את חלקו לידי הבנים כבר לפני שנים.

לאחר פתיחת צוואת אביה, ניסתה אנטה לבקש מאחיה סכומי-כסף, נוסף על מה שציווה לה אביה. האחים סירבו. „הם אמרו לי שהם לא רוצים לפגוע ברוצן האחרון של אבא. והם לא ישנו כלום בצוואה.“ היא אומרת. כעת עומדת אנטה במו"מ מתקדם עם אחיה, למען ירכשו ממנה את חלקה בשלושת הבתים, כך שתוכל להפוך חלק זה לכסף מזומן.

יחסים טובים

ל בעדה של אנטה, מקס, יש ידיעה משלו על כל הפרשה. „לייבוניץ כתב את הצוואה שלו בשנת 1969. אני לא יודע מדוע הוא כתב אותה כך, אבל ברור ש'אחרי'ך הוא התחרט על מה שכתב. אבל יהודים מאמינים באמונות טפלות. אחת

השואר לי כלום!

מאלו אומרת שאם משנים צוואה, זה מביא מזל רע, או לכן הוא לא שינה אותה.“ הצוואה של אביה לא הפכה את אנטה לרעבה ללחם. למרות שבעלה אינו עובד, הרי הסלון שלה מכניס לה כסף רב, אם כי לדבריה המצב הוא עכשיו רע. בתה דפנה נשואה לאדריכל מצליח, יורם רסקין. שני בניה האחרים, לומדים עדיין בתיכון. „אבל יש לי הרבה חובות“, אמרה הש' בוע, „שאני אצליח להפטר מהם אם אקבל מהאחים שלי כסף, ואז אוכל לישון בשקט.“ למרות הכל, הרי היחסים, במיש' פחת לייבוניץ, לפחות הפורמליים בהם, טובים. לאחר שחיים לייבוניץ נפטר מצאו הבנים מיכתב, שלא היה קשור בצוואה, ובו פורטו הנחיות כיצד לקבור אותו, כא' שר ימות. אולם ברור כי לייבוניץ חשש שבעיקבות צוואתו תפרוץ מריבה בין יור' שיו, ולכן הוא פותח את המכתב בבקשה, בציווי לצאצאים לשמור על שלום-בית ביניהם.

למרות שנושלה מהירושה, מכבדת אנטה את זכר אביה, ומחברת עליו בהערצה גלוי' ייה. תמונתו של לייבוניץ המנוח נמצאת על כוננית בחדר האורחים שלה, בדירתם המפוארת ברחוב מאנה בתל-אביב, ואילו בימים אלה עצמם עוסקת אנטה בסידור

ביקש ממני לחתום על מיסמך. אני לא זוכרת בדיוק מה היה במיסמך, אבל הוא אמר בערך שבחתימה על המיסמך הזה אני מסכימה לוותר על החלק שלי ברכי' שו, אשר יגיע לי בירושה. היו לי אז דמעות בעיניים. לא רציתי לשאול את אבא מה פתאום הוא עושה לי את זה, כיוון שפחדתי להרגיז אותו. הוא היה יהודי זקן וחולה-לב, ואסור היה להרגיז אותו.“ וכך עשתה אנטה בערך מה שעשיו עשה בשעתו: מפני שהייתה רעבה לכסף, כמו שעשיו היה רעב לנויד העדשים, היא ויתרה — אם לא על הבכורה, לפחות על הירושה.

אנטה האם והסבתא הוזהרת, שמכוון היופי שלה הינו שם נירדף לזוהר, כלות יפהפיות ואופנה, היא סמל הטיפוח העצמי. על אלה מעידים האלגנטיות המדוקדקת שלה, שיערה הבלונדי, והופעתה, שאינה מרמזת כלל על 51 שנותיה.

לכל ידידיה של אנטה היה ברור כי היא עתידה לרשת מיליונים רבים מרכושו של אביה. איש לא העלה בדעתו כי חיים לייבוניץ יחליט אחרת. „אני חושבת שאני יודעת איך זה קרה“, אמרה השבוע אנטה. „תאחים שלי, יצחק וזלמן ויהושע, וכן בעלה של אחותי, נחמן

אנטה ובעלה מקס (במדים), מרימים כוס בעת הפלגת' שערך בשנת 1958, כאשר נישאה אנטה, לידם עומד חיים לייבוניץ המיליונר.

טכחה

אנטה ובעלה מקס (במדים), מרימים כוס בעת הפלגת' שערך בשנת 1958, כאשר נישאה אנטה, לידם עומד חיים לייבוניץ המיליונר.

האח זלמן לייבוניץ, אחד מבניו של התעשיין, אשר בידי' הם נשאר עיקר הרכוש של האימפריה ה' כלכלית המישפחתית של המיליונר וילדיו.

תמונתו של אביה באלבום מיוחד, בו שוכן במקום כבוד גם המכתב האחרון של לייבוניץ.

„גם עם האחים שלי אני בסדר“, מספרת אנטה. „אנחנו נפגשים כולנו כימעט כל שבוע, בדרכי-כלל אצל אחותי, משום שלה יש וילה בהצלחה פיתוח.“

אשת החברה

אנטה נויברט

לייבוניץ, זוהרת, לבושה באלגנטיות קפ' דנית, מעצבת תסרוקותיהן של מלכות היר' פי והמים ורבות מהכלות הישראליות.

עכשיו יותר מתמיד

קולסטון
נותן את הטון

הודות לידע ולניסיון הרב של מדעני "וולה"
 שוכללו עוד יותר
 צבעי קולסטון הנודעים בעולם כולו.
 מעתה משוקת "וולה"
 קולסטון משופר - קולסטון פלירט

WELLA

עכשיו יותר מתמיד, קולסטון נותן את הטון.

נפתחה סטקיית "דומינו"

ברחוב אבן-גבירול 3, תל-אביב.

- ★ סטייקים מובחרים
- ★ תוספות וכוס יין חינם

פתוח משעה 11.00 עד 24.00.

ספוט טוטו

21x12

חושב פ"ת זכה השבוע
 בפרס הראשון ב"סומו"

225 אלף

 מינימום כלל הפרסים

חצי מיליון

 מינימום הפרס הראשון

225 אלף

 ביום ה' המועד האחרון למסירת טפסים

**עשה לך מנהג קבוע -
 מלא טוטו כל שבוע!**

העולם חוזר, שבועון החדשות הישראלי •
 המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפק 260134.
 תאריך 136 • מען מברקי: עולמפרס • הודפס החדש בע"מ.
 ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלוסות: צינקוגרפיה
 כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המדיר: העולם הזה בע"מ.

אלופים גונן ושרון
חסינות?

מחברת קטנה, מיוחדת במינה. היה זה יומן אישי שכתב החייל יוסי גרסיאני, החל ביום שישי ה-12 באוקטובר, בו שיח זר את שעבר עליו מפרוץ המלחמה. **מיסמך נדיר.** מיסמך מיוחד במינו זה, שנכתב בתוך הטנק תוך קרבות דמים, אבד לחייל שאסף אותו מהטנק, הוא עבר גילגולים רבים עד שנמצא לבסוף, הגיע לידי משפחתו של יוסי גרסיאני בכפר שמריהו.

הוא נמסר לפירסום לבמחנה, שבועון חיילי ישראל. אין ספק שזהו מיסמך אנושי נדיר, מרטיט באוטנטיות שלו, המשיק את מה שעובר על חיילי צוות טנק הנלחמים עד כלות כוחותיהם בחזית הדרום, מימי הבלימה ועד לצליחת התעלה מערבה. ללא כחל ושרק, וללא מליצות מיותרות, מתאר גרסיאני בלשון צברית אופיינית את כל מה שעבר עליו. הוא הפסיק לכתוב ביומן זמן קצר לפני מותו. הנה טקסט מהיומן, שנכתב ביום ראשון ה-14 באוקטובר, היום התשיעי למלחמה: **ליס אומר:** „שרק לא נחטוף איזה שמל“ שטון. אש. יורה קצר. פגז שני למטרה. ליס מתמרמר על הביזיון ומאשים את עצמו על שביזבז פגזים ולמטרה כל-כך רחוק. קה. גוקי מבצע מלאי מחדש וביתניים נותנים להם להתקרב כדי שנוכל לדפוק אותם.

כרגע מתחילים להרביץ בארטילריה. את מיקרא תפסו טנקים ממארב מטווח של 300 מטר. כרגע הוא נחלץ לאחר. נקווה שיצא משט שלם ובריא. כרגע, מכל עוצ' מת הקרבות, אני מת לפשתן. אף על פי שפישנתי כבר פעמיים היום, אין דבר, כנראה שמדגדג לי משהו בפנים. בדרך כלל, אין זמן לצאת לפשתן עושים זאת בתוך הרמיל של פגז — גם זה הולך. מיקרא מתחיל להסתובב קצת ומרגיש ש'מוטים לדפוק אותם מכיוון צפון...'

חנטרש גדול! היה זה רק טבעי שבמחנה, שנטל על עצמו לפרסם את יומן הקרבות של חייל שנהרג, יפרסם אותו כמו שהוא, ללא השמטות וללא צנזורה. אולם נראה שכאשר מדובר במלחמה ה'גראלים', אפילו קושרתו של חלל צה"ל אינה קדושה עוד. שכן קצין חינוך ראשי, בהוצאתו מופיע במחנה, לא היסס להפעיל צנזורה פוליטית על יומנו של החייל.

בין שאר הפרטים שכתב יוסי גרסיאני ביומנו בימי הקרבות, הוא תיאר גם את מחשבותיהם ורגשותיהם של הלוחמים לגבי ההנהגה המדינית והצבאית של המדינה. כך, למשל, כתב ביום שלישי, ה-16 באוקטובר, היום ה-11 למלחמה, היום בו צלח הטנק של יוסי את תעלת-סואץ מער' בה: „כרגע נותנים הוראות לגבי ההעברה על הדוברות. כל הגדה מליאה בכוחות שלנו. מימין לנו תותחי נ.מ. וציוד הנ' דסי כבד. לביא מזהה את אריק שרון ואת ציץ' לפני הכלי של נעים משוחחים עם המח"ט..."

אחרי שתיאר את הצליחה, כתב גרסיאני ביומנו: לביא מכריז: „אריק שרון (המשך בעמוד 23)

בצד צלם העולם הזה, רמי הלפרין, שנפל בחווה הסינית. רינו נזק. הביא את הפרשה לידיעת אורי אבנרי. אחרי בירור יסודי, פנה אבי גרי (שהיה אז עדיין ח"כ) אל כל חברי הממשלה, הביא את העובדות לידיעתם, אותה שעה פירסם מאמר מעורפל על פרי שה' זו במדור הנדון, תחת הכותרת: „פרי-ש' דרייפוס“. כתוצאה מכך פורסם העניין ברחבי העולם.

בכך החל סיבוב חדש. הממשלה ניסתה להתחמק, העבירה את העניין לוועדת אגרנט — אף שאבנרי ציין במכתבו של וועדה אין כלל סמכות לגבי רוב ההאשמות, מפני שהן מתייחסות למאורעות ש' קרו בשלב הצליחה, אחרי הגומע שנקבע לוועדה כגבול חקירתה („גמר שלב ה' בלימה“).

אחרי שהוועדה עצמה העמידה את ה' ממשלה על כך, הוחזר הכדור לרמטכ"ל. הוא פנה שוב לפרקליט הצבאי, ולאחר מכן ליועץ. הפעם חיוו שניהם את דעתם בזכות מינוי ועדת-חקירה. כך, באיחור של ארבעה חודשים, נעשה מה שצריך היה להיעשות מיד, בהתקבל קובלנה של אלוף. השבוע מינה הרמטכ"ל ועדת-חקירה רשמית לבירור ההאשמות. בפעם הראשונה יוכל גורודיש לנסות להור' כיח את האשמותיו — ואילו לאריק שרון עצמו נותן הדבר את האפשרות למסור לחוקרים את הגירסה שלו לגבי אותם מאורעות.

אריק עצמו לא הגיש שום קובלנה מצדו.

עיתונות

צנזורה על המתים

עיתון חיילי ישראל פירסם יומן של טנקיסט שנפל תוך השמטת ביקורת על מדינאים

הטנק של יוסי גרסיאני, איש מילואים מכפר-שמריהו, נפגע ביום ה-12 למלחמת יום-הכיפורים, ממערב לתעלת-סואץ. הוא ספג פגיעה מתותח נ.ט. בחלקו האחורי של הצריח ושלושה מאנשי הצוות שלו נפ' צעו וניכחו באש שהחלה להתלקח בו. היה זה ליד תחנת הרכבת של סרפאוס, בדרך לאיסמעיליה, שם נחלל כוח צנ' חנים שהיה מלווה בשני טנקים בהתנגדות קשה. שלושת אנשי הצוות של הטנק הפ' גוע חולצו ופוננו לחצר אחד הבתים ב' תחנת הרכבת. יוסי גרסיאני, מט"ק שלא נפגע, חיפש מים עבור הפצועים. הוא זינק לעבר הטנק שנפגע, ניסה להוציא ממנו ג'ריקן מים כדי להביא אל הפ' צועים. בדרך חזרה, כשהג'ריקן בידו, הוא מעד ונפל. הוא נפגע בכדור בראשו ו' נהרג במקום.

רק אחרי שהגיעה תיגבורת אל הכוח חזר אחד הפצועים אל הטנק, הוא הוציא ממנו, בין שאר החפצים האישיים, גם

בתוקף תפקידו כח"כ, יכולה חסינותו ל' התבטל. לשם כך דרושה פנייה של היועץ המישפטי של הכנסת, החלטת ועדת-הכנסת לקבל את הפנייה, דיון במליאת הכנסת, והחלטת המליאה ברוב קולות.

חמושה סעיפריאישום. כדי להביא את היועץ המישפטי לפנות בדרישה כזאת אל הכנסת, דרושה קביעה של קצין בודק, או ועדת-חקירה צבאית, שאכן יש מקום להעמיד את אריק שרון לדין.

ב'13 בנובמבר 1973, עוד בסרם היבחרו של אריק שרון לכנסת, הגיש אלוף פיקוד הדרום דאז, האלוף שמואל („גורודיש“) גוני, קובלנה רשמית נגד מפקד-האוגדה האלוף אריאל („אריק“) שרון, שהיה כפוף למרותו. הוא תבע מינוי קצין בודק — כהכנה להצמדת אריק לדין, האשמותיו של גוני: ארבעה מיקרים של אי-ציות לפקודה, בשלבים השונים של המלחמה, ומיקרה אחד של עקיפת שר' שרת-הפיקוד ופנייה ישירה לשרה-הביט' חון, כדי להמריצו לבטל פקודה חוקית שהוטלה עליו.

טענותיו המפורטות של גוני היו: (1) שהאלוף שרון לא מילא פקודה, ביום ה'8 באוקטובר, להעביר כוח מסוים לרשות האלוף אדן (ברן). בעת קרבות הבלימה במיגור גשר פירדאן, כוח זה לא הופעל כלל, והפעולה נכשלה תוך אבי' דות כבדות.

(2) שהאלוף שרון פתח בלי אישור בהתקפה ביום ה'9 באוקטובר, תוך מסי' רת הודעות בלתי-נכונות לאלוף הפיקוד. בהתקפה זו אבדו 20' טנקים על צוור' תיהם, ולא הושג דבר.

(3) שהאלוף שרון לא מילא פקודה מפורשת שקיבל ערב הצליחה, ובכך הש' פיע על כל המלך המלחמה. הפקודה הי' תה לכבוש גידרה של ארבעה ק"מ לאורך התעלה, ליצור ראש-גשר, ולהבטיח את שני הצירים המובילים לראש-הגשר, וה' מוצבים הסמוכים.

מתוך להיטות לעבור את התעלה ולי' הבטיח לעצמו את המעמד של כובש מע' רבי-התעלה, חיבל אריק בתוכנית-המיב' צע. לפי תוכנית זו היה עליו להבטיח את הצירים, ולאפשר לאוגדת ברן לעבור את התעלה ולכבוש את השטח ממערבה. כתוצאה מאי-מילוי פקודה זו, ומסירת הודעות בלתי-נכונות על המצב בשטח ועל היערכות הכוחות, תפסו המצרים שוב את הצירים וחסמו אותם, והיה צורך ל' כבשם שנית, תוך אכידות כבדות. תפקיד זה בוצע עליידי אוגדת ברן. כתוצאה מכך התעכבה אוגדת ברן ב'36 עד 40 שעות — עיכוב שהיו לו השלכות מרחי' קות לכת על המצב בעת הפסקת-האש.

(4) שהאלוף שרון לא ביצע פקודה לכבוש מוצב מסוים ממזרח לתעלה, ושי' לא מילא את תפקידו כראוי כאשר ניגש לבסוף לכיבוש מוצב זה. ב'20/21 באוק' טובר, עליידי כך שלא תיגבר את הכוח התוקף כראוי, לא סיפק לו כוח-אש ארי' טילרי מתאים, ולא פיקה על התוכניות. מוצב זה לא נכבש, דבר שסיכן את כוח צה"ל ממערב לתעלה.

(5) שבאותו תאריך עקף את אלוף הפיקוד, התקשר במישרין עם שר-הביטחון וגרם להתערבותו לשם שינוי הפקודה ש' ניתנה לו.

העברת-ענישו. להאשמות חמורות

אלה היה גורל מורו. אחרי שהרמטכ"ל קיבל את הקובלנה הרשמית, הוא ביקש הוותידעת מטעם הפרקליט הראשי. הלה יעץ, כמובר, למ' נות קצין בודק. הוותידעת זו הועברה לי' ידי היועץ המישפטי לממשלה, מאיר שמגר (שאינו לו סמכות רשמית בנדון, אך שכינה בעבר כפרקליט הצבאי הראשי, והנחשב לבר-סמכא). שמגר אישר את הוותידעת. אולם הוותידעת כפולה זו לא החזיקה מעמד. בצורה תמוהה שינה הפרקליט הי' צבאי את דעתו. נקבע שהקובלנות לא תבורנה בדרך רשמית, אלא שהנושא ייכלל בתחקיר צבאי שיגרתו — בו אין נאשמים ואין אישום.

באותו זמן הועבר גונן מתפקידו, נשלח לתפקיד ווטר במרחב-השלמה. הדבר ה' פריש עליידי כל כעונש על העזות לפגוע בשרון, שנהנה מהמכת משה דיין. **„פרשת הרומיפוס“** כך היה העניין נקבר, לולא התקוממו כמה חיילים פשו' טים נגד העוול שנעשה, לדעתם, לגורדי דיש. הם פנו לכתב העולם הזה, רינו צור, שהשתתף במלחמה ולחם בדרום

(המשך מעמוד 16) הביטחון. מינויו כשר-הביטחון היה בטוח. הודעת גולדה טרקה לפי שעה את הדלת בפניו.

● לפני כן התענה שימרון פרס. חבריו הציעוהו כשר-הביטחון, כממלא-מקום ל' דיין (ראה עמודים 12—13). אולם דיין הכריחו לנטוש את הממשלה, והחלום נגזז לפחות זמנית.

● יהושע רבינוביץ', שאיבד זה עתה את כולמו בעיריית תל-אביב, התנחם בכך שיהיה שר. שמו כבר נכלל במקום בטוח ברשימה, כאשר לפתע...

● אפילו יוסף אלמוגי ראה לשעה קלה את ג'נרדן בעיניו. מיהשו הציע אותו כשר-הביטחון, מיהשו אחר הציע אותו אפי' לו כראש-ממשלה. הכל פורסם שחור על גבי לבן בעיתונים. ואז, לפתע...

● לשעה קלה היה גידעון האוונר הי' ליברל-העצמאי שר-בדרך. אמנם לא הוצעה לו הגשמת חלומו — להיות שר-המישפ' טים, תפקיד שהיה פעם בידי מנהיג-מיפ' לגתו פינחס רוזן. אולם הוא יכול היה להיות לפחות שר בלי-יתק, ואז, לפתע...

אך הקוריוז הגדול ביותר נפל בחלקו של ח"כ משה ברעם. אחרי מאבק קשה, בו הופעל סניף ירושלים של המפלגה, הובטחה לו משרה של שר.

איוה שר? החליטה גולדה: ישאירו שלוי שה יתיקים לרפ"י — תחבורה, עבודה, הסברה. מתוך שלושה אלה ניתן לרפ"י לבחור בשניים, והשלישי ימסר לברעם. לפיכך יכול היה ברעם, שאינו ידוע כאינטלקטואל מובהק, להתעורר בוקר אחד ולמצוא את עצמו כשר-ההסברה של ישי' ראל. אך תחת זאת, לפתע...

טאנטאלוס נענש עליידי צאטס. כל הי' יהודים הטובים האלה עונו עליידי מלכה בשרידום. על לא עוון בכפם.

צה"ל

מישפט האלופים

האם יועמד ח"כ

אריק שרון בפני

בית-מישפט צבאי —

זמרות חסינותו?

לחברה-הכנסת אריק שרון יכול לקרות משהו, שעדיין לא קרה לשום ח"כ: שי'

יוסי גרסיאני ז"ל
להשתתף את המתים

חסינותו תוסר כדי לאפשר לו לעמוד ב' מישפט צבאי.

לחבר-הכנסת יש שני סוגי חסינות. כל מעשיו בתוקף תפקידו כח"כ — מחוסנים לחלוטין, וחסינות זו אינה ניתנת לביטול. אך אם נאשם ח"כ במעשה שעשה שלא

מבקר העולם הזה, זאב יפת, בא לביקור בכינרת:

המגיפה תפרוץ!

שתי הוכחות: המים נגועים

הזמן עלידי משרד הפנים ונערך עלידי דויד סליק, קבע כי "ריכוז בקטריות קולי במי הכינרת נע בין 2 ל-11 קולי ל-100 מילגרם מים, כאשר ריכוזים מכסימליים שנימדדו הגיעו ל-300 (!) קולי ל-100 מ"ל. התקן הבינלאומי, הנהוג אף בישראל, קור בע כי מים הראויים לשתייה, הם מים המכילים לא יותר מ-2 או פחות חיידקי קולי ל-100 מ"ל. לאור קריטריון זה אין לספק את מי הכינרת ללא חיטוי."

כאמור, העיר טבריה וישובי הסביבה אינם מקבלים מימיהם מהמוביל הארצי, אלא שואבים היישר מהכינרת.

כתב "העולם הזה" ביקר בבי טבריה כדי לבדוק את איכות המים השתייה המזורמים לבתייהם של תושבי טבריה וישובי הסביבה.

כאשר הגעתי לטבריה, פניתי אל מוזיקר העיר אליהו ענתבי. בשיחה עימנו ציין המוזיקר, כי בצמוד למכון השאיבה העיר רוני, השואב ישירות את מימי הכינרת, מופעל גם כלוריסטור המטהר את המים. כמו-כן הדגיש מוזיקר העיר, כי משרד הבריאות בודק במעבדותיו דוגמאות של מים שתייה, וכי הבדיקות "מטא אחת".

לאחר השיחה עם מוזיקר העיר ניגשתי למכון השאיבה, המוקף גדר גבוהה. שער הכניסה היה נעול. במכון לא נימצא איש. מכונות השאיבה האוטומטיות פעלו כסדרן. הגדר ליד שער הכניסה חיתה פרוצה לרווחה. נכנסתי פנימה ובדקתי את הכלור רינטור. למיתקן הטיהור היה צמוד מכלד ריק. המגופה, בחלקו העליון של המיתקן, היתה סגורה. מיתקן הטיהור, החייב לחפץ נגיפים הי נמצאים במים המזורמים לתושבי העיר, לא פעל.

חזרתי למרכז טבריה. פניתי לעובדים ושבים, ביניהם מוזיקר טבריה, גופשים וחיירים, וביקשתי לשמוע חוות דעתם על מיהשתייה.

רובם ככולם היו משוכנעים כי מיי הכינרת ראויים לשתייה אף ללא טיהור. הם הדועשו בשומעם כי המים מזוהמים. התושבים טענו כי בחודשים יוני, יולי וי אוגוסט מיהשתייה מסריחים וקשה לשתות. הם בגלל הריח. היו כאלה שהתלוננו כי לא פעם מצאי תולעים במים.

משם המשכתי וביקרתי ביישובים האחרים. השואבים את מימיהם ישירות מהכינרת. לא נמצאו מיתקני טיהור כי עירייה, האוק, תיקציר, גינוסר וי במישבה כינרת. בקיבוץ בית זרע היה מיתקן טיהור, אך הוא לא פעל. שני חברי קיבוץ, שעבדו לא הרחק מהמיתקן, סיפרו כי אחד מחברי המשק הוא האחראי על הפעלתו, וכאשר מתחשק לו ויש לו פנאי, הוא מפעיל את המיתקן.

הרעלת התושבים

המזב בחניונים מזעזע לא פחות. רק באחד מהם, חניון מעגן, פועל מטחרי מים. במרבית החניונים, וביישובים האחרים

מ ידיו נופשים ישראליים ותיירים. ו-50 אלף תושבי טבריה וסביבתה אינם יודעים זאת, אך הם צפויים לסכנת מגיפה פתאומית. מקור המגיפה: מי הכינרת.

העובדות המדהימות: תושבי טבריה והסביבה שותים מים מורעלים.

קיבוצי האזור מורמים את מיי השפכים שלהם לכינרת, ושואבים אותם בחזרה כמיהשתייה שלהם.

המעקב אחר תנודותיו של מיפלט הכינרת הפך לספורט הפופולרי ביש ראל. אחת לכמה ימים מפרסמים העיתונים בכמה עלה המיפלט, כמה מיליוני מטרים מעוקבים מייגשמים התווספו לכינרת מאז תחילת עונת הגשמים, ובכמה סנטימטרים יסיף המיפלט לעלות עד תום הפשרת השלגים בחרמון.

ואולם, שתי עובדות יסוד בכל אותן ידיעות אינן נמסרות כלל לציבור. האחת: מי הכינרת מזוהמים. אינם ראויים לשתייה ללא טיהור; השנייה: 200 מיליון הממ"ק מייגשמים שהתווספו השנה לכינרת, ועוד 100 מיליון הממ"ק הצפויים להתווסף עד האביב, לא ישפרו את איכות המים. המים יישארו מזוהמים!

התושבים

הזדעזעו

עד שנת 1971 דנה הכנסת בנושא "סכנת זיהום הכינרת והרעלת מימיה". הכנסת העבירה את הנושא לוועדה לאיכות הסביבה (אקולוגיה), אשר דנה בבעיות קיומו של האגם והגנתו מפני זיהום. מסקנות ועדת הכנסת נשארו על הנייר. שום פעולה דרסטית לא נעשתה לתיקון המצב.

ב-23.2.72 דנה הכנסת שוב בעניין הכינרת. הפעם, בנושא "נגיפים וחיידקים בירדן ובכינרת". הנושא הועבר לוועדה לאיכות הסביבה. כעבור מספר חודשים פירסמה הוועדה את מסקנותיה.

הוועדה קבעה, על יסוד מחקר בראשותו של פרופסור הלל שובל, כי בירדן (על יד גשר חורי) ובאשד כינרת (ליד תחנת השאיבה של המוביל הארצי), נתגלו נגיפים כבדוקים מי הכינרת. כן גילה המחקר כי "חיידקי מייגשמים אחרים מזהמים את הירדן ממקורות שופכים וחיידקים הללו מגיעים לכינרת."

הוועדה קבעה, כי "חידרת שפכים ועימים נגיפים וחיידקים פתוגניים לירדן ולכינרת מהווה בעייה בריאותית חמורה לאזה השותים את המים ללא מיתקן טיהור מספק. ביישובים השואבים את מימיהם ישירות מהכינרת, כגון טבריה ומשקים אחרים שעל גדות האגם, נדרש חיטוי המים המזורמים לצריכתם. בעבר לא הופעל הכלוריי נטור חלק גדול של השנה."

דו"ח אחרון שפורסם לפני המלחמה באוגוסט 1973, שהיה דו"ח סנימי ש-

לשכת הבריאות המחוזית

מחוז: **הצפון**

1. הנפה: **טבריה**

כרטיס מעקב למי שתייה

2. רשות מקומית: **עיריית טבריה**

3. הישוב: **טבריה**

4. סוג המקור: **מזרע**

חיאור המקור: **23501**

מקום המצאת המקור:

זהו כרטיס מעקב מיהשתייה. בדיקות מי הכנרת נערכו עלידי משרד הבריאות, מחוז הצפון. רגימת המים נלקחה מכרזי מיסעדה ידועה. תוצאות הבדיקות מגלות באחד בינואר 73, בבדיקה מיספר 113, נתגלו במים 180 חיידקי קולי דכ 100 מ"ל מים. ב-7 ביולי 73 צויין בכרטיס, כי בבדיקה נוספת גילתה "מעל 150 חיידקי קולי דכ 100 מ"ל. בתמונה התחתונה - פירוט של כרטיס מעקב אחר. מי הבדיקה נלקחו מבית-ספר אר לוי בטבריה. הבדיקות נערכו עלידי משרד הבריאות, והן מורות כי ב-13 בספטמבר 73 נתגלו למעלה מ-150 חיידקי קולי דכ 100 מ"ל מים. ב-13 במרץ, אותה שנה, נתגלו 160 חיידקי קולי דכ 100 מ"ל. ב-15 במאי 73 שוב נתגלו מעל 150 חיידקי קולי דכ 100 מ"ל.

תאריך	סל	סל	סל	סל	סל
1973	150	150	150	150	150
15/1/73	150	150	150	150	150
13/3/73	150	150	150	150	150
24/4/73	150	150	150	150	150
15/5/73	150	150	150	150	150

טומס קיין, האחראים בתוקף תפקידם גם על הנעשה בטבריה. סיפורי להם כי יום קודם לכן גיליתי שמתקן-הטיהור בטבריה אינו פועל וביקשתי את תגובתם. המהנדסים לא ניראו מופתעים במיוחד. "זה קורה אצלם לא פעם", השיבו. "אנו מקיימים בטבריה לפחות שתי בדיקות מדי חודש. כל בדיקה מתבצעת ב-15 נקודות שונות, כולל מאגרי-המים והרשת עצמה. כשיש כלורוציז, אנו מגלים זאת מיד. ב"מקרה זה המים ראויים לשתייה. ספירת הבקטריות נמוכה. כשאין כלורוציז, הסיפירה גבוהה מאד, ואז המים מזוהמים". כזכור, טען מזכיר העיר טבריה ביום הקודם, כי כל הבדיקות אצלם הן "מאה אחוז". שאלתי את מהנדס-התברואה הראשי ואת סגנו מהי תגובתם כאשר הם מגלים כי מיהשתיה המזוהמים לבתים מזוהמים. "כאשר לא מוצאים סימני כלור במים וספירת הבקטריות גבוהה, אנו מודיעים מיד לעירייה כי המצב רע. יש עימנו עשרות העתקים של מכתבים כאלה, ביניהם מכתבים חריפים עד-מאד. נראה שראש העיר אינו מודע דייו לבעייה. אנו ממכירים רים שוב ושוב כי טבריה, נוסף להיות עיר רגילה, היא גם עיר-תיירות. אם תיפרוץ מגיפה, שמה ייצא לרעה, והעיר תימחק ממפת התיירות. אבל התשובה שאנו מקבלים היא אחת — מה אתם באים עם עצות? בואו עם צ'ק!"

מים מבחילים ★

האם אתם מקבלים מתושבי טבריה תלונות על טיב המים? שאלתי אותם. "כן, יש תלונות רבות מאד", היתה תשובה. "הצרה היא שבתוך טבריה המים עוד יותר גרועים מאשר בכינרת. הצנרת גרועה. יש קווים מתים ללא זרימה קבועה. כלומר קווים המובילים מים לשכונה, ומסיימים בהם המים עומדים, ומובן ש"מייד מתפתחים בתוך הצינור אצות, בקטריות ותולעים. גילינו את הדבר בבדיקות. קיבלנו תוצאות של זיהום-מים גבוה יותר בטבריה מאשר בבדיקות שנערכו למי הי

מתבצע פשע כפול: אין מיתקני טיהור מים, ושפכי החנוניים חשופים מורמים לכינרת. בחניון שלדג, השייך למיכאל רחמים, מצב ההפקרות מגיע לשיא — מירביב של החנוניים מורמים היישר לתוך שטח הרחצה של הנופשים. בספר פנימי, שנערך על-ידי חברת-הכינרת נון המים לישראל (תה"ל) עליידי נחום מינצקר ובני שחם, קבעו שני החוקרים כי "קיימת אוכלוסיה זמנית של תנועת מטיילים, בעיקר בחופי הכינרת, שמיספרם מוערך בכמיליון נפש לשנה. הווה אומר, כ-3000 נפש ליום בממוצע, כאשר יום-שיא מוערך בכ-100,000 נפש".

בסיוור לאורך הכינרת נתקלתי בתופעה פנטסטית, שהתקשיתי להאמין לה. קיביר צים ותיקים שואבים מיישתייה, ללא-טיהור, לא הרחק מהמקום אליו מוזרמים מיהבויב של אותו ישוב.

כך למשל המצב בהאון, הנמצא בחלקו הדרומי של חוף הכינרת, במרחק עשרות מטרים ספורים מן החוף. ליישוב זה מער כתב-יוב מרכזית המסתיימת בשתי בריכות, הנמצאות במרחק 50 מטרים מהכינרת. המערכת סתומה. מצב-התחזוקה שלה למטה מכל ביקורת. מהבריכות גולשים הקלחים (מיהשופכין, כלשון הדורחות) ישירות ל-כינרת.

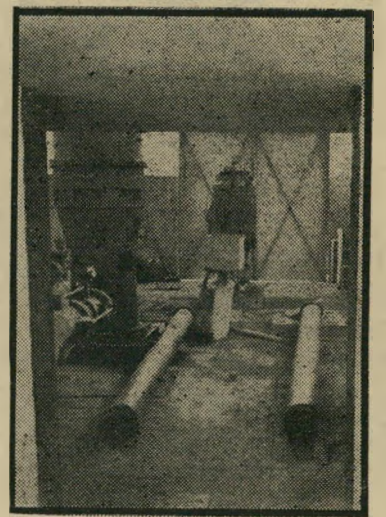
קיביר תל-קציר נמצא בחלקו הדרומי של חוף הכינרת המזרחי, במרחק קילומטר אחד מן האגם. לקיביר בור-ריב הנמצא בערוץ ואיר, מערבית למשק, הבור מלא, והבויב זורם לערוץ ומשם לכינרת. לא פחות חמור הוא המצב בצפת ובקריית-שמונה. אומנם, שתי ערים אלה אינן שואבות מיהי ישרות מהכינרת, אבל בהתאם לסקר, "טיפול וסילוק של שפיכים", הרי למעלה ממחצית השפכים הבל-תימטוהרים מרכזו בצפת, שאין לה עדיין מיתקני טיפול בשפכים, ובקריית-שמונה — שמחציתם אינה מחוברת למערכת-בויב.

מישרד-הבריאות יודע

לפי חוק רישוי עסקים 1968 חייב כל ספקים בישראל, אזרחי, עירוי או ממשלתי, להצטייד ברשיון. מישרד-הבריאות מוסמך לקבוע תנאיו לגבי הנפקת הרשיון.

גיליון-הדרכה שפירסם מישרד-הבריאות, מהווה מעין חקן למבי איכויות המים המורמים תרים שותיה. חקן זה משמש בסיס לרישוי שפייה-מים.

באופן תיאורטי, אין מישרד-הבריאות חייב לבדוק את מיהשתיה, את הבדיקות חייב לבצע הספק עצמו, ולמסור אותו,

זה ברוץ! זה מיתקן-השאיבה השואב מים ישירות מהכינרת. את מיתקן-השאיבה מקיפה גדר תיל גבוהה, הפורצה ליד שערי-הכינרת.

לפי דרישה, לביקורת, כך המצב בחברת מקורות, אשר לה מעבדות משוכללות. היא מעבירה דוחות קבועים למישרד-הבריאות, וממילא אינם יכולים לקיים בדיקות איכות מים. לכן מקיים מישרד-הבריאות, באמצעות ארבע מעבדותיו המחוזיות, את הפיקוח על איכות מיהשתיה בארץ. למחרת סיוור בטבריה ובכינרת, פניתי ללישכת הבריאות מחוז הצפון, השיכנת בצנרת. שם שוחחתי עם מהנדס-התברואה הראשי, בנימין סמטנוב וצפנו סגנו, המהנדס

נופש מסוכן!

הנופשות התל-אביביות, היורדות לרחוץ במימי הכינרת הצלולים, אינן יודעות כי הן מסכנות את בריאותן. החולים פוריה, שביקש להישאר בעיר לום-שם, ציין כי דבריו של ד"ר מתן, בכל הקשור למירפאות, נכונים בהחלט, אולם ביחס לבית-החולים פוריה אין דבריו מדויקים ביותר. "מים מזוהמים גורמים לא רק להרעלות", אמר, "הם מזוהמים לגוף האדם בצורות שונות, לעיתים עקיפות".

איך למנוע מגיפה

ל א פעם אני מטפל בחולים בעלי כבד נפוח. הטיפול בהם קשה וממור שך, ברור לי כי הכבד שלהם נפגע כתור צאה משתייה ממושכת של מים מזוהמים, אבל בסטטיסטיקה של ביח"ח הדבר לא ייראה כך. לא יוזכר כל קשר בין הסיבה האמיתית בגללה אושפז החולה, לעובדה כי האיש נפגע בכבדו. כך הוא המצב גם לגבי חולי-כליות ולגבי חולים הסובלים מדלקות חריפות במעינים. כל המיקרים בהם אפקט ההשפעה של המים המזוהמים על גוף האדם הוא איטי מצטבר, ולא חד-פעמי. אינם מופיעים בסטטיסטיקה של מישרד-הבריאות כמיקרי-הרעלה. אומר בעצב ד"ר ליבוביץ, אפידמולוג ידוע, מי שהיה רופא נפת טבריה ופרש לגימלאות: "אתה יכול לעשן בתחנת-דלק עשר שנים וכלום לא יקרה. אבל ביום בהיר אחד תפרוץ השריפה, ואתה תישרף למוות".

זה מדהים! בנימין סמטנוב, מהנדס-התברואה הראשי של לישכת-הבריאות מחוז הצפון, מזועזע בעצמו מתוצאות הבדיקות.

אותו דבר נכון גם לגבי מים מזוהמים. כך בעצם קרה בכל המגישות הגדולות. אתה שותה מים, ובדרך-כלל לא קורה כלום. אתה יכול לסבול מכל מיני מכאובים ומחלות, שאיש בעצם לא יקשר אר תם בתחילה עם העובדה ששתית מן המים הללו. אנשים ממשיכים לשתות מהם, אבל יום אחד ייסגר המעגל — ואז תפרוץ המגיפה. "זו תהיה מגיפה איומה, ומנהיגי המדינה יקללו את יומם על שלא קידמו את פני הסכנה בעוד מועד".

זה סגור! זאב יפת, המבקר של העולם הזה, מצביע על הכלורינוטור הריק, ועל המגופה הנטולה שבקצה המיכל. מיתקן טיהור-מים זה אינו פועל, רשת צינורות המים העירונית רקובה בחלקה, לצרכנים מוזרמים מים מזוהמים.

שוחחתי עם ד"ר אליעזר מתן, רופא-נפת טבריה. ביקשתי לברר אצלו אם שתיית המים המזוהמים גורמת לתושבי טבריה וחברי הקיבוצים שלשפת הכינרת ללקות בהרעלות-קיבה יותר מכפי שמשתקף במד מוצע הארצי. השיב ד"ר מתן: "בבית-החולים פוריה, המשרת את איזור טבריה, אין סימני עלייה בהרעלות-קיבה. אבל זה בעצם לא שייך לעניין. בבית-החולים מאשפוזים רק מקרים קשים. הרעלה ממים מזוהמים נמשכת לי רוב שלושה-ארבעה ימים, ולמולו לפעמים בחום ובשילשולים עם הקאות. מיקרים אלה מקבלים טיפול בקופות-החולים השונות בי עיר, ועליהם אין מישרד-הבריאות מקיים סטטיסטיקה. אבל אני בטוח שמדובר בי מקרים רבים. לפנינו בויבזו של מיליוני שעות-עבודה מידי-שנה. כאשר אדם משל-של, או מקבל חום, הרי זה תגיוני שייגש לקופת-החולים, והרופא ודאי יאשר לו חופ-שת מחלה, וכך — המשק מאבד ימי עבודה רבים מאד".

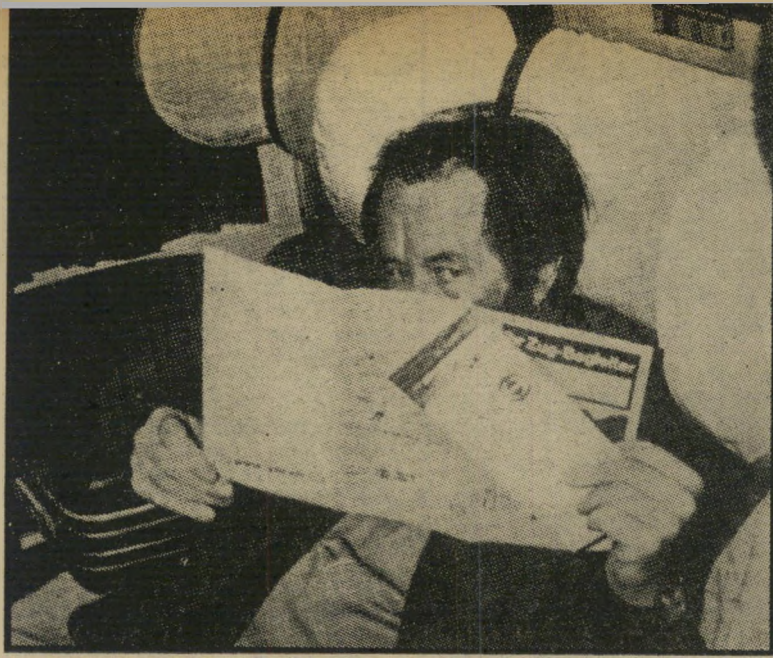
אחד הרופאים הבכירים של בית

"אתם גרועים מהקג"ב" צעק אלכסנדר סולז'ניצין, עיתן, סרוד ועצבני, לעבר לה קת צלמי עיתונות שלא הירפו ממנו לרגע, בשבוע שעבר. אם, וכאשר יראה את ה"גירסה הקולנועית לספרו במדור הראשון, הוא עשוי לחשוב לא רק שהבמאי אלכ"סנדר פורד שייך גם הוא ל"גרועים מן ה"קג"ב", אלא שהעולם הקאפיטליסטי שומר באמתחתו עינויים מתוחכמים לאנשי ספר רות ואומנות, שאפילו ארכיפלג גולאג לא ידע כמותם.

האיש שכתב כי "אין לעצור עט של סופר כל עוד הוא בחיים", ודאי יתקשה לתפוס כיצד אפשר להתעלל בדברים ש"הוא כתב" — דברים שלמענם היה מוכן לעמוד מול פני המוות.

עולם באזיקים. המדור הראשון, למי שאינו יודע, הוא הספר שכתב סולז'ניצין אחרי יום בחייו של איוון דניסוביץ', והוא מתאר את השלב הראשון, העליון והנזות ביותר, שבשלביו השונים בהם מדורגים מחנות עבודת הכפייה ברוסיה הסובייטית. תוך ארבעה ימים במחנה כזה, ובו מוע"סקים מדענים בעבודת מחקר בשירות ה"מישטרה החשאית, חולפים תחת עטו של סולז'ניצין שלל של טיפוסים מטיפוסים שונים, אסירים שהגיעו לשם מכל מיני "סיבות", וכולם ביחד מספקים מעין כבואה מפחידה של עולם באזיקים. ואכן, המחנה במדור הראשון הוא כביית-הבראה למי שהכיר את תנאי חייו של איוון דניסוביץ'. אבל, כותב סולז'ניצין במדור הראשון, "אם כי נוטים להגזים בוועות של חיי כלא, הרי בסופו של דבר יש דברים מה"רדיו יותר מן הוועות עצמן. מחירי מ"כל, זו השיגרה שאינה משתנה, שנה אחי רי שנה. האימה היא בכך שאתה שוכח כי חייך — היחידים שניתנו לך — חולי פים וכלים, האימה היא בכך שאתה מוכן לסלות לסוהר החזירי והמכוער ביותר, ה"אימה היא בכך שכל מה שנותר לך הוא לחלום על חתיכת לחם גדולה יותר, או על זוג תחתונים אנושיים כאשר מרשים לך להתרחץ".

רומנים למשרתות. את זאת ניסה סולז'ניצין להמחיש דרך כל אחת מן ה"דמויות המאכלסות את המדור הראשון שלו. אולם כאשר הבמאי אלכסנדר פורד, עם כל היוקרה של היום השמיני בשבוע ואבירי המיסדר הסיאוטוני, מנסה לתרגם את האימה לשפת הקולנוע, כל מה שיוצא לו הוא אוסף של רומנים למשרתות, מלי אים וגדושים בשיגרה (אשה זועקת את שם בעלה בקולי קולות, בראש גבעה ב"רומנים למשרתות. את זאת ניסה סולז'ניצין להמחיש דרך כל אחת מן ה"דמויות המאכלסות את המדור הראשון שלו. אולם כאשר הבמאי אלכסנדר פורד, עם כל היוקרה של היום השמיני בשבוע ואבירי המיסדר הסיאוטוני, מנסה לתרגם את האימה לשפת הקולנוע, כל מה שיוצא לו הוא אוסף של רומנים למשרתות, מלי אים וגדושים בשיגרה (אשה זועקת את שם בעלה בקולי קולות, בראש גבעה ב"

סופר סולז'ניצין
עינויים מתוחכמים

מוקדמת ראשונה עם המדור הראשון ב"גהינום של העולם אשר בצד השני של מסך הברזל.

תדריך

תל-אביב

**** **צ'ארלי וואריק** (אלנבי, ארצות-הברית) — וואלטר מתאו, אחרון העצמאיים בעולם הפשע, מצליח להערים אחת, בפישעון מבריק של דון (הארי ה"חזונה) סגל.

**** **דואל** (תכלת, ארצות-הברית) — דורקב מרתק בין משאית ענקית ל"מכונית פרטית קטנה, על כבישים צדדיים בערבות אמריקה. חוויה יומימית של חור"סר אדיבות בדרכים הופכת לסיוט סורי"אליסטי יוצא-דופן. כדאי לראות.

**** **ארי הכבש** (פרז, אנגליה) — אלברט פיני, כמעריך של כלשים פרטיים נוסח בוגארט בשנות ה-40, מוצא את עצמו בהרפתקאה הראויה בהחלט לגי"בורו הקולנועי. סרט-מתח המשלב בתוכו מידה רבה של נוסטאלגיה לקולנוע האי"מיקאי הישן והטוב.

ירושלים

**** **טנגו אחרון בפריז** (סמ"ד, צרפת-איטליה) — ברנרדו ברטולוצי מעמיד זה מול זה שני דורות, אחד שפניו אל המוות והשני, פניו אל החיים, בעימות נועז ומזועזע. סרט עצוב ומדכא, למי ש"יכול להציץ דרך החמאה.

ספורט

שחקנים

היכה גדעון

במגדלים

שיבועה שערים במישחק אחד

מרגלי הבינלאומי

גדעון דמתי

"אל תשאל אותי, אני לא יודע, לא יודע מה להגיד לך. איך בכלל עונים על שאלות? אחרי המישחק לא הצלחתי להבין מה עשיתי. לא ידעתי, רק אנשים ברחוב אמרו לי: "גדעון, יופי. לאט לאט הצלחת לעכל".

צנים, שחרחר, פיאות-לחיים ארוכות, אינו יודע כיצד לתרגם את תחושותיו למילים. כזה הוא גדעון דמתי, חלוצה המרכזי של שמשון תל-אביב, שחור לש"חק לאחר שלושה חודשים בהם נאלץ להפי"סיק את פעילותו, בגלל פציעה באזור המיפשעה.

גדעון, בן ה-22, נשוי ואב לילדה, רואה בכדורגל את תמצית חייו. "כשלא שיי"חקתי אמרו לי שרזיתי. רזיתי מצער". לפני חודש חזר לשחק, ומאז הבקיע כבר ארבעה-עשרה שערים. שער אחד של בני נצרת, שער של הפועל ה"צליה, חמישה שערים של הפועל נה"ריה ושיבועה שערים ברשת מיגדל ה"עמק. לאחר שהבקיע חמישה יעשרים ב"

כדורגלן דמתי
השאיפה: לאומית

רשת נהריה, אמרו לו: "רק אל תתחיל לחשוב את עצמך. זהו מיקרה שלא יחזור שנית". גדעון לא חשב שהוא מי יודע מה אבל שבוע לאחר-מכן הבקיע שיבועה שערים. דווקא.

הוא יעשה את זה. כשחקן בנבי"חרת הלאומית, הוא מרגיש עצמו מעט נחות מחבריו, המשחקים בליגה הלאומית. "לא משנה כמה שערים אחה מבקיע ב"ליגה א", הוא אומר, "אנשים רוצים לר"אות מה אחה יכול לעשות בליגה הלא"מית. אני רוצה כבר לשחק בלאומית, זו השאיפה של כל שחקן. כאן, הכל צדרי ולא ממשי. אבל אנחנו נגיע".

בשבת הבאה עולה קבוצת שמשון לשחק נגד הפועל רמת-גן, השוכנת בצמרת ה"ליגה. "זהו מישחק קובע ואנחנו ננצח בו. יש לנו שחקנים שמסוגלים לעשות את זה. אנחנו הולכים לנצח. ואחר לרוץ ללאומית. אני מאמין בקבוצה. אם לא, אני לא יודע מה יהיה".

מנהלה החובב של הקבוצה, עמי פוטל, מהנהג בראשו בהסכמה, "הקבוצה לא תוכל להחזיק את עצמה שנה נוספת ב"ליגה א". יש לנו אולי 500 אוהדים. ולי"עומת זאת כשלושה-עשר אלף לירות ה"צאת לחודש. אם דמתי לא יעזור לנו לעלות, לא נעלה. אני מאמין בו".

דמתי עובר בכרם התימנים, מקום-מגוריו לשעבר, וסופג את מבטי מעריציו, האומרים לו: "תעשה את זה בלאומית". אין ספק, הוא יעשה את זה בלאומית, וזה לא יקח הרבה זמן. הוא הבטיח.

אז כזה

נוצחיק?

השוטר הצוחק (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — וואלטר מתאו (צ'רלי וואריק), שוב ב"

פישעון. הפעם כבלש במיטרת סרפרנצסקו, שהיא ללא פשע המיטרת הפופולרית ביותר של התקופה (ראה: אירונוסיד, הארי המזוהם, בולט ועוד). מה שמייחד אותו, את השוטר הצוחק, לאורך כל הסרט, היא העובדה שהוא אינו מחייך אפילו פעם אחת.

וכי על מה בעצם יש לו לחייך? על הרצח ההמוני שבו ניפתח הסרט, כשאלמוני מחסל במכונית-ירייה אוטובוס שלם? על ששותפו לשעבר בעבודה הוא אחד הקורבנות? על ששותפו החדש אינו מבין לרוחו בצורה מטמטמת למדי? או שמא הזונות, המסוממים, הפושעים, הרוצ"חים וסוטי המין למיניהם, המאכלסים את העולם שבו מסתובב בלש-מיטרת, הם שצריכים להצחיקו? בקיצור, שמו של הסרט הוא הבעת אירוניה-מרה על חוויותיו של איש מיטרת בכרך בן ימינו.

מסיבב לחקירת הרצח בקבלנות, סוקר חבמאי סטיוארט רונזברג את פני אמריקה המכוערת, זו של גזענות ואלי"מות, ומנסה לחגיש בעת ובעונה אחת תעודה סוציאלית ועלילת מתח. אבל הטיפוסים החולפים לפני המצלמה למטרות סוציאליות דוחים את התפתחות המתח, ואילו הצורך לחיות, פחות או יותר, צמוד לעלילת מתח, מקשה

מתאו: אפילו לא חיוך אחד

על העמקה בענייני החברה. מצילים במידה מסוימת את הסרט, מיקצועיותו של רונזברג, ונוכחותו של מתאו, הבונה את דמותו מכל מיני פרטים קטנים בחליכה, בדיבור ובהתנהגות, פרטים שהם אנושיים הרבה יותר מן המילים שבפיו.

(המשך מעמוד 21)
הגבר של צה"ל, מחוספס, נוקשה, אבל בן-אדם, איש צבא צריך להיות. ואז מתחיל ויכוח על אנשים בממשלה יוצאי צבא, ברילב ועוד, לים מודיע: "מי ש' הוכיח את עצמו גם בצד המדיני הוא רבין". וגזקי מודיע שחיים ברילב בחיים הפוליטיים הוא "חנטריש גדול". קטע זה לא הופיע ביומנו של יוסי גרסיאני, שפורסם בבמחנה.

מישפט

עבירה של קלון

מעשה מגונה שנעשה

ביחידה צבאית בימי המלחמה

הופך לשעורוריה פוליטית

ב-15 באוקטובר 1973, התכוננו כוחות צה"ל בחזית הדרום לחצות את תעלת סואץ ולתקוף את המצרים ממערב לתעלה. בצפון עמדו כוחות צה"ל לחצות את הקו הסגור ולהתקדם לעבר דמשק. ואילו בי חזית עיירת העולים שדרות שבנגב, ניסה קצין הג"א סרן (מיל.) יעקב אלקבץ לתיקוף את בתו של רס"ר היחידה שלו. בתוקף תפקידו היה אלקבץ אחראי לפעולות ההתנדבות של הנוער בשדרות. בין המתנדבות היתה גם בתו בת ה-17 וחצי של הרס"ר. נראה שמתח המלחמה השפיע על סרן אלקבץ, שכן בתו של הרס"ר האשימה אותו כי ניסה לבצע בכוח מעשה-מגונה בגופה.

עבירה משמעתית. בעקבות חקירה שנוהלה על-ידי המשטרה הצבאית הועמד אלקבץ לדין בפני בית-דין משמעת. הוא הושעה מתפקידו וקיבל נזיפה.

אולם אביה של הנערה לא הסתפק בכך. הוא סבר שאי-אפשר לדון בעבירה מסוג זה כבעבירה משמעתית קלה. בליבו קינן החשש כי אלקבץ נהנה מיהס מיוחד, שכן הוא ידוע בעיירה שדרות כאחד מעסקני המערך, ניצב ברשימת המערך בבחירות המקומיות במקום השני, מיד אחרי ראשי המועצה לשעבר, יהונתן יפרח. האב פנה לנציב קבילות החיילים חיים לסקוב, התלונן בפניו על עיוות הדין ש' נעשה, לדעתו, בטיפול בתלונתה של בתו. על פי הוראות נציב קבילות החיילים,

נאשם אלקבץ

יחס מיוחד?

הועבר העניין לטיפולו של הפרקליט הר צבאי הראשי, אלוף-מישנה צבי ענבר. זה בדק את התק, הגיע למסקנה כי יש ראיות לכאורה להעמיד את אלקבץ בפני בית-דין צבאי באשמה של ביצוע מעשה מגונה בכוח לפי החוק הפלילי.

רחץ לבריטני התלונה. בינתיים נערי כו הבחירות. המערך איבד את השלטון במעשה המקומית בשדרות. אבל אלקבץ נבחר כמוכרז מועצת-הפעלים המקומית. אם יורשע בדין בבית-הדין הצבאי, כנראה שיצטרך לוותר על תפקיד זה, שכן העבירה היא מסוג העבירות שיש בהן קלון.

עתה מנסים אנשי המערך בשדרות ל' השפיע על אביה של המתלוננת לבטל את התלונה שהביאה להעמדתו של אלקבץ לדין. השבוע טען אלקבץ כי כל הפרשה מקורה בתככים מסוגניים מקומיים בי שדרות. אבל אם לא היה זה כך עד עכ' שיו, נראה כי עתה היא אומנם תהפוך לכזאת. המעשה המגונה שבוצע או לא בוצע בגופה של הקטינה, יכריע את ה' קאריירה הפוליטית של העסקן אלקבץ.

האציל!!

בגן החיות בתל-אביב כלוא זה למע' לה משנה כלב-צייד מגזע פוינטר. מזור' נ' מוגש לו בשעה קבועה, אך אפילו ל' טיול של צהריים, המוענק לכל אסיר-עור' לם רגיל, אין הוא זוכה.

פישעו היחיד של הפוינטר הוא בכך שמוצאם של הכלבים מן הזאבים.

מבקרי גן-החיות, הורים עם ילדיהם ב' טיול של שבת, או בני-נוער חובבי חי, המטיילים לתומם בשבילי הגן, ומגיעים לקירבת סוגרה של הזאבה המנומרת, יידהמו לפתע למישמע יללה מקפאת-דם, ולאחריה טפחת חבטות רמות.

מבט מקרוב, אל תוך הסוגר, יגלה ל' עיניהם מחזה שאינו מקובל אפילו בגן-חיות. במחיצת הזאבה המנומרת, הרובצת בתא, שוכן כלב פוינטר גדול, שחור-לבן. הכלב, משחש בהתקרבותם של בני-אדם אל הכלוב, נתקף טירוף. הוא נוהם, מיילל, מונק על הסורגים ונחבט בהם, משתולל שעה ארוכה עד שאוחז בו ה' ייאוש. ואז הוא מצטנף בפניו וטומן רא'

בגן החיות בת"א

גר זאב עם כלב -

מאונס!

שו בין כפותיו, המכס העצוב, מבט ההש' למה עם הגורל - "מבט של כלב", כפי שמכנים אותו בני-האדם, אינו מש מעל פניו אף לרגע.

כל מי שגורלו המזור של הכלב נוגע לליבו, הגם שאינו מבין את המתרחש, אינו יכול לעצור בעצמו, עובר בדילוג מעל גדר-הביטחון המפרידה בין השביל לבין הכלוב, למרות האיסור המפורש, קורא לכלב ומנסה להרגיעו בליטוף, או במילה טובה. הכלב מפגין מיידי שימחה גלויה, מכשכש בזנבו בעליצות ומלקק את ידו של האיש.

* * *

זאבה רובצת כל העת בפניה, עור' קבת בעירנות אחר המתרחש. הש' תוללותו של הכלב, המסתער על הגדר ונופל, וגופו נחבט בריצפה הקשה, אינה מזוהה אותה ממקומה, אך כאשר ניגש מבקר כלשהו ללטף את הכלב, מיידי היא מתנערת מריבצה, מונקת על הכלב ומנ' סה להפנות את שימת-ליבו אליה. ממש, אהבה ניקזבת נוסח זאבים.

סאשר פונה המבקר המשתומם ללכת מן התא, ניתקף הפוינטר השתוללות מהר' דשת, מסתער על הגדר כאחור-אמוק, מז' דקף על רגליו האחוריות ומיילל כמטר' רף, אינך צריך להיות מומחה לבעלי-חיים

הזאבה והכלב בכיכוב

אהבה יניכזבת

"הכלב נמצא כאן כבר למעלה משנה. מנסים לזווג ביניהם, בכוח. לא יוציאו אותו מהכלוב עד שהוא יודווג איתה. אבל מאז שהוא שם, הזאבה עברה כבר כמה עונות-ייחום, ועוד לא קרה שום דבר. ה' כלב בורח ממנה. לפעמים הוא אפילו ישן מחוץ למלונה, רק כדי לא להיות קרוב אליה.

"הוא סובל גורא. אם יוציאו אותו מה' תא, הוא כבר לא ייגע בה לעולם. לכן החליטו לכלוא אותו שם, עד שהניסיון יצליח, אפילו אם זה ייקח הרבה זמן. ב' סוף לא תהיה לו ברירה. כשהם יצליחו, נראה מה יהיו התוצאות."

בינתיים, הכלב מתענה. הוא אינו יכול לדעת שגן-החיות התל-אביבי מבקש ל' התברך, באמצעותו, ביצור-כלאיים מון חדש.

"לא היו דברים מעולם", טוען מנהל גן-החיות, הד"ר משה אברם, "לא מת' ואכזרים לכלב, ולא נעשה כאן שום דבר 'יוצא-דופן'. הכלב הזה אוהב חברת זאבים. 'מדוע הוא מונק על הגדר בטירוף? פשוט מאוד, הוא אוהב גם חברת בני-אדם. בכלל, יש ביניהם יחסים ידידותיים מאוד. אין מקום לדאגה ביחס למצבו ה' נפשי של הכלב."

גם הרופא הווטרינרי של אגודת צער' בעלי-חיים הודה, כי ידוע לו על ניסיון הכלאה בין הפוינטר לזאבה, הנערך בגן-החיות, "אבל כדי להרשיע את האשם ב' אכזריות, צריך להוכיח זאת". אמר. כל מבקר בגן יכול לספק לו הוכחה זו.

במדינה

תאונות

האב חזה תאונה לבנו

רונן חזר הביתה מהגן —
אך בדרך מצא את מותו

הריקת-בלמים נוראה התרידה את חלל האויר. הפועלים והעובדים בבתי-המלאכה שלאורך רחוב הרצל בראשון-לציון מיהרו אל הכביש. לעיניהם ניגלה מחזה מחריד. גם אסתר מיילי שמעה את הצווחה. תחור ש-אסון עמומה מילאה לפתע את ליבה.

קורבן רונן מיילי
המות — בדרך הביתה

סנדרר מיילי
להקריב עוד ילד?

היא נטשה בבהלה את עיסוקיה ורצה תחור צה. כאשר הבחינה בהתקהלות הקטנה בי מרכו הכביש החלו רגליה נושאות אותה לעברה במרוצה מטורפת. כשקרבה למקום, פינו לה האנשים דרך, בדממה. בהגיעה למרכז ההתקהלות הרכינה אסתר ראשה, ובעיניהם לא-אמינות הביטה בגופה קטנה ששכבה מצונפת על הכביש.

היתה זו גופתו של בנה בן הארבע, רונן. בית עד הכביש. ממש על שפתו של הכביש הסואן המוביל מתל-אביב לראשון-לציון ניצב ביתם של אסתר ואליהו מיילי, וארבעת ילדיהם, כיום שלושה בלבד. ה' מישפחה היחידה המתגוררת במקום. אליהו מיילי מתגורר עם מישפחתו בבית תירנה, הבית היחיד ברחוב זה. ברור שבמקום בו מצוי בית מגורים אחד בלבד, לא יסומנו מעבר-יחציה. לעומת זאת, ניבנתה גדר-ביטחון כאמצע הכביש. התוצאה: מי שרוצה להגיע, אם בכלל, לבית, חייב לדלג מעל לגדר-הביטחון. תוצאה נוספת: בני המישפחה נאלצים לחצות את הכביש הסואן פעמים אחדות

קריזן

התשובה "הטוטאלית"

לקשקשים

"קריזן" השמפו החדש של "וולה" נגד קשקשים

"וולה" - מוניטין בינלאומי לקוסמטיקת השיער

חיי אישות חפשיים ללא דאגה!

עם ההמצאה
השוויצרית
המשוכללת

בקשי עלון הסברה חינו
אודות שיטת C.D. אינדיקטור
הבדוקה והמקובלת כיום
בעולם כולו

C.D. אינדיקטור (ישראל) בע"מ
ת.ד. 26300 ת"א

שם:

כתובת:

הקץ לקשקשים!

- מונע נשירת שער
- מחזק את השורשים
- ממריץ גידול השער

נוסחה מדעית
חדשה

BIO

תאליזין tayalysin

Taya

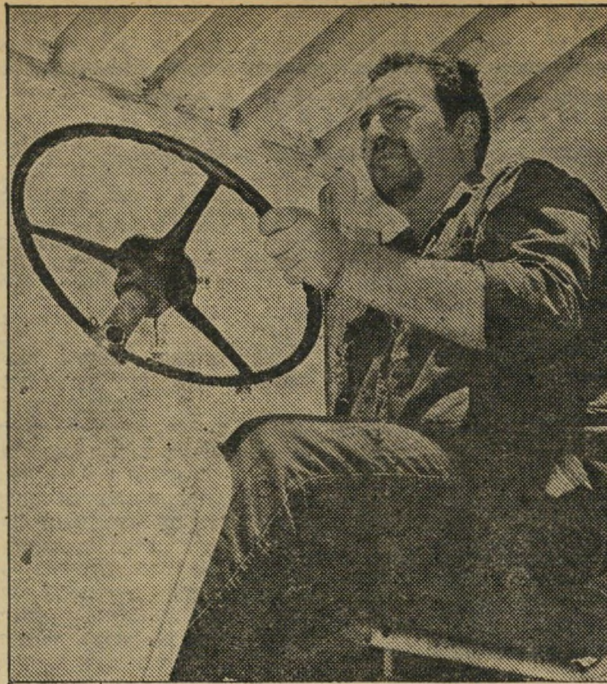
עוד מוצר יוקרה של

כרסום תנא

כשתבוא לעבוד בנמל אילת...

לנמל אילת דרושים עובדים עד גיל 32
אחרי שירות צבאי ובעלי כושר גופני
מעולה למקצוע הסוואות.
נמל אילת מציע לך: א. עבודה קבועה
ומסודרת במפעל דינמי עם סיכויי קידום
בעתיד א. בתקופת הנסיון מגורים בבית
נמל (מלון) עם ארוחות, תמורת תשלום
מינימלי א. בשנה הראשונה זכות של 8
טיסות לתל-אביב וחזרה, על חשבון הנמל
א. עזרה כספית ברכישת דירה בתוספת
הלוואה ל-10 שנים א. (יש צורך להמתין
בתור לקבלת דירה באמצעות חברת עמידר
באילת). הנחה במס הכנסה ומס אחיד.
למחוסרי נסיון בעבודות נמלים, תינתן
הכשרה מתאימה והדרכה בנמל אילת.
המעוניינים לעבוד בנמל אילת ולהשתקע בעיר,
ימנו למשרד הראשי: רשות הנמלים, בית מעיני
דרך פתח תקוה 74, תל-אביב, קומה 11, חדר 1121
בכל יום שישי בין השעות 9.00-12.00 ובימי
עמס תעודות זהות ופנקס מלוואים ניתן גם
לפנות בכתב למדור כח אדם. נמל אילת, ת.ד. 37,
אילת.

אילת הקסומה קוראת לך!

ביום, ללא הגנה מינימלית, ולצעוד מרחק
של כשני קילומטרים עד למכולת או לכל
מרכז שירותים אחר.
השר אשם כמיות. "שרהשיכון אשם
במותו של בני!"
האשמה כבדה זו הטח השבוע האב
השכול, אליהו מיילי.
מיילי, סנדלר במיקצועו, שעלה לארץ
ממצרים בשנת 1950, הוא נכה מלידה ב-
שתי רגליו, ונקבעה לו נכות בשיעור של
80 אחוזים. דווקא נכותו, היא שגרמה לו
לנטוש את מיקצועו המקורי, לעבור ל-
תחום בו יוכל לסייע בשיקומם של אחרים.
הוא עבר קורס מדריכי-נגרות, ומאז הוא
משמש כמדריך במוסדות לעבריינים צע-
רים של משרד-הסעד.
לפני 12 שנה נשא מיילי את אשתו,
שילדה לו ארבעה ילדים — הגדול כיום בן
10, והצעיר בן שנתיים וחצי.
אחרי שהתחתן, והוא אז מחוסר-אמצעים
לחלוטין, בדיוק כמו היום, נודע למיילי כי
לא הרחק מראשון-לציון יש דירה בשביל.
באותה עת היה זה איזור נחמד, ואפילו
ציורי. הבית היה מרוחק מהכביש, ולידו
עבר שביל להולכי-רגל ולאופניים. הוא רכש
את הבית, באמצעים הדלים שעמדו לרשותו.
אולם, אט-אט הלכה הסביבה והתפתחה,
לשימחתם של פרנסי העיר ראשון-לציון.
סביב ניבנו מפעלים שונים, שצחנתם ו-
שאוכם ממלאים את חלל האוויר 24 שעות
ביממה, והמישפחות האחרות שהתגוררו בר-
סביבה, נטשו אותה.
גם הכביש המוביל לתל-אביב לא הספיק
עוד לצרכיה של התנועה הגוברת. מע"צ
סללה במקומו כביש חדש, מודרני.
"**חיי ילדי בסכנה**", בדאגה גוברת
והולכת עקב מיילי אחר התפתחות האיר-
זור בו התגורר. בדרכו החל מנהל חלי-
פת מיכתבים עם משרד-הממשלה שונים.
את הפנייה הראשונה שלח בשנת 1971,
לשרהשיכון זאב שרף. במכתבו ביקש
מהשר לאפשר לו לרכוש דירה במקום
אחר, לא מבודד, גם לא מסוכן כל-כך.
בין השאר, כתב: "הבית נמצא בשולי
הכביש הבינעירוני תל-אביב ראשון-לציון,
ותנועת המכוניות מסכנת את חיי ילדי".
חלפו שלושה חודשים, ושרהשיכון לא
השיב על המכתב. איש ממשרדו אף לא
טרח לאשר אם אכן המכתב נתקבל. אז
שלח מיילי מכתב נוסף. בתשובה, נענה
כי משרד-השיכון מוכן להעניק לו חל-
וואה בסך של 20 אלף לירות, לצורך רכי-
שת דירה באופן פרטי.
מיילי שב וחריץ מכתב למשרד-השי-
כון, והסביר בו כי 20 אלף לירות אינן
מספיקות לרכישת שום דירה שהיא. וחר-
זר על טענתו שצורת-המגורים מעמידה את
חיי ילדיו הקטנים בסכנה.
תחינתו נתקלה בקיר אטום. בצר לו,
סנה גם אל שרה-אוצר פינחס ספיר. זה
העביר את הפנייה אל יוסף שרון, מנכ"ל
משרד-השיכון. לא היתה כל תגובה. הוא
הריץ מיכתבים גם אל שרה-הסעד, מיכאל
חוני, אך חשר אפילו לא טרח להשיב,
למרות שמיילי ציין כי הוא עצמו עובד
משרד-הסעד.

קורבן-שווא. התכתבות-הסרק נמשכה
שלוש שנים. יום אחד, לפני כשלושה חר-
דשים, חזר רונן בן הארבע מהגן. כאשר
החל הפעוט חוצה את הכביש הסואן, לי-
עבר ביתו, הגיחה לפתע מכונית ופגעה
בו. מעוצמת ההבטה נהרג במקום.
במישפט שהוגש, נמצא נהג המכונית
הדורסנית זכאי.
בתום ימי האבל שלח מיילי, באמצעות
עורך-דין אלכסנדר דינן, מכתב נוסף
לשרהשיכון, לשרה-אוצר ולשרה-הסעד.
שלושה חודשים חלפו מאז, ואיש מן הר-
שרים לא חטרה עצמו להשיב על פנייתו
של האב השכול.
"אם היחס של שרהשיכון לבעיות שלי
היה אחר", מקונן אליהו מיילי, "בני היה
עכשיו שלם ובריא, וחי."
"מה צריך לקרות כדי שהם יענו לי?"
הוא שואל בכאב, "שעוד ילד אחד שלי
ייהרג?"

אישים

תוחזיו של הרופא מגדרה

איזו נתקבלה תוכניתו

היתה קמה מדינתי-ישראל

5 שנים יותר מוקדם —

עדידי הפיכה צבאית

התוכנית היתה נועזת בפשטותה.
באותם הימים — בראשית 1943 — היו
(המשך בעמוד 30)

ב-11.3.74 מתחיל
באולפן גרג (בריקמא)
קורס בוקר וקורס ערב
של שבועיים בלבד ל-

קצרנות

עברית ו/או אנגלית.
הצלחה מובטחת! חרשמה:
ת"א: גורדון 5, טל. 224532

בעיות ולבטים בחיי המין

מ א ת

הד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

להשיג בחנויות הספרים הגדולות

מוכרי העיתונים בארץ החלו למכור כתבי־עת מכובדים -

כשהם מצונזרים ועמודיהם גזורים באופן שרירותי

מכר באופן אישי ספרים לגדולי המדינה מדוד בן־גוריון ויצחק בן־צבי ועד ה־פרופסור אפרים קציר - שבתקופת היותו סטודנט נאלץ לקנות אצלו ספרים בהקפה - מייבא כיום כ־90% מיבוא הספרים והעיתונים לישראל מארה"ב ובריטניה. האיש, שהקים את האקמפריה הכלכלית שלו במו ידיו, והחי עד היום בצניעות תוך עבודה מאומצת והתמסרות למפעלו, הוא סיפור בזכות עצמו. היו ימים בהם היה יחזקאל סטימצקי מלך מוכרי העיתון נים והספרים במזרח־התיכון, כשרשת חנויות הספרים שלו השתרעה מבגדד ועד קתיר. חנות הספרים סטימצקי ברחוב

בשנה הבאה את יובל החמישים להקמת בית־מימכר־הספרים הראשון שלו בארץ. סטימצקי, בנו של סוחר־יערות רוסי, בוגר אוניברסיטאות מוסקבה וברלין, הכיר שיר את עצמו להיות עורך־דין. אולם בתי קופת לימודיו בברלין עבד בהוצאת הספרים הגדולה אולשטיין כדי להרוויח את לחמו. כשעלה לארץ ב־1925 הקים חנות ספרים ברחוב יפו בירושלים, ליד כיכר ציון, הקיימת שם עד עצם היום הזה. מאז נשאר בענף הספרים, המו"לות ויבוא העיתונים הזרים. רשת חנויות סטימצקי מקיפה כיום 30 חנויות וכ־250 עובדים, כשלעתיד הקרוב

לידה, עלעל האיש בעמודי המאגאזין המ־צויר שקנה, הבחין כי כמה מעמודי התימונות שבו גזורים. "העיתון הזה חתוך", פנה בתלונה למוכר, "תן לי עיתון אחר!" "מצטער אדוני, השיב המוכר, "כולם חתוכים." "מה זאת אומרת?" התמרמר הקונה, "אני משלם בשביל עיתון שלם ואני רוצה שיתנו לי עיתון שלם!" המוכר לא התרגש: "יש לך ברירה, לא לקנות. ככה מוכרים את זה היום - חתוך! אתה לא מוכרח לקנותו!" מזה כמה שבועות שמחזות מעין זה מתרחשים כמעט מדי יום ברוב דוכני מימכר העיתונים בארץ. קונים נזעמים מגלים כי כתבי־העת המיובאים שקנו ב־כסף טוב, הם גזורים וחתוכים וחסרים בהם עמודים. כך הצטרפה ישראל אל שורת המדינות שאורחיהם אינם יכולים לקנות באופן חופשי כתבי־עת זרים מיובאים שלמים.

יחזקאל סטימצקי

האיש שקנה בקיוסק־העיתונים את כתבי־העת הלועזי המצוייר, לא האמין למראה עיניו. בעודו ממתיך שמוכר־העיתונים ימסור לו עודף מהשטר ששילשל

צנזורה ביוזמה פרטית

מצריים השכנה היא אחת הבולטות ב־מדינות אלה. אזרחי מצריים התרגלו מזה שנים לכך ששבועונים וירחונים זרים הימיובאים לארצם חתוכים וכי חסרים בהם עמודים ומאמרים. אלא שבמצריים נעשה הדבר על־ידי הצנזורה הפוליטית הרשמית של המדינה, הגוזרת כל ידיעה או מאמר הנראים לה כעלולים להזיק מבחינה פוליטית.

בישראל אין מדובר בצנזורה פוליטית. כתבי־העת החתוכים הנמכרים בקיוסקים הם כולם ירחוני־יוקרה יקרים כמו הפנט האור, הווה והפלייגירל, כתבי־עת בדוגמת הפלייבוי. אלה הם עיתונים שמחירם נע בין חמש לשבע לירות הגיליון ולמרות המונות העירום הנוצות המתפרסמות בהם, הם נחשבים בכל רחבי העולם המערבי לכתבי־עת מכובדים, שגדולי הסופרים והעיתונאים מתגאים לפרסם בהם. והנה, מסתבר כי מזה כמה חודשים, נמכרים כתבי־עת אלה לציבור הישראלי רק אחרי שעברו צנזורה מוסרית ואחרי שתמונות הנראות בעיני המצנזרים כי נועזות מדי, נחתכות מהם. מסתבר גם כי הצנזורה החדשה אינה מעשה ידי להתפאר של הצנזור הישראלי הממונה על ביקורת הסרטים והמחזות ב־ארץ. היא פרי יוזמה פרטית של יבואן העיתונים תאלה ומפיצם בארץ, יחזקאל סטימצקי.

מלך העיתונים במזרח התיכון

השם סטימצקי הוא אחד השמות המפורסמים בארץ. הוא מוזה עם רשת חנויות הספרים והעיתונים הפזורה על פני כל הארץ. רק מעטים מכירים את האיש העומד מאחורי השם ובראש אימ־פרית כלכלית המנהלת כעס משפחתי, שאי אחד העסקים המשגשגים בארץ. והו יחזקאל סטימצקי, 75, העומד לחגוג

החלום

הבלתי אפשרי - תמונה זו, שפורסמה בגיליון האחרון של הירחון פנטהאון שהופץ ב־ארץ, מכוננת אולי לשאיפתם כחמוטה של הצנזורים בארץ - עירוס ללא עירוס.

זה אסור

מה חותכים? שתי תמונות מתוך שני כתבי־עת שהופצו בישראל על־ידי סוכנות סטימצקי. התמונה למעלה לקוחה מתוך פנט־האור והושארה בחוברת כיוון שהגבר לובש תחתונים ואין מגע בינו לבין האשה. התמונה העליונה משמאל מתוך הירחון לנשים ויחה, המוצא אף הוא לאור על־ידי בעלי פנטהאון, כיוון שהיא "יוצרת אסוציאציה של מגע מיני ועלולה להרגיז את הצנזור."

הראשי של ביירות, התחסלה רק בשנת 1956. עד אותה שנה ניהל את החנות עבור סטימצקי פקיד לבנוני שעבד עבורו עוד לפני מלחמת העצמאות. אחת לשנה היו השניים נפגשים בקפריסין, כשהפקיד מוסר לסטימצקי דו"ח על העסקים וההכנסות. הוא יכול היה להחזיק ולנהל את החנות בביירות עד היום, לוליא הוגשה נגדו תביעה לפינוי החנות. סטימצקי נאלץ אז למכור את החנות, דרך חברה אמריקאית, לפקיד הלבנוני שניהל אותה מאז הקמתה. "הוא שילם לי מהכספים שהיה גובש ממני כל השנים", נזכר סטימצקי בצער.

היא מתוכננת להתרחב בעוד תריסר חנויות לערך, בבת־יהמלון החדשים ובתחנות המרכזיות הנבנות בחיפה ובתל־אביב. לפי גי שבעות מספר התפרסמה באחד העתון גים ידיעה כי חברת "משקיע־חוק" עומדת לרכוש את חברת סטימצקי. לידיעה לא היה כל יסוד, שכן לא התנהל כל משא ומתן בין החברה לסטימצקי. אולם כאותה ידיעה היתה כלולה גם הערכת שווי עסקיו ורשת חנויותיו של סטימצקי, שנאמדו בשווי של 22 מיליון ל"י, וזה לא היה רחוק מהמציאות. כי סטימצקי, מי שהיה בשעתו במשך שנת מזכירו של זאב זיבוטנסקי, ואי ש־

תמרורים

מצפים לתינוק . הזמרת-שחקנית אתי גרוסמן, ובעלה שהוא בעל סוכנות-אמנים דן שמר. לזוג תינוק בן שנה.

נולד . בנצח

החולים לילדות ב-כפרסבא, בניחוח קיסרי, לאתלטיה הישראלית היחידה שהגיעה לשלם חצייהגמר האולימפי פי (ב-1972) במינ (כן) **אסתר שח** מורכב-רומ, ול-בעלה **פטר רומ**, בן בכור: ירון, ש-שקל בשעת הלידה 3.800 ק"ג.

שהמורוב

נולדה . ל-

אבי אברמוביץ, רב-דיילים באר"ע, מיסעדי, שותפו של רפי שאולי בפיאנו-בר ובראגסטור, ולאשתו **מלכה**, בת שנייה: רינה.

נישאו . בחצר האדמו"ר מוויז'ניץ, הרב אליעזר הגר, בחיפה, בנוכחות אלפי מוזמנים, בתו הבכורה של האדמו"ר רחל הגר (19), ונכדו של האדמו"ר מגיקוב **ראובן נפתלי קורנייך** (20) שהוא בנו של סוחר מארצות-הברית.

נישאו . בגרמניה, הזמרת הישראלית **ניצה טובי**, אחותה של הזמרת אסתר טובי, ומעצבת-האופנה הצ'כית **רלף ריינר**

ניצה טובי ורלף שטגמן יחד-דבש בישראל

שטגמן (30). ניצה, שיצאה לפני שלוש שנים לסידרת הופעות בעולם, הכירה את רלף במעדון שלום במינכן. השניים החליטו לחגוג את ירח-הדבש בישראל.

מלכה . לנשיא-כבוד של אוניברסיטת בריגורין בנגב, פרופסור **ארנסט רייך ברגמן**, שהוא חתן פרס ישראל במדעי הטבע, יו"ר הוועדה לאנרגיה אטומית ומימסדי קרית המחקר הגרעיני בנחל-שורק ובדימונה.

מלכה . לתפקיד מנכ"ל חברת קו צי-נוריהנפט אילת-אשקלון, במקומו של יו"ר רון שיף שניפטר לפני מספר שבועות, אלון (מיל) **אברהם בוצר** שהיה בזמנו מפקד חיל-הים.

התאבד . במעונו הקייצי שעל גדת נהר בצפון קליפורניה, מי שליווה במשך 13 שנים כמנהיג הרוב והמינוע הרפובליקאי בסניט האמריקאי, **ויליאם וולנד**, שהיה גם המו"ל של העיתון אוקלנד טריביון.

נפטר . בתל-אביב, בגיל 64, פרופסור **פריץ דרייפוס**, שהיה מנהל הי מחלקה הפנימית בבית-החולים איכילוב בתל-אביב וראש החוג לרפואה פנימית באוניברסיטת תל-אביב.

נפטר . בגיל 67, מנהל כפר-הנוער הדתי בכפר-חסידיים, **אברהם אונין מייכאליס**, שנוגד בגרמניה, למד באוניברסיטאות היסטוריה, ספרות גרמנית, ערבית ועברית והשתלם בחינוך. עלה לארץ ב-1935, פעל במסגרת עליית-הנוער הדתית, והיה ב-1936 מיוזמי ומימסדי כפר-הנוער הדתי.

ביגלמן הואשם כי תחזיק בחנותו תוצרת ובהם תמונות עם צילומי גברים ונישים עירומים בשלבים שונים של מגע. בית-משפט השלום זיכה אותו מאשמה תוך טענה שהתמונות הוחזקו אמנם בחנות אך לא הוצגו לציבור. פרקליט מחוז תל-אביב הגיש ערעור על פסק-הדין ו-בית-המשפט המחוזי, בהרכב של שלושה שופטים, פסק כי עצם החזקת חוברות שיש בהן תמונות "תועבה" מהווה עבירה. אין צורך שמישהו יראה תמונות פורנוגרפיות לאחרים, קבע בית-המשפט, די שקיימת אפשרות כזאת כדי להרשיעו.

"הבנתי שפה לא מסתכלים על תמונות כאלה טוב", אמר יחזקאל סטימצקי, "וש-תמונות כאלה המתפרסמות בעתונים כמו הפנטהאוז והוויז' יכולים לגרות את כל האנשים השומרים על המוסר בארץ. אנחנו לא רוצים להתקוטט איתם. לא רוצים שיגישו נגדנו משפטים. לכן, במקום שיגרמו לנו נזקים גדולים, נתתי הוראה שיגרמו מהעתונים שאנחנו מוכרים כל תמונה שיש חשש שתרגיז את שומרי-המוסר.

"אם זאת בחורה בעירום — זה בסדר. אם זה בחור בעירום — זה גם כן בסדר. אבל אם זה בחור ובחורה יחד בעירום, אפילו שלא רואים שום דבר, זה לא בסדר ואת זה אנחנו גוזרים. אבל יש הוראות לכל הקיוסקים להודיע לקונים מראש, שי-עמודים מסוימים בעתון גזורים. אם ירצו יקנו — אם לא, שלא יקנו. מי שרוצה יקבל את כספו בחזרה. מותר לי לעשות בעתונים שלי מה שאני רוצה, וזה עולה לי הרבה כסף והרבה כאב-ראש לחתוך את כל התמונות האסורות האלה."

נזירים ואנשי

מאה-שערים

יכר ביחזקאל סטימצקי, כי למי-רות 75 שנותיו הוא מצר על שאחרי 50 שנות עיסוק במקצוע הוא נאלץ למי-כור ללקוחותיו סחורה מצונזרת ופגומה. אמר סטימצקי, בטון דיבורו המאופק והענייני: "אני לא מוכר ספרים רגילים. סיימתי שתי אוניברסיטאות. אני אדם עם השכלה, חזון ומרץ. כל מה שבניתי בי-ארץ הזאת עשיתי בעבודה קשה של ימים ולילות. אז אני לא רוצה שיצא לי שם סאילו אני מרמה את הלקוחות שלי. וכבר חיו מקרים שאנשים באו בטענות על ש-מכרו להם ז'ורנאלים גזורים וחתוכים. אבל מה אני יכול לעשות? אינני רוצה להתנגש לא עם דעת-הקהל ולא עם הי-מישטרה.

"ומעניין", נזכר יחזקאל סטימצקי, "ש-מי שדווקא להוט ביותר אחרי הסחורה הזאת הם דווקא שומרי המוסר, כביכול. לפני המישים שנה הייתי עומד בעצמי מאחורי הדלפק בחנות הספרים שלי בירושלים. אז עוד לא הייתה צנזורה והקונים הכי טובים של העיתונים מסוג זה היו דווקא אנשי מאה-שערים והגזירים מכל המינזורים שבסביבות ירושלים. הם, שומרי המוסר והדת, חיו הקונים הכי טובים של הסחורה הזאת.

"עכשיו אני כבר לא יושב יותר בחנויות שלי ואינני בא במגע ישיר עם הקונים. אבל לא אתפלא אם יספרו לי שה-קונים הכי טובים עדיין נשארו אותם האנשים, והם ודאי הכי מצטערים על זה שאני נאלץ לגזור את התמונות מתוך הז'ורנלים."

מגודות מבטו שלו, אין ספק שהצדק הוא עם יחזקאל סטימצקי. העובדה שמאז המלחמה האחרונה עלתה תפוצת ירחוני-העירום הזרים נוכח הביקוש הקיים להם בין החיילים, (הפלייבוי נפוצ בארץ בכ-4000 עותקים והפנטהאוז בכ-2500 עותקים) והעובדה שלעית הגשית עצמה הציעה כתבי-עת מסוג זה לחיילים, אינה צריכה לעניין אותם.

אבל העובדה שהעדר חוקים ותקנות ברורות בתחום זה במדינת-ישראל, מאלץ אנשים פרטיים להפוך את עצמם בעלי כוחם לצנזורים, היא שעורריה החייבת לקומם את דעת-הקהל.

לא ייתכן שבמדינת-ישראל, בה הפכה אפילו הצנזורה הקולנועית לליברלית ו-מאפשרת הקרנת סצנות מיסגל בסרטים, יאלצו אזרחים לקנות עתונים מצונזרים וגזורים. היום מדובר אמנם רק בגזירת תמונות אירוטיות, אך מחר יכול יבואו עתונים, לפי אותן היגיון לגזור גם מאמר רים פוליטיים או ידיעות, שיש בהן לדעתי להרגיז את השלטונות ולקומם אותם נגדו.

THE MAGAZINE FOR WOMEN
with love from the editors of Penthouse
ON SALE EVERYWHERE

WVA

זה מותר

מהן, אלא שאני קצת זקן בשביל זה ואין לי גם הזמן הדרוש לכך. אני לא חושב שהתמונות האלה שאני נותן הוראה לגזור אותן — תמונות של בחורים ובחורות בעירום ביחד — פוגעות במוסר, אבל גם אם היתה בהן פגיעה במוסר, אני לא רואה את עצמי כמופקד על שמירת המוסר של אחרים. אני עושה את זה בית ברירה, מפני שאני רוצה לשמור על עצמי ועל הפרימה שלי."

יחזקאל סטימצקי לא קיבל הוראה משום אדם ומשום מוסד לתלוש מהעתונים שהוא מפיק תמונות שהן בבחינת "תמונות תור-עבה". אם החליט לעשות זאת על דעת עצמו, הרי זה רק מפני "שבארץ אין הגדרה ברורה של תמונות פורנוגרפיות וכל שופט יכול להחליט על דעת עצמו מה זה דבר תועבה ומה אינו דבר תועבה."

לפני כשנה שיגר סטימצקי מכתב ל-משרד-המשפטים, בו ביקש הנחיה ברורה מה מותר לו להפיק ומה אסור. המדובר אינו בחברות פורנוגרפיות זולות, אלא בכתבי-עת מכובדים הנפוצים במיליוני עותקים בכל רחבי העולם, כדוגמת הפלייבוי והפנטהאוז, שבשנה האחרונה החלו לפרסם תמונות נועזות יותר מאשר בעבר ושי-חלקו הוא על גבול הפורנוגרפיה.

עד היום לא קיבל סטימצקי תשובה. בהעדר הנחיה החליט ללכת בעקבות פסק-הדין האחרון שפסק בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, במשפטו של יאיר ביגלמן, בעל בוסטיק-המין ארוס.

את אשתו הכיר סטימצקי בשעה שבאה לקנות ספרים בחנותו הירושלמית, וגם שתיים משלוש בנותיו, שעבדו כמוכרות ספרים בחנויות הספרים שלו. הכירו את בעליהן בעת שהציגו בפניהם ספרים. שלא לחבר כבר על עשרות מעובדות רשת חנויות סטימצקי, שמצאו אף הם בעלים מבין הקונים. "זה עסק שמביא מזל" נר הג סטימצקי לומר. עתה הוא מעביר את ניהול האימפריה הספרותית שלו, לידי בנו יחידו, ערי סטימצקי, קצין מילואים ב-צה"ל הממשיך בדרכי אביו ופועל להרחבת הרשת.

לסטימצקי — שמלבד היותו יבואן ומפיץ ספרים ועתונים לועזיים הוא גם מו"ל בזכות עצמו — לא היו מעולם יומרות להיות צנזור או אחראי לשמירת המוסר בין קוראי העתונים בארץ, אם הפך לי צנזור ובפקודתו עוברים פקידיו על כל כתבי-העת שהם מייבא, תולשים מהם את תמונות ה"תועבה", גוזרים אותן ומעלים אותן באש, נעשה חדר בעל-כורחו וכמעט בניגוד לרצונו.

לא להרגיז את שומרי המוסר!

ין לי שום אמיציות להיות צנזור, אמר סטימצקי השבע. "אני בעצמי מסתכל בתמונות האלה שהפקידים שלי גוזרים מהעתונים. הייתי יכול להיות

במדינה

לואב ז'בוטינסקי לקנות את הנשק והציוד של אוגדה אוסטרית מתפרקת, כדי לצייד בהם את הלגיון היהודי ש'זבוטינסקי חלם עליו אז. בצורה זו התקשר פוןריוול, ש'אביו היה ידו של הרצל, עם ז'בוטינסקי. מכיוון ש'זבוטינסקי האפיל עליו בכל התחומים, לא ניתן מעולם ביטוי מלא ל'כישרונותיו של פוןריוול. הוא העריך את ז'בוטינסקי, נשאר נאמן לו למרות חיכוכים מפעם לפעם, כאשר ז'בוטינסקי הפגין זיל-זול מסויים באינטלקטואל הייקי שופע-הרעיונות.

התנקשות בחייו. במלחמת-העולם הראשונה היה פוןריוול תותחן בצבא ה'אוסטרי. נסיון זה עמד לו במלחמת-העולם השני. הוא התגייס לצה"ל כאחד הקצינים הקשישים ביותר, פיקד על סוללת, נפגז ליוצאי-קיס"ב בקרב על גבעה, להתפעלותם הרבה של חיילי גבעתי שיצאו מן הפרדסים

וולפגאנג פוןריוול
בשם המלך, נגד המלך

השכנים כדי לראות את הפלא הכפול של תוחמים מימי מתושלה וקצין קשיש, המ' פקד עליהם במינסטא ייקי ממצלל. את שמו רכש לעצמו לראשונה כסופר הוצאת אושטיין הגדולה, האימפריה העי' תונאית היהודית בגרמניה, ששלחה אותו לארץ ב-1922. יחד עם סופר אחר כתב ספר פופולרי רבי-מכר על העולם הערבי, אללא אכאבר. כאשר נפצע בהתנקשות מידי ערבי צעיר, מצא פוןריוול מעפיל צעיר מהוגרי גריה, שהתנדב למלא זמנית את מקומו כשליח עיתוני גרמניה. כך הוזלה קאריירה של סופר, שהתפרסם ברבות הימים הרבה יותר מרבו: ארתור קסטלר.

שביתת הרעב. דבר אחד לא רצה פוןריוול להיות לעולם: עסקן מילגתי. לכן סירב להיות איש-מגנון, גם כאשר נתמנה לזמן-מה כיו"ר ההסתדרות הציוני' נית החדשה (הרביזיוניסטית) בארץ. פעם עורר התפעלות כללית בארץ. הוא נאסר עם מנהיגי היישוב ונכלא בלטרון. שם הכריז על שביתת-רעב 28 יום. ביום ה-19 שחררו אותו הבריטים. אולם פוןריוול לא נכנע, המשיך בשביתת-הרעב שלו בחוץ. עד לתום היום הרבות. את פרנסתו מצא בבית-הבראה שהקים בגדרה, ובפרקטיקה פרטית בתל-אביב. אל הרצאותיו היה בא כשידיי תיקי-הרופאים השחור הגדול, ואת בניישיו הפוליטיים הומוי, לא פעם. אל מירפאתו, שם חיכו בין החולים.

כאשר הלך לעולמו, לפני שבוע, בגיל 77, כימטש ונשכה. הוא היה שייך לתקופה אחרת, לא רק בגלל גילו, אלא גם בגלל אופיו. הוא לא מצא את מקומו בתנועת-החרות, שהוקמה עליידי מנחם בגין אחרי קום המדינה, או בגילגולים השונים של גח"ל והליכוד. הלאומנות הוולגארית של היורשים לא מצאה חן בעיני האריסטוקרט האוסטרי-היהודי, שהיה עמיתו של ז'ובר טינסקי, ושתיאדור הרצל היה אורח בבית

(המשך מעמוד 27)
אלפי צעירים עבריים מארץ-ישראל מגור יימים בשורות בצבא הבריטי, וחזו ברחבי המיזרח התיכון. מאות אחרים היו מגויי-סים בפלמ"ח וביחידות אחרות של ההגנה. גרעיני אצ"ל ולח"י היו מדולדלים אחרי הפילוגים ונפילת מנהיגיהם, אך היו עדיין קיימים.

התוכנית היתה זו:
● תקום ממשלה עברית זמנית.
● הממשלה תכריז מייד על הקמת שילטון עברי בארץ, תוך הגדרת המדינה החדשה כדומיניון בריטי, וקבלת המלך הבריטי כריבון.

● הממשלה תקרא לכל היחידות חיתור דיות בצבא הבריטי להצטייד במירב ה'נשק ולחזור לארץ, להתאחד עם יחידות המתחרות שיתקיימו, ולהשתלט על הארץ כולה.

החשבון: בריטניה החלושה, שעמדה ב'מאבק לחיים ולמוות עם הגרמנים בצפון אפריקה, לא תתנגד להפיכה, אם יניפו מחולליה את הדגל הבריטי ואת תמונת המלך ג'ורג' השישי.
כך תקום המדינה היהודית מייד, במיט' הדומיניון ה'שביעי'. האיש שהגה רעיון זה היה רופא ממושקף מגדרה, מ' מנהיגי התנועה הרביזיוניסטית. הוא נשא שם מוזר, שהתאים יותר לאציל גרמני: ד"ר וולפגאנג פוןריוול.

בראשית 1943 עבר בין חוגים מצומצמים, השמיע בסודי-סודות את תוכניתו, שהיתה בבחינת בגידה. את הדברים רשם במיסמך קצר, שנשא את הכותרת, "מצע האקטיביסטי-טים" ובו נאמר, בין השאר:
"אנחנו מאמינים כי מתקרבת שעת ההגשמה של הציונות — תפיסת השילטון בארץ-ישראל עליידי ממשלה עברית... כלפי אנגליה: התקשרות ברורה ברונח מדיניות הדומיניון ה'שביעי' — ארץ-ישראל נשארת חלק בלתי-נפרד מהאימפריה ה'בריטית, אף נגד רצונה של ממשלת אנג' ליה... כלפי המפלגות: נכונות לשיתוף פעולה לבני עם כל היסודות הפטריוריים ביישוב, מתוך ויתור על הניגודים המיסי-לגתיים".

דגל בריטי. אילו העלה פוןריוול על דעתו שבאותם הימים היתה השמדת מיל' יוני יהודי אירופה בעיצומה, בוודאי היה מציג את תוכניתו כאמצעי להצלתם. אולם פוןריוול לא ידע זאת, כפי שלא ידע זאת איש בארץ. מחשבותיו היו נתונות לחולי שות האימפריה הבריטית, ולדרך הטובה ביותר לניצולה.

השלב הראשון היה, בעיניו, ליצור ברית בין הרביזיוניסטים ובין אנשי מפא"י שי יכלו לתמוך בתוכניתו. וכך התקיימה, ב' אחד מימי אביב 1943. פגישה במשרדו של אליעזר (או ליבנשטיין), ברחוב נחלת-בינימין בתל-אביב, שם שכנה מערכת אשנב. כתביעת שהיה קשור בהגנת ליבנה שמע את דברי פוןריוול, הביע את דעתו שלא ימצא תמיכה במפא"י.
אולם התוכנית מתה לכשנתברר לפוןריוול שחבריו שלו, בתנועה הרביזיוניסטית, לא יסכימו לה. הם התחלחלו כשנודע להם שדגל המדינה המתוכננת יהיה דגל בריטי, ושריבונה יהיה המלך האנגלי.

נשק ז'בוטינסקי. היתה זאת רק אחת התוכניות הרבות, שעלו בדעתו של וולפגאנג פוןריוול לאורך דרכו הארוכה. את שמו האצילי ירש מאביו, שחיה ה' פרקליט הצבאי הראשי של צבא הקיסר המלך האוסטרו-הונגרי. לשונות רעות טע' נו השקיסר לא הספיק לחתום על מיסמך הענקת התואר, שכבר היה מוגח על שול' חנו, כאשר ברח מווינה עם פרוץ המהפכה של 1918. אבל אין זה חשוב. פוןריוול דבק בשמו. מידי פעם השתמש בשם פרטי עברי (בנימין-זואב, ש שמו של הרצל) אך השם וולפגאנג נשאר חביב עליו עד הסוף. בשפתי-איו הגרמנית היה גואם מזוהר. הוא ויתר על כל גינוני הרעיונות והבלתי-הימים של שמועיו בשל רעיונותיו הבלתי-שיגרתיים על כל גיוש שבעולם. השקפתו היתה שמרנית ביותר (במצע אחר שחיבר בראשית שנות ה'40' תבע לחסל את הונות. למנוע הפלות מלאכותיות, לאסור שביתות, וכו'). אך ליישום השקפתו מצא תמיד רעיונות חרוגים. למשל: שלמדינה היהודית שתקום יהיה מושבות מעבר לים, או שהעם היהודי יוכל עליידי גיור המוני. למחרת מלחמת-העולם הראשונה הציע

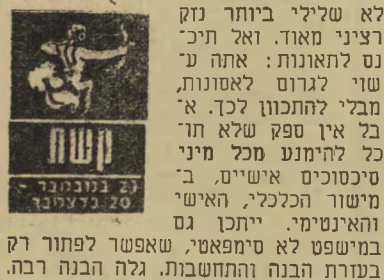
• העותק היחיד של מיסמך זה נמצא בידי אורי אבנרי, אשר בידי הפקיד פוןריוול את העתקי המיסמכים של אותה תוכ' וייזל את העתקי המיסמכים של אותה תוכ'

בת זוג נמצאת במבוכה נוראה, ואולי אפילו במשבר. ממש מוזר שלא הצלחת להבחין בכך עד כה. כדי לנסות לחלצה ממ' צבה הקשה, אותו היא מתאמצת להסתיר ממך. אל תסתער עליה חזי' ויתר, כי אם בחז' באי' גוף ממושקף, תוך ביצוע פעולות הסעיה והס' חז; כך תגיע אל ה' יעד בעזרתה ממך, וי' חד תלבנו את המצב.

אם לא תפעל למען זוגתך, המשבר עלול לפרוץ החוצה כבר השבוע ביום ראשון.

העננה הגדולה שעלתה וחוסרה מעליך, עדיין מאפשרת לך ל' זוז בבלוא החופשיות הרצויה לבני-מל-עק' רב אופייניים. על כן דע לקחת את חבל ב' שקט, בשלווה יחסית, וללא חיפזון. זהו ש' בוע של תיכנון ושל זכרון, שבוע של עזר' דת-בית ולא של ב' צוע חוץ. ידידים יפ' קדו את ביתך. קבלי אותם בסבר פנים.

חודש חזק ומלא התנגשויות המתחיל בש' בוע אלים, ממש. אל תריב, למען השם: אתה יכול לגרום לאדם לא שלייל ביותר נזק רציני מאוד. ואל תיכ' נס לתאונות: אתה ע' שוי לגרום לאסונות, מבלי להתכוון לכך. א' בל אין ספק שלא חז' כל להימנע מכל מיני טיכסוכים אישיים, ב' מישור הכלכלי, האישי והאינטימי. ייתכן גם במישור לא סימפאטי, שאפשר לפתור דק בעזרת הבנה והתחשבות. גלה הבנה רבה.

מה ששנא עליך — אל תעשה לחברך. אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיזכור זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מלי' בד השינון, עליך ליי' שם אמת חיים זו ב' כל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקוות, והמערצץ הערצה-עיוות. מממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות-ידרגה וחדל כבר מעכשיו לחציק.

בכלל לא ייק' לך, אם תתכנן בקפדנות את המשך פועלך ה' עטיק' ותשומר את תוכניתך לעצמך בל' בד. אם אתה זקוק ל' כסף — קרוב מפתח או אפילו אשה מבוגרת עדיפים על ממון מב' חזק. שמוגש לך לכ' אורה תוך כדי הטרדות קוטנות יותר, אם את רוצה באהבתו — מ' טב שתענייני, לכאורה, גם באחרים.

במישור חיי האהבה שלך בת דגים, לא יחולו שינויים מרעי' שים. אל תיחדי בגסות את מחורך הלהבה, למרות שאינך חשה כלמיו כל משיכה. תני לזמו לעשות את שלון או שחרשתך השתנה בכל זאת, או שהוא יתיימש ממך. בן ז' גים, למרות אופיך ה' נוה, אתה נוטה ל' התפרצויות פרועות. קח עצמך בידיים.

נראה שעזרתך תידרש, יתר מאשר ב' עבר, כדי לסייע לאח' רים. כמה דברים, חסי' ריחשיבות, לא יעלו יפה. צפויות דאגות הקשורות במקום הע' בודה. נראה שחשא' לה: "האם אני עו' שה את הדבר הנ' כון?" היא שתטריד אתכם במיוחד. תיאיל צו להיעזר בתכונות ה' אופייניות לבני מזל טלה: סבלנות, יושר.

נא, עוד שבוע מאומץ שכזה. אבל אם את עושה את כל המצווה עלייך עלייך ממוייד או הבוסים שלך — יבוא הפסדך (בזמן) על שכרך (ביוקרה ובהת' קדמות). אל תבדוד! עד לשבוע הבא אתה חייב לקמץ בהוצאות ובהחלטות. לעומת זאת, זוהי תקופה מצויינת להגות תוכניות לחשוב דברים חדשים. לבשי אדום בצאתך לרחוב.

צרתך הגדולה שאתה רוצה המון, מוכן אפילו לסבול לשם כך, אך אינך יודע ללכת עד הסוף, מתי צריך. השבוע תיפול בידך הזדמנות להתגבר על חולשתך זו; אם תח' מיץ אותה הפעם, מי יודע מתי שוב יעלה בידך לעלות על דרך המלך. במישור חיי' האהבה, אתה נכנס החודש לחילוק גבוה. טעם ונגוס ככל שתוכל, חיים רק פעם אחת. גם את, בת תאומים, השבוע יהיה רומנטי עבורך.

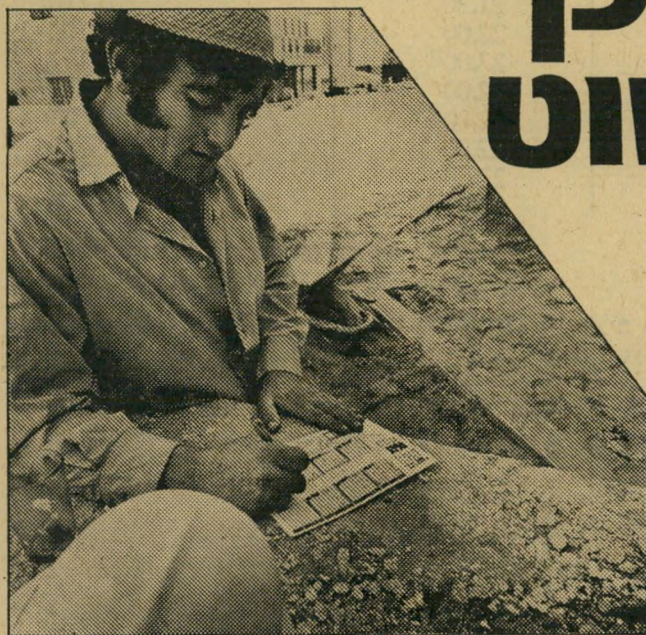
דווקא משום שאת חופשייה בהשקפתך, ובלתי-קשורה במעש' ייך, קל מאוד לתפוס אותך במלכודת או ל' חייב אותך לעשות מה שאינך רוצה. זה מביא, אומנם, לאוזלת-יד ולי' אפס מעשה מצידי' אבל מי רוצה בכל ה' צרות הללו? לכן מוטב שתחשבי יחד איתו מה אתם רוצים באמת, מ' תוך ויתור הדדי או לפחות אי הסכמה הד' דית. דברים ברורים יחסכו לכם צרות.

זכית בהצלחה, ואתה עתיד לזכות בעוד כמה. זכור כי חדימי' יון והמקוריות חייבים לשמש נר לרגליך, הר' בה יותר מן החזירות והתיכונות הקפדני, אם זאת, אל תתעלם מ' דרישות הרגע ודאג לא לריב לחינם עם ידי' דרך ומתחרים. רכישות ציוד, או דברים חדרים שים לעבודתך, כדאיים מאוד, השבוע. לביאה, העדיפי הבהיר על הכחה, לבשי משחו המתאים לאופיך.

משונה מאוד. אתה מגלה הבנה נהדרת לבני אדם השבוע. גם האחת שפגשת שפי' כה את ליבה בפניך מהר מדי בהתייחס ל' זמן הקצר שאתם מכי' רים. ובמקביל אתה מ' גלה חוסר הבנה לנצי' גים הרשמיים של ה' חוק והסדר ומוצא עז' מד מסתבך איתם בדב' רים שהתחילו במה ב' כך. אל תניחי למחצתה הסמויה להפר את מנו' חתך. את מייחסת לה יותר ממה שמגיע לה. עוד תגיע למטקנה שאין מה לדאוג.

זה כל כך פשוט

מה יותר קל מלהשתתף בהגרלת הלוטו.
תמורת לירה אחת תוכל לסמן 6 מספרים בכל אחת
משתי טבלאות שבטופס.
עשה חישוב פשוט, פעולה בת שניות ספורות
מביאה לך סיכויי השתתפות בפרס ראשון,
בסך 150,000 לירות מינימום,
ובאלפי לירות ביתר הפרסים
★ פרס ראשון מצטבר עד חצי מליון לירות

זה כל כך פשוט...

לשכת הפרסום המסעלית

„אי אפשר לשחרר!“

ענתה הוועדה

לשיחרור מילואים

לחייל שהשתחרר

חודש קודם לכן

מאז המלחמה הפך ההגיון שבקריאת אנשי מילואים לשירות-מילואים-פעיל ל- בדיחה מרה. מערכת גיוס המילואים, ש- היתה גאוונה של צה"ל, התגלתה במע- רומיה כמערכת בלתי יעילה, מפלה וסר- געת במשק.

עד כמה יכולה מערכת זו להיות מגו- חתה, זאת גילה לאורח ר.ז. (השם שמור במערכת) כאשר קיבל צו-קריאה לשירות מילואים פעיל ביחידת המילואים שלו.

כיוון שהמפעל בו עובד האיש חשב כי גיוסו עלול לפגוע במפעל, הוגשה בק- שה לוועדה לתיאום שירות מילואים שליד קצין העיר בתל-אביב לשחרר אותו או לדחות את גיוסו.

כעבור שבוע התקבלה תשובה כי את הבקשה יש להפנות לנציבות שירות ה- מדינה לוועדה הענפית לשירותים עס- קיים, הבודקת איזה עובד הוא חיוני ל- משק ואיזה חיוני יותר לצה"ל.

הבקשה נדחתה. האיש היה צריך להתייצב ביחידתו באמצע חודש ינואר. זמן קצר לפני גיוסו הוא שלח לוועדה את מכתב הבקשה, הסביר כי הוא חיוני ל- מיפעל וכי הוא מבקש לדחות את שירות המילואים שלו.

בתחילת חודש פברואר קיבל האיש אישור כי בקשתו התקבלה. באמצע חודש פברואר הוא קיבל הודעה כי בקשתו נ- דונה בוועדה וכי הוחלט לדחות את הב- קשה כי אין לצה"ל כל אפשרות לשחררו.

ההודעה התקבלה כחדש אחרי שהאיש התייצב ביחידתו, שם נמסר לו כי אין צורך בו וכי הוחלט לשחררו.

ועידות

מקום

של כבוד

ועידות בינלאומיות

קרן אור בודדה כאמרת

יחסי-החוק של ישראל

גם תרגומות עיוורת מוצאת לפעמים גר- ביר בשדה, והגרבר של מדינת-ישראל הוא הוועידות הבינלאומיות. במסלות שמוטטה את יחסי-החוק של ישראל, בודדה אותה בעולם, יכולה ישראל להתנחם, בלית משהו אחר להתנחם בו, במקום הכבוד שהיא תופסת בעולם באירגון ועידות בינ- לאומיות.

יותר מנידיווק, ב-1972 נערכו בי- ישראל 51 ועידות בינלאומיות * — ועידה לשבוע כמעט. להשוואה: בנידיווק נערכו רק 30, בוואשינגטון 48, בטוקיו 40, במק- סיגרסיטי 31, בבואנוס-אירס 34, בלאס- וגאס המפורסמת 15.

ערים נוספות שישאל הקדימה אותן: אמסטרדם 42, מדריד 33, מינכן 45, ציריך 22.

השינו את ישראל: וינה, המפורסמת כי כך שהיא מחזיקה צבא מארחת במיוחד למען ועידות כאלה (54), רומא (52), פאריס (141), לונדון (129), ג'נבה (105).

אנו חוזרים למסלול

אנו חוזרים למסלול ושמים להודיע על הארכת זמני השרות בשעות הלילה

להלן הפרטים:

ה י ע ד	מתל-אביב	לתל-אביב
הדר יוסף	21.00	21.30
חולון	21.30	21.30
בת-ים	21.30	21.30
רמת-אביב	21.30	21.30
ירושלים	21.30	21.30
חיפה	21.30	21.30
באר-שבע	21.30	21.30
אשקלון	21.30	21.30
הרצליה	21.30	21.30
זכרון יעקב	21.30	21.30
פרדס חנה	21.30	21.30
חדרה	21.30	22.00
נתניה	22.00	21.00
כפר סבא	22.00	21.00
לוד	22.00	21.00
רמלה	22.00	21.00
ראשון-לציון	22.00	21.30
רחובות	22.00	21.30
אשדוד	22.00	21.30

באזור חיפה פועלים הקווים עד שעה 21.30. בירושלים עד שעה 22.00.

במוצאי שבת: יצא אוטובוס מחיפה לירושלים בשעה 19.00 מירושלים לחיפה בשעה 20.15

כרטיסי מינוי

כרטיסי מינוי שבדי הנוסעים במחיר הקודם ושהותל בהם השימוש, יהיו בתוקף גם אחרי ה-1.3.74 אולם יהיה צורך להוסיף עליהם את הפרשי המחיר בזמן הנסיעה.

ההנהלה

סקנדל משפחתי נגרם בגלל הליידי והלורד

המריבה הקולנית בין שני בני הזוג הסתיימה בהפיאנד...

מאת: ל. בנימין

החשד של צבי ב. כי אשתו בוגדת בו עם הלורד — היה מבוסס כראוי. זה כמה יללות הוא שומע את אשתו מדברת בשנתה על הלורד, כשהבעת אושר על פניה; „כמה שהוא יפה... — אני אחיה ממש מאושרת אתך וכדומה.

בעל ושאלה אותו בתמימות: „למה שלא יהיה לורד גם לאשתך?“ תדהמתו של הבעל גברה והשכנה הוסיפה: „מה יש? גם לי יש לורד בבית ואני ממש מאושרת אתו!“ כאן הגיעה סקרנותו של הבעל ל- שיאה.

הוא פרץ לבית השכנה וראה את הלורד בפעולה...

גם את יכולה לראות את מכונת הכביסה לורד בפעולה!

צבי ב. אינו קנאי מטבעו, אך לאחר שהדברים חזרו על עצמם כמעט כל לילה — התגבר חשדו והוא החליט לנקוט מיד אמצעים מרחיקי לכת.

בוקר אחד העיר את אשתו וציווה עליה לומר לו מיד מה יחסיה עם הלורד ומיהו בכלל אותו לורד? אש- תו פרצה בבכי מר וניסתה תחילה ל- הכחיש את הכל.

כל הפרשה עלולה היתה להסתיים בכיר-רע אלמלא השכנה שפגשה ב-

מהפכה בבח-שבע

על טעם וריח

לפני שלוש שנים הוציא הפירסומאי משה דיין לשוק בושם חדש, ושמו ב' ישראל משה דיין. השר משה דיין נרעק כנגד העלבון הריחני, הגיש מייד דרישה לביטול הפצתו של הבושם החדש,

רות דיין
גם לדיין —

משה דיין ב'
— וגם לגולדה

בסענה כי נעשה שימוש לרעה בשמו. הוא לא הסתפק בכך. השר שלח, קוני טרה, מיכתבים בהולים לחוץ-לארץ, בהם הודיע כי הבושם ששמו משה דיין הוא בעל ריח דוחה, ובכלל — הוא עצמו אינו מעלה אפילו בדעתו להשתמש בו. הזמנת הבושם מחוץ, בוטלה. אך כיוון שבאגדות דיין מתחוללות תמיד התפתחויות בלתי-צפויות, יש אחת גם כאן.

בימים אלה לקחה רות דיין, את משה דיין הפירסומאי לנהל את יחסי-הציבור של משכית. כך, נסגר, למעשה, המעגל. אז לא לפני שנוספה לו חולייה פיקנ' טיה: משה דיין — האיש, לא השר — עושה, בין השאר, יחסי-ציבור גם לבית-מיסחר למיכר ספטים, בשם גולדה.

בעלה האהוב של ריבקה זוהר, לעומת גרושה האהוב של אילנית, אינו מעוניין כלל שתמשיך להופיע. טוב לו כך, כשהיא יושבת בבית. אך בימים אלה עומד ליפול דבר בחייהן של שתי הזמרות הצעירות. ביום ו' הקרוב, ה-2 במרס, עומדת אי-לנית לצאת לפריס, לתוכנית משותפת עם אנריקו מסיאס באולם אולימפיה. הם עומדים להופיע יחדיו משך כשבועיים. גם אצל ריבקה זוהר יקרו דברים חד-שים. האמרגן פנול, המכיר בכשרונה של זמרת-הטיפוחים שלו, אינו מסכים ש-תבזבזו אותו על סילסולים במיקלחת, מתכ-נן עבודה בימים אלה, תוכנית-יחיד חד-שה, בבימוי של צדוק צרפתי.

והוא הוסיף הצהיר: „מה שאני מנסה לעשות היום בלהקה, זה — לגלות ניצוץ ולהשפיע על הרקדנים להיות הס'עצמם. ניבא, ולא ידע מה ניבא. כי את הניצוצות שעפו שם — רק מים רבים יכלו לכבות. אלא שלותר לא השתמש במים. הוא השתמש באלכוהול, ובכמויות עצומות. את תחילת דרכו בלהקה עשה, אמנם, בקל-ענות תרועה, העביר את חבריה בפרך, החזיר אותם ממסע-הופעות בפאריס על זר עלי-דפנה, כך שלזמן-מה נשמו הכל לרווחה. זהו זה, חשבו, אבל איפה!

תוך זמן קצר נתגלה, כי המאור הגדול, תיקוונה הגדולה של הברונות, אינו אלא אלכוהוליסט כרוני, שההיגיון והשכל הישר אינם, בשום פנים ואופן, הצד החזק בהחלטותיו ובמעשיו. לותר, שהחליט, כנראה, כי מטאטא חדש מטאטא טוב יותר, התייחס אל עצמו ברצינות רבה מדי.

מתוך ענו האלכוהול התמידי בו היה שרוי, החל מקצץ ללא-רחם בצוות רקדניה הראשיים של הלהקה. לפני חודשים אחדים עמדה הלהקה להופיע ערב אחד בפרדס-חנה. לפני תחילת ההופעה התמרדו הרקדנים, והודיעו כי לא יופיעו. הסיבה: הבמה לא מתאימה. נראה שגם במרד זה היתה ידו של מנהל-הלהקה החדשני.

מייד אחרי אותו „מרד“ פוטר רוב חברי הלהקה, וביניהם גם אחת הרקדניות הראשיות, נורית שטרן. רינה גלוק, לעומת זאת, נותרה. פירושו — שימה אמנם הופיע בראשי המור דעות, אך רק לעיתים רחוקות התיר לה המנהל להשתתף באופן מעשי בהופעות עצמן.

במקביל, נכנסה הרקדנית רינה שינפלד להריון, ואילו „יאיר וררי, גם הוא מרקדניה הראשיים של הלהקה, גויס למילואים עם פרוץ המלחמה, וישב כל אותה תקופה ממערב לתעלה. כך נשאר המנהל הכושי עם רקדן ראשי אחד בלבד, אהוד בן-דוד. אשתו של אהוד, לינדה חורם, היא מנהלת-החזרות של להקת בת-שבע, וכנראה ידעה לשמור היטב על האינטרסים של בעלה.

כימעט איש מן הרקדנים הראשיים לא הצליח להימלט מלהט החרב המתהפכת. אך לעומת זאת, הזמין הכושי את הרקדן השוודי קנט גוס-טפסון, כרקדן-אורח.

התסיסה בקרב חברי הלהקה גברה והלכה. אולם, נראה שדווקא הברונות בת-שבע, מייסדת הלהקה ופס-רוניתה, לא ידעה על המתרחש, ואם ידעה — לא עמדה על חומרת המצב.

לותר, שזכה באמונה המלא של בת-שבע מלכתחילה, פעל זמן רב בחושך מוחלט. אך כאשר החל מסית את חברי הלהקה אפילו נגדה-היא, נדלק לה אור אדום. הברונות הגיעה במהירות, עמדה מקרוב על המתרחש, ושמה קץ להשתוללות.

לפני שבועיים „התפוסר“ ביל לותר מתפקידו, ומייד נעלם מן הארץ.

לתמר, חברתו הישראלית, שטיפלה בו במסירות משך כל חייהם המשותפים הקצרים, ופיקחה אותו מהתקפיה-אלכוהולית התכור פים שלו, ואשר היתה משוכנעת כי יקח אותה איתו, לא טרח אפילו להודיע על נסיעתו.

הברונות בת-שבע החזירה מייד את כל המפוטרים לעבודתם וליצירתם, כמקודם, ונראה שכעת עומדת הלהקה בפני בנייה-מחדש.

כאשר הגיע הרקדן-הכוריאוגרף האמריקאי הנודע ויליאם (ביל) לותר לארץ, לפני כשנה, לשמש כמנהלה האמנותי של להקת בת-שבע, ציפו הכל שיצליח לעשות למען הלהקה כל מה שלא עשו ארבעת מנהליה הקודמים, שהחלפו זה בזה בקצב מסחרר, תוך ארבע שנים.

כי להקת-המחול בת-שבע, מייסודה של הברונות בת-שבע רח'רומ'שילד, החלה את דרכה תוך הצלחות רצופות, אך לאחר שיאים אחדים החלה מידרדרת, ובמהירות, חילופיה-מנהלים התכופים לא העילו כלל לשפר את מצבה. הברונות, שנפלה על מציאה חרפענית מסוגו של לותר, חשבה בורדאי: זוהי התשובה לכל הבעיות. האיש הזה יביא ללהקה את הגאולה.

לותר, שלמד ריקוד אצל אנתוני טיודור, בג'וליאד, ורקד

ביל לותר
הכושי עשה את שלו, ויותר

בלהקות מפורסמות רבות, כולל להקתה של מרתה גראהם, הגיע לארץ כשבאמתחתו מיטען נכבד של פירסום בינלאומי, אשר זיכה אותו בכיסוי נרחב וגלהב בעיתוני ישראל. לא היה כימעט ספק שהכושי התמיר, הנימרץ, והגאה בצבעי עורו, יעלה את הלהקה מחדש על שביל-ההנהגה. זמן קצר לאחר הגיעו ארצה, הכיר לותר את תמר, תימניה שחרחרת יפהפיה, אותה פגש במיקרה בחנות-המתנות דרוויש בתל-אביב. תמר עברה לגור עם הכושי הנאה, וחיותה בידיעה ושכאשר יסע מכאן, תיסע היא יחד איתו. הוא התייצב בפני הלהקה, הכריז: „העבודה קוסמת לי. רקדני בת-שבע מוכשרים ומבריקים. אני שמח על ההזדמנות להתערב בחיי הלהקה, ואוסיף להתערב — כל זמן שאביא תועלת.“

זמרות ממשפחות טובות

„זהו האדם היחיד שעל כתפו אני יכור לה לבכות“, אמרת אילנית היום. „אנחנו ידידים כל-כך טובים, שאני לא מתארת לעצמי שנתחתן שוב יחד אי-פעם. הוא קונה לי חפשיים יקרים, מפנק אותי, דואג לי שלא אהיה לבד. הוא אומר עלי שאני מלאך. כל מה שאני היום, אני חייבת לו.“

כחוכחה ניצחת לידידותם הגדולה קנו חנה ושלמה צה, בימים אלה, שני קוטי-גלים צמודים, קיר אל קיר, בסביבות תל-אביב. כך יהיה לו קל יותר לשמור עליה שלא תהיה לבד.

אלא שאילנית, בעצם, לא-יכליך לבד. מזה שנה וחצי יש לה חבר, רופא-ילדים עליו היא מסרבת לחלוטין לדבר. „הוא יותר מדי יקר לי“, היא אומרת, „כדי שאהפוך את היחסים בינינו לחומר פירי-סומי.“

אמיתי, ולריבקה זוהר, קרו דווקא דבי-רים טובים. הן הפכו, למשל, לזמרות ידועות, והן קאריירות שלהן פרחו. שתיהן בנוות למישפחות פשוטות, לא עשירות, לא זוהרות. אילנית — בת לי מישפחת חייטים, שאביה גושא עימו בכיר סו תמיד חבילת-המתנות משל בתו, ומת-גאה בהן. ריבקה, בת למישפחה עכאית, המשתגעת אחר מאכליה של סבתא. שתיהן החלו מופיעות ומתפרסמות בי-גיל צעיר, שתיהן דהרו במהירות אל ראש מיצעדי-הפזמונים.

אך כאשר נישאו לאנשים, החלו מתגר-לים הבדלים גדולים. בעלה של אילנית, שלמה צה, דחף את רעיותו הנאה מע-לה-מעלה, האץ בה להתקדם, לשפר את קולה ואת הופעתה. והעובדות מדברות בעד עצמן — ראו היכן היא כיום: זמ-רת ששיריה נישאים בפי כל, הנשלחת לייצג את ישראל בפסטיבל-זימרה בחו"ל, ומקיימת רצף-הופעות קבוע.

גם לאחר שהתגרשו האילו והאילנית, לאחר ארבע שנות נישואים, הוסיף הבעל לשמש כאמרגן וכאיש יחסי-ציבור של גרושתו.

אילנית
ידידות אחרי הגירושין

השחקן טוני קרטיס (משמאל), שחקן-הקולנוע היהודי הנודע, המגלם את דמותו של לפקה בסרט המבוסס על חייו, לוחץ את ידו של מנחם גולן בסביבה לפתיחת ההפקה.

גיבור

מתחילה ממלכתו להתפורר. לוצ'יאנו מורה לו להסגיר עצמו למיטרה — אחרת יחור סל. באמצעות העיתונאי ווינצ'ל, המשמש כמתווך, מגיע לפקה להסכם עם אדגר הובר (ראש ה-אפ.בי.אי.), לפיו יהיה מוכן להידון ל-12 שנות מאסר, בתנאי שהובר לא יסגיר אותו לידי דיואי. אולם, ההסכם אינו יוצא אל הפועל, לפקה נשלח למישפט בניו-יורק, ונידון למוות. הוא מוצא להורג בכיסא החשמלי, באחד מימי השבת של שנת 1944. והוא בן 47.

אין ספק שרבים מצופי הסרט ייצאו כשליבם הומה ללפקה, היהודי, האומץ לל, שסבל מילדות עשוקה, ישנאו את לור צ'יאנו, האיטלקי שבגד בו, ויראו בסרט זה הוכחה ניצחת נוספת לכך שתמיד מת' עללים ביהודים, ואילו כל הגויים אנטי-שמיים.

אולם, מי שמצוי, ולו במעט, בפרטיה היסודיים של היסטוריית-הפשע האמריקאית, יבחין מייד בדבר מוזר מאד. חוליית מפתח חסרה.

צופה כזה לא יאחר לגלות כי מנחם גולן, שנטל על עצמו לגולל את תולדותיו של אחד מראשי הפשע בארצות-הברית — לא רק שהציג בו את לפקה באור חיובי,

מנחם גולן מנצח

בסרט את הגוגסטור

היהודי שהיה מראשי

הפשע המאורגן - אך

מעלים את מאיר לנסקי

LEPKE

A Menahem Golan Film

ישראל

מתחיל לעסוק בסחר סמים, והופך למולטי-מיליונר. התובע המחוזי השאפתני של ניו-יורק, טום דיואי, נלחם בלפקה, אך ללא הצלחה. כעבור זמן-מה נמצאים שני עדים, טננבאום ורובין, המוכנים להעיד בפני בית-מישפט כי לפקה הרג מלשין. לפקה מסתתר מפני דיואי משך שנתיים. אך תוך תקופה זו

הר יותר, רצח בע"מ. היחסים בין כנופייתו של לפקה לבין כנופיית-פשע סיציליאנית מקבילה, בהנהגתו של לאקי לוצ'יאנו, מתוחים מאד. אך יחסיו של לפקה עם לוצ'יאנו ועם אלברט אנסטאסיה, מנהיגי כנופייה סיציליאנית אחר, מתפתחים בהדרגה, ולבסוף הוא מתקבל להנהלת סינדיקט הפשע ומגביר את עיסקי-ההרג שלו. הוא

המקור

לואיס "לפקה הנמר" בוכהלטר, מראשי הפשע בארה"ב וידימינו של לנסקי בפעולותיו הבלתי-חוקיות, כפי שצולם על-ידי מישטרת ניו-יורק.

לפקה

ב ימים אלה זוכה היהודי מאיר לנסקי, מראשי אימפריית הפשע של ארה"ב, לטהור מוחלט של שמו, ממקור בלתי-צפוי.

את החסד המפתיע הזה עושה עימו לא אחר, אלא הבמאי הישראלי מנחם גולן. גולן, אשר העביר את תחום-פעילותו הקולנועי אל הבירה הבלתי-מעוררת של הקולנוע, הוליווד, מפיק שם כעת, בהשקעה של 700 אלף דולר, סרט על חייו של מנהיג כנופיית רצח בע"מ לואיס "לפקה הנמר" בוכהלטר. אך היסטוריית הפשע האמריקאית, כפי שהיא משתקפת בסיפור סירטו של מנחם גולן, מקבלת בו מימדים משונים מאד.

הסרט נפתח בתיאור דמותו של לפקה (המגולם על-ידי טוני קרטיס היהודי) הנער, כייס ברחובות האיסט-סייד בניו-יורק. אביו מת עליו בהיותו בן 15, ותוך זמן קצר הוא מידרדר ומגיע לבית הכלא. בשנת 1919, בהיותו בן 21, הוא משתחרר ממאסרו, פוגש את ידידו הטוב גורא שפיר, וזה מפגיש אותו עם חבורת שוברי-שביתות. חמש שנים לאחר-מכן הר פך לפקה למנהיג החבורה. כך הוא מייסד את הכנופייה הברוקלינית, אותה עתיד לכנות העיתונאי וולטר ווינצ'ל, במועד מאו-

האיש שנעלם שותפו וידידו של לפקה, מאיר לנסקי, שנעלם לחלוטין מהסרט של מנחם גולן, בצילום עם ראשי הפשע בארצות-הברית, שצולם לאקי לוצ'יאנו, מאיר לנסקי, ג'ון סננה, הרי בראון, פול ריקה, סילבסטר אגליה,

האיש שהוצא להורג לפקה הנמר, שלישי משמאל, יחד עם ראשי הפשע בשנות השלושים, כפי שצולמו על-ידי המישטרה. יחד עימו, משמאל לימין: בנימין סיגל (באגסי), אל סייטל (באגסי), הרי גרינברג (בג גריני), לואיס קראביץ, גורא שפירא ופיל קובוליק.

שלט יחד עם באגסי סיגל (שעבר מאוחר יותר לעיסקי-הימורים בלוס-אנג'לס, היה הראשון שהנהיג הימורים בקנה-מידה גדול בלוס-אנג'לס והתפרסם באהבתו לשחקנים וירג'יניה היל, ובקשריו עם השחקנים ג'ורג' ראפט ופרנק סינטרה. סיגל נרצח כעבור שנים, בעיקבות סיכסוך עם לגסקי ולוצ'יאנו).

כיהודי הנירדף — אלא שהתעלם כליל מן העובדה, הידועה כימעט לכל אחד, כי לפקה עצמו לא היה אלא ידימינו והעורר כנגדו של קיסר הפשע האמריקאי, הנמצא כעת בארצות-הברית, וקיסרותו קיימת עד עצם היום הזה, הלא הוא מאיר לנסקי.

במציאות, היו חייו של לפקה קשורים קשר בליינות בלנסקי, יושב-ראש סינדיקט הפשע. ויותר מכך, עובדה שאין עליה עוררין היא שמאיר לנסקי, הוא-הוא שבגד בו המסגירו למוות.

הסיפור האמיתי היה שונה, שונה מאד.

צמרת

הפשע

המיפגש

הראשון

ה שם שניתן לכנופיית לנסקי וסיגל היה באגס את מאיר. לאחר פגישות בין לנסקי, סיגל ולפקה, בביתו של לפקה, הוחלט על שיתוף-פעולה עם לוצ'יאנו, למטרת השתלטות על עיסקי ההימורים, המשקאות והאיגודים המיקצועיים ברובעים היהודיים והאיטלקיים. פגישת-הסיכום נערכה במלון פרזידנט באטלנטיק-סיטי, והשתתפו בה האנשים שעתידיים היו להיות מאוחר יותר את צמרת עולם הפשע הא-

ב מציאות, שנה לאחר שהשתחרר מן הכלא, ב-1920, כרת לפקה ברית עם לנסקי. שניהם, יחד עם הפושעים היהודיים אבנר צווילמן ואייב ריליס, כרתו ברית נוספת עם הכנופייה הסיציליאנית, בהנהגתו של לאקי לוצ'יאנו (ששמו האמיתי היה סלואטור לוקאניה) ואנשיו ג'ו

המכונת המשוריינת המיוחדת, שהוזמנה על-ידי מנהיג הפשע בשיקגו, אל קאפונה, והמכילה נוסף לגוף-פלדה וחלונות משוריינים, גם מחסן כלי-נשק. תצלום היסטורי זה צולם בשיא ימי-הפשע.

שחיטת את כולם בהבנת הודעתו של הור, בר, וגורה למוות ברחוב.

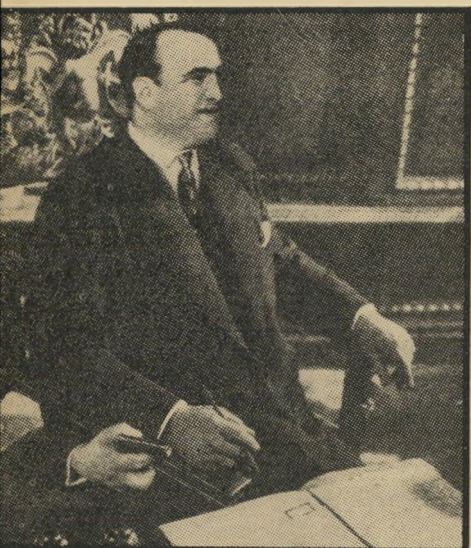
לנסקי

לא בעסק

ל פקה הורשע ונידון ל-30 שנות מאסר על עיסקי הבגדים והמאפיות שלו, ואחר-כך הובא למישפט בניו-יורק, על רצח דימפלס. באגסי סיגל הואשם אף הוא ברצח המלשין. נגד לפקה העיד אל טננבאום, אך אייב ריליס, האיש שאמור היה להעיד נגד סיגל באותו מישפט, נפל באורח מיס-תורי מחלון חדרו במלון, אשר היה מוגן על-ידי דלת ברזל ושישה שוטרים, זמן קצר לאחר ביקורו של לנסקי בניו-יורק.

לפקה הורשע בדיון ונידון למוות. סיגל שוחרר מחוסר הוכחות.

כך יושב לו הבמאי מנחם גולן בלוס-אנג'לס ומשכתב את היסטוריית הפשע האמריקאית, כידימיון הטובה עליו. מדוע הוא עושה זאת? לו ולשותפיו בהפקת הרט — הפיתרונים.

אל קאפונה שלמרות כל מעורבותו בפשע הצליחו שילטונות ארצות-הברית להכניסו לכלא רק על עבירות מס-הכנסה — וגם אז רק אחרי ששוכנע לכת על-ידי ראשי הפשע, מאיר לנסקי ולאקי לוצ'יאנו, שהבטיחו לו עונש קל.

מחסן נשק

ויותר. לפקה נודע אז כראש כנופיית רצח בע"מ, שעסקה בביצוע הוצאות-להורג על בסיס עיסקי.

בשנת 1933 נעצרו במקרה אחדים מראשיה של מאפיית פשע זו, במלון פרנקוניה שבשיקאגו. בין הנעצרים: סיגל, לפקה, שפירו, פיליפ קובליק (פיל בעל-האלה), נהגו ושומר-ראשו של לנסקי, אל טייטלבוים, לואיס קראביץ (הצל) וג'ו סטאשר — אז, האחראי על עיסקי-ההימורים של לנסקי, וכיום אורח ישראלי מכובד.

הפושע

מס. 1

אך הם שוחררו במהרה. תוך זמן קצר, לאחר ביטול החוק האוסר על שתיית משקאות חריפים בארה"ב, נכנסה התבורה לעיסקי-הסמים. בשנת 1935 חיסלה הרמישטרה בניו-יורק מיפעל, ששימש להפצת אופיום להרואין, והיה שייך ללנסקי, לפקה, יעקב קצנברג (יאשה), שפירו ואחרים. לנסקי החל חושש, וסיכם עם לפקה על פרישתו מעיסקי-הסמים המשותפים. ואמנם, כעבור שנתיים חשפה המישטרה רשת מאורגנת, ותפסה שישה מישלוחים של הרואין, אשר נשלחו אל חבורתו של לפקה משנחאי והונג-קונג. לפקה נעצר, וכדי שישלח להשתחרר, הורה לחברו אלברט אנטאסיה לחסל את העדים נגדו.

עניין הרשעתו של לפקה הפך לנושא מיספר אחד בארה"ב. הובר כינה אותו "הפושע המסוכן ביותר בארה"ב", וטום דייואי, התובע המחוזי של ניו-יורק, נשבע כי יעלהו לכיסא החשמלי. האווירה הציבורית התלהבה, ולנסקי נאלץ לעבור לזמן-מה לקובה.

מוות

ברחוב

כ די להשקיט הרוחות הציע לנסקי ללפקה כי יסגר עצמו. אך אנטאסיה התנגד — הוא ביקש להיעזר בלפקה, כדי להפיל את שילטונם של לנסקי-לוצ'יאנו. לפקה הסתתר שנתיים רצופות. אך לבסוף הצליח לנסקי לשכנעו. באמצעות העיתונאי וולטר ווינצ'ל, כי יסגר את עצמו. איש-הביניים שייצג את לנסקי בעריכת הסכם ההסגרה בין אדגר הובר לבין לפקה היה מואי דימפלס, אשר הואשם לאחר-מכן בכך

לואיס "לפקה" בוכהלטר, כפי שהוא מגולם בסרטו החדש של מנחם גולן, המופק בארצות-הברית, על-ידי השחקן היהודי טוני קרטיס, שהתמחה כבר בגילום תפקידים פושעים מפורסמים.

גיבור ישראל

אדוניס, אלברט אנטאסיה, פרנק קוסטלו וויטו ג'נובוזה. המיפגש הראשון נערך בי יוזמת חלוצ הפשע כתעשייה, היהודי אר-נולד ("המוח") רוטשטיין, שהיה הראשון שהבין את האפשרויות הגדולות הטמונות בפשע, כעסק.

היו אלה שנות האבטלה הגדולות בארה"ב. ראשית ההתארגנות המיקצועית וניסיונותיהם של התעשיינים לשבור את הפועלים המתארגנים, באמצעות טרור.

חבורתם של לנסקי-לפקה-סיגל עסקה בשיבירת שביתות, חיסול מארגני עובדים, והשתלטות על האיגודים המיקצועיים. תוך שנים אחדות השתלט לפקה על כל תעשיית הבגדים והמאפיות בניו-יורק. השתלטות זו בוצעה על-ידי חיסול פסי, פשוטו כמשמעו. הרציחות הפכו מיקצועיות יותר

עיסקי

הימורים

ל פקה היה אז בן 22, ולנסקי בן 19. ללנסקי היתה כבר כנופייה משלו, בה

הזדה

„הייתי בתו האהובה ביותר!“

המיליונר

חיים

לייבווץ

ז"ל

אנטה

ובתה

אשת

החוג

הנוציץ

לא קיבלה

ידועה

המיליונרים